

R
COLECTIA
ROMANTIC

Rose Allyn

666

MISTERIOSUL ÎNGER PĂZITOR



ALCRIS

ROSE ALLYN

Misteriosul înger păzitor

ALCRIS

**Traducerea și adaptarea în limba română de
ELVIRA POPESCU**

Capitolul 1

Helen Emerson se ridică în pat ținând. Scurt dar strident, strigătul său răsună în noapte și se repercută din aproape în aproape.

În stradă, un trecător întârziat își grăbi pasul, neliniștit.

Helen își puse mâna pe gură ca și când ar fi vrut să-și înăbușe strigătul dar, bineînțeles că era prea târziu. Apoi, se rostogoli pe o parte și aprinse lampa de pe noptieră. Voia să înece fantomele în lumină. Apăsând pe întrerupător, își dădea seama că-i tremura mâna.

Ceasul deșteptător indica cinci și jumătate. Helen nu putea să-și amintească visul.

Mai degrabă, un coșmar. Câteva impresii vagi pluteau la suprafața spiritului său neliniștit: un zgomot ciudat... Ah! și de asemenea, un câine care lătra.

Își trecu mâna nervoasă prin părul șaten. Se mândrea că este o femeie rezonabilă și rațiunea îi dicta acest aforism: „un coșmar, nu este altceva decât un coșmar”.

Nu era pentru prima oară când coșmarul o vizita pe Helen. Ea nu avea amintiri precise, dar întotdeauna era acest zgomot ciudat – un duruit de tobe, de mii de tobe – și bineînțeles lătrat de câini. Helen se ridică, trase imensul tricou care se înfășurase până la șani și se îndreptă spre bucătărie. În timp ce își pregătea o cafea tare, cercetă calendarul de pe perete.

Vineri 13... Cum să nu se înspăimânte că avea coșmaruri?

Ridică perdeaua pentru a arunca o privire în stradă. Februarie! Luna cea mai tristă a anului. Mai ales într-un oraș mare cum era Chicago. Vântul rece sufla pe suprafața înghețată a lacului și năvălea pe străzi, înghețând totul până în măduva oaselor. Totul părea posomorât și cenușiu,

frigul devasta totul. Sigur, te puteai consola spunându-ți că peste o lună apăreau germenii primăverii.

Cu siguranță...

Dar inima Helenei nu era înclinată spre optimism în acea dimineață și ziua Sfântului Valentin care se profila la orizont, nu-i ținea nici de cald, nici de frig.

Și acum, imediat, avea o prioritate: cafeaua! Repede, Helen își umplu o ceașcă și se duse în salon ca s-o bea în liniște. Dacă iubea acest imobil, tot mai mult își iubea apartamentul. După decenii de decrepitudine, Elm Street fusese inclusă într-un plan de renovare și reabilitare, la care Helen se străduia să participe. Imobilul de la 1322, care se mândrea că a fost una din cele mai elegante construcții ale orașului, supraviețuia abandonului, mizeriei și multor proiecte de distrugere.

Dar aștepta încă un mecena bogat care să-i redea splendoarea de altă dată.

Dacă Helen nu dispunea de bani decât salariul său de judecător de instrucție, avea în schimb energie. Neexistând un bărbat în viața sa, nu primea daruri de Sfântul Valentin și aceasta era pentru ea o zi ca oricare alta, pe care o consacra deci, ca și pe altele, scumpului său vechi imobil.

Totuși... Probabil că frații săi îi trimiseseră scrisori frumoase cu ocazia acestei sărbători. Ea însăși scrisese fiecăruia dintre cei șapte nepoți și nepoate. Dar, se întreba, câteodată, dacă nu era mai bine să uite ce sfânt era sărbătorit la 14 februarie, și să trimită, în loc de daruri, cutii cu ciocolată.

Sfântul Valentin! Un obicei neinteresant care, în acest an, cădea într-o sâmbătă. Helen nu împărtășea finele aluzii, comentariile deochete, clipirile ticăloase din ochi. Ce durere! Puțina pasiune pe care o suscita munca sa era ca o pedeapsă - să-și petreacă timpul în tovărășia criminalilor mai mult sau mai puțin nesimțitori îi făcea

fiecare zi amară și pesimistă.

Helen își bău cafeaua cu înghițituri mici, căutând un motiv ca să nu meargă la birou. Să telefoneze pentru a pretexta o gripă... sau o criză de deprimare? Oricine are nevoie de o zi de repaus din timp în timp și alergia la o zi de 13 este un motiv ca oricare altul. O zi liniștită, era tentant. Apoi, ar dispune de două zile pentru a decide soarta lui Billy Moretti.

Totuși, Helen era o femeie responsabilă și două zile în plus sau în minus nu făceau diferența.

Ea era judecător de instrucție și Billy Moretti, care încălcase legea, trebuia să plătească pentru aceasta. Capul său, de câine bătut, nu schimba nimic din această situație.

Helen se plimba prin apartamentul său și aprinse lumina în toate încăperile, fără să se sperie de factura pentru electricitate. Ziua se anunța rece, plină de ceață, cenușie, posomorâtă. Helen se întreba dacă nu era mai bine să meargă imediat la birou pentru a studia din nou cazul Moretti și să termine cu el, odată pentru totdeauna și eliberată să părăsească imediat, după-amiază, palatul de justiție. Un dejun bun și apoi, poate, vizionarea vitrinelor.

Cu o înghițitură lungă, Helen își termină cafeaua și simți cum tremură. Se făcuse frig. Se duse în camera de baie. Un duș cald prelungit îi va pune ideile la locul lor și o va pregăti să înfrunte o zi tot atât de posomorâtă ca și cele precedente.

Sub duș, totuși, continuă să audă zgomotul miilor de tobe, întrerupte de lătratul unui câine.

* * *

Jack Rafferty se sprijini cu spatele de vechiul imobil și închise ochii. Își amintea bine prima zi în acest loc și oroarea pe care o simțise atunci. El găsisese garajul distrus, nu mai rămăsese decât un imens morman de moloz și grinzi metalice.

Se făcuse al naibii de frig. Jack avea picioarele înghețate. Aerul rece pătrundea sub vechiul lui palton. Cum nu avea mănuși, își ținea mâinile în buzunare.

Îi era foame, îi era frig și se simțea murdar.

Deschizând ochii, scoase din buzunar o țigară mototolită, cea pe care i-o dăduse Marie Moretti, privindu-i ochii mari, plini de rugăminți: Jack nu făcea decât un scurt sejur la Chicago, timpul fiindu-i foarte plin. Da, atenție: nu regreta. Îi plăcuse întotdeauna Billy Moretti care, după părerea sa, merita cel puțin soarta pe care o avea și el. Billy Moretti era un puștan, nu dintre cei mai răi. El făcuse prostii, ca toată lumea. Era suficient să i se dea o a doua șansă și atunci se va vedea.

I se păruse că Maria Moretti era înspăimântată. Dar cum să nu se teamă? Nouăsprezece ani, însărcinată și un soț care se pregătea să petreacă mulți ani în penitenciarul federal de la Joliet. Singurul om căruia i se putea adresa se numea Jack Rafferty și trăgea o spaimă groaznică.

De fapt, toată lumea se temea de Jack și, de obicei, aceasta îl amuza. Ceilalți nu-i suportau, mai ales, impasibilitatea. Și apoi, o duritate în privire care-i făcea să dea înapoi, să schimbe trotuarul, dacă mai aveau timp.

Și Maria Moretti mai întâi s-a codit. Dar scumpul său Billy era în pericol și pentru el, l-ar fi înfruntat și pe diavolul în persoană.

Cum putea Jack să-i spună nu? Totuși, el nu dispunea decât de patruzeci și opt de ore! Patruzeci și opt de ore care trebuia să fie pline cât o întreagă viață. Dar el știa ce înseamnă această responsabilitate: Billy îl susținuse adesea și el nu putea, de data aceasta, să-i refuze ajutorul.

El aruncă din nou o privire pe bucata de hârtie pe care Maria Moretti scrisese: „Helen Emerson, judecător de instrucție”.

Jack clătină din cap. O femeie judecător de

instrucție... Și probabil că avea un bărbat ca secretar!

El scoase o țigară din pachetul șifonat pe care îl păstra pe fundul buzunarului, o aprinse, cu mâinile făcute căuș ca să protejeze flacăra de vânt. Prima sa țigară după atâția ani... Ce senzație minunată! Iată, încă o problemă: oamenii fumau din ce în ce mai puțin. De fiecare dată când Jack aprindea o țigară, se găsea câte un răuvoitor ca să-i arunce o privire ca și când ar fi făcut ceva indecent. Chiar se găsisese unul care să-i atragă atenția asupra plămânilor să-i - prea puțin timp însă căci predicatorul, stingherit de privirea rece a auditorului său, nu întârzia să-și ia picioarele la spinare.

Un lucru era sigur: Jack nu se putea bucura de cele patruzeci și opt de ore de libertate dacă nu rezolva mai întâi problema lui Billy Moretti. Era ora șase dimineața. Fără îndoială, doamna Emerson nu se ducea la birou înainte de ora nouă. Ce să facă între timp?

S-o aștepte în frig? Nici nu se punea problema! Jack trebuia s-o găsească pe această femeie și s-o facă să-l asculte. Pentru aceasta, conta pe farmecul său. Și apoi, știa să vorbească femeilor. Trebuia s-o facă încetitor să abandoneze greutatea care-l apăsa pe sărmanul Billy. Și, dacă nu reușea, îi va face o ofertă pe care nu va putea s-o refuze.

Bun! Și dacă îl uita puțin pe Billy? Pentru a profita de sejurul său la Chicago, căutând aventura și plăcerea, așa cum știa atât de bine să facă odinioară.

Dar, devenise un alt om. Timpul îl schimbase. Avea certitudinea că n-ar fi putut să se distreze, știindu-l pe sărmanul Billy în închisoare... și pe sărmana lui soție însărcinată și înfricoșată. Trebuia să facă ceva pentru ei, și tot ceea ce era mai bine.

Adresa din Elm Street avea un aer familiar pe care Jack nu reușea să-l deslușească. Cartierul care figurase nu demult printre cele mai șic din oraș, părea că suferise

schimbări excesive. Nu era un ghetou, dar aproape. Era dificil să-ți imaginezi că un judecător de instrucție ar putea să locuiască într-un asemenea loc... chiar și cu un salariu de funcționar.

Fără să-și verifice conținutul portofelului, Jack luă un taxi. Vehiculul demară în trombă și Jack se aplecă înainte pentru a întreba:

— În ce an suntem?

— Nu te simți bine, prietene? răspunse șoferul, aruncând o privire neliniștită în oglinda retrovizoare.

— Ba da. Dar, răspunde-mi, totuși.

— 1993. E bine?

Jack surâse.

— Aproape. Vrei să privești înaintea ta când conduci?

Ajunseră repede la destinație. Jack plăti cursa, adăugând un bacșiș îndestulător și coborî pe trotuar.

— 1993... Deci, sunt mort de șaiszeci și patru de ani.

* * *

Auzind soneria, Helen lovi cu latul palmei în zid și scoase o înjurătură. Tatăl ei irlandez și foarte catolic nu era acolo s-o audă. Nici frații săi. Cei cinci bărbați din familie, toți polițiști, foloseau deseori un limbaj murdar în mediul în care evoluau, dar făceau mutre când mirarea lor avea neșansa să exclame „la dracu” sau „fir-ar să fie”. Ori, Helen găsea că un limbaj puțin colorat îi exprima mai bine gândurile. Funcția sa în ministerul justiției îi permitea să-și formeze, fără încetare, un bagaj impozant.

Cine putea să sune la șase și jumătate? O clipă își închipui o dramă familială, apoi se gândi că, în acest caz, ar fi prevenit-o prin telefon.

Fără să înceteze să bodogănească, Helen bău repede ultima înghițitură de cafea și își trase fermoarul la fustă.

Apoi, cu un pantof în picioare și cu altul în mână, schiopătă până la ușă. Fără să atingă clanța și bara care o

proteja de agresiuni – din păcate întotdeauna posibile, mai ales datorită funcției sale – se uită prin vizor.

— Cine este acolo? Întrebă ea cu o voce nervoasă.

În coridorul prost luminat distingea un bărbat voinic și brun, cu figura cioplită parcă, cu lovituri de cosor. Genul asasin plătit.

— Mă numesc Rafferty, declară el. Sunteți doamna Emerson?

De ce acest mod puțin ironic de a pronunța cuvântul „doamnă?”

Lui Helen nu-i plăcea asta, după cum nu-i plăcea tonul, cu un accent puțin aspru de pe coasta de Est.

— Da, eu sunt doamna Emerson. Ce doriți?

— Trebuie să vă vorbesc. Cu privire la Billy Moretti.

— Voi fi la birou la ora nouă. Vă voi primi acolo.

— Imposibil, zise bărbatul. Nu voi fi în oraș decât patruzeci și opt de ore, cu un program supraîncărcat... Știți de ce, doamnă Emerson?

— Nu...

— Nu este încă ora șapte și n-am nimic de făcut o oră sau două. Atunci, vă ofer un mic dejun undeva, veți asculta ce am de spus și apoi voi dispărea.

— Și dacă spun nu?

„Ce te-a apucat să pui o astfel de întrebare? se întrebă imediat Helen. Bineînțeles că trebuie să răspunzi nu! Nu poți să iei un mic dejun cu prietenul unui om pe care o să-l condamni la pedeapsa maximă în viitorul tău rechizitoriu!”

— Atunci, voi rămâne aici până vă veți schimba părerea, anunță necunoscutul ce rămăsese dincolo de ușă.

Voce rezonabilă, ton implacabil... Va face ce a spus.

— Comisariatul de poliție se află în colțul străzii, domnule Rafferty. Dacă veți crede că mă veți impresiona...

Omul oftă cu zgomot.

— Ce vă imaginați? N-am venit să vă deranjez, ci numai pentru a face un aranjament cu privire la Billy Moretti.

Un aranjament... Ideea merita să se oprească, se gândi Helen, deoarece cazul Moretti o obseda deja de prea mult timp. Dacă ar putea regla afacerea în primele ore ale dimineții, ar putea privi cu alți ochi ziua de vineri 13.

— Lucrați pentru Abramovitz?

— Da, răspunse celălalt, fără ezitare.

Acest răspuns o făcu pe Helen să se decidă. Dacă avocatul lui Billy își părăsise domiciliul pentru a o căuta în zori, ceea ce putea să facă era să accepte invitația și să discute cazul Moretti. Nu erau amândoi profesioniști ai justiției? Ar fi fost ridicol să se arate atât de rigidă.

— Așteptați un moment, spuse Helen, umblând la închizătoare.

Mâinile sale amorțite o împiedicau să deschidă repede. Când retrase bara de siguranță, regretă de a fi acceptat, dar ușa era deja întredeschisă și era prea târziu să mai revină. Ea examinează totuși cu grijă bărbatul care aștepta pe coridor.

El făcea proba unei răbdări extreme și calmul său o enerva pe Helen. Înalt și bine clădit, purta haine indescritibile, fără vârstă. Vechituri, poate? Părul scurt, foarte negru, era pieptănat cu grijă spre spate și ochii... ochii păreau că nu se tem de nimic.

Impresionată de privirea vioaie și fixă, Helen simți că tremură. Apoi, se simți invadată de o vagă căldură suspectă.

— Nu păreți genul oamenilor pe care-i folosește Abramovitz, remarcă ea.

Era adevărat, dar trebuia s-o spună? Da, vizitatorul său era prea seducător să lucreze pentru Abramovitz - cu

surâsul său larg, cu buzele senzuale, cu o grație de felină și mai ales ochii pe care nimeni nu reușea să-i tulbure.

El surâdea și Helen simți că se liniștește. Era un surâs fermecător, nu putea să nege, un surâs studiat, menit să cucerească femeile. Și, cu eroism, Helen lupta să nu se lase cucerită.

— Bine, atunci, zise vizitatorul. Mergem să luăm acel mic dejun?

Ce imprudență! Ar fi meritat să-i trântască ușa în nas. În plus, simțea dorința irezistibilă să-i paseze lui Jenkins dosarul Moretti: pentru a marca lovitura. Dar Jenkins era o brută, un înverșunat al muncii silnice, care considera circumstanțele atenuante ale clienților să-i ca tot atâtea ofense aduse prețioasei sale persoane.

Deci, niciun dosar Moretti pentru Jenkins.

Încă o dată, Helen privi către bărbatul care zicea că se numește Rafferty. Dacă se considera o femeie inteligentă și prudentă, știa să se încreadă în instinctul său când trebuia. Ori, instinctul îi spunea să aibă încredere în acest bărbat.

Ea retrase lanțul și deschise ușa.

— Intră. Revin într-un minut.

Introducând în servietă hârtiile de care avea nevoie, nu înceta să se întrebe despre ciudata sa conduită. În general, nu accepta să primească pe nimeni în apartamentul său și, mai ales, pe colegi sau avocați.

Când reveni în salon, îl găsi pe vizitatorul său examinând încăperea. Cu un aer atât de bizar, încât nu se putu împiedica să-l întrebe:

— Ai mai fost pe aici?

— Nu, răspunse Rafferty.

Helenei nu-i venea să-l creadă. Dar izbucni în râs, dându-și seama de propria sa absurditate.

— Ai dreptate: locatarul dinaintea mea a trăit aici

timp de șaizeci de ani fără întrerupere.

— Ce i s-a întâmplat?

— Bătrânei doamne? Mi se pare că a murit. După cum se spune, era o figură. Unii chiar pretindeau că făcuse parte din banda lui Al Capone. Dar e greu de crezut.

— Ai cunoscut-o?

— Da. Dar în circumstanțe atât de dramatice! A fost agresată și jefuită. Eu reprezentam ministerul public în procesul vinovatului.

Cred că m-a acceptat în cele din urmă. Era o mare doamnă.

— Cum se numea?

Helene făcu ochii mari, mirată.

— De ce? Cred că numele său nu-ți spune nimic.

— Dacă, așa cum spunei, a făcut parte din banda lui Al Capone, o cunosc cu siguranță. M-au pasionat întotdeauna poveștile cu gangsteri.

— În acest caz, așteaptă să-mi amintesc... Jeane Maxwell.

Jack Rafferty se încruntă.

— N-am auzit niciodată acest nume.

— Poate că numele său de luptă îți va fi mai familiar: Crystal Latour. Nu-mi venea să cred că această bătrână doamnă s-ar fi putut chema Crystal Latour. Totuși, chiar ea mi-a spus.

— Crystal Latour... murmură Jack Rafferty. Aveți dreptate - e greu de crezut.

Helen se îndreptă spre ușă. Apoi, constatând că vizitatorul său n-o urma, îi spuse:

— Haide, nu vii?

Rafferty tresări. Părea că s-a trezit dintr-un vis.

— Da... Mă întrebam cum ați ajuns aici.

Ce șiret, se gândi Helen. Nu a sosit decât de zece

minute și a și pus degetul pe viața secretă a acestui vechi imobil și a locuitorilor să-i.

— Ea mi-a lăsat-o, preciză Helen pe un ton sec. Toată clădirea.

Jack Rafferty scoase un șuierat.

— Adevărat? Dar ce ați făcut încât să-i plăceți atât de mult?

— Nimic altceva decât munca mea. Am demonstrat vina inculpatului și am obținut douăzeci de ani de închisoare.

— Da, da, bineînțeles! exclamă Jack Rafferty cu un mic surâs ironic. Îi pedepsiți pe răufăcători!

Ei trebuie să-și plătească datoria către societate, cum s-ar spune.

Replica Helenei izbucni:

— Eu n-am hotărât din spirit de răzbunare, dacă asta insinuezi. Altfel spus, cred că trebuia să fac totul pentru a asigura liniștea unei bătrâne doamne, cum era Crystal Latour.

Rafferty surâse din vârful buzelor.

— Sunt sigur că ați rezolvat problema ad-mi-rabil.

Tot vorbind, el făcu un nou examen amănunțit al încăperii, întârziind asupra ziarelor abandonate pe canapea, pe ceașca lăsată pe măsuța rotundă... Helen simțea că-i sare muștarul. De ce se amesteca? Dacă bătrâna Crystal Latour voise să-i lase imobilul unui judecător de instrucție din Chicago, era treaba ei. De altfel, moștenirea testamentului nu era atât de admirabilă, cum poate se gândea Rafferty: cel puțin trei antreprenori o sfătuiseră pe moștenitoare să demoleze clădirea pentru a construi altceva - nou, solid, modern.

Totuși, Helen nu recursese la această soluție extremă. Îi plăceau liniile îmbătrânite ale imobilului său, farmecul desuet, linoleumul crăpat și ascensorul care

circula anevoios. Ea întreprinsese restaurarea primului etaj, unde se situa apartamentul său și nu se grăbea să facă la fel și cu celelalte nivele, unde s-ar fi putut locui. Proiectul i se părea realizabil – chiar dacă frații săi nu încetau să-i repete că visează.

Jack Rafferty examina acum plafonul.

— Este vorba, îl întrebă Helen, de a discuta despre cazul Moretti sau despre interiorul meu?

— Moretti, ah, da. Cunoașteți un restaurant convenabil?

— Nu în apropiere. Îți propun, deci, să mergem în cartierul unde se găsește palatul de justiție. Este puțin mai departe, dar putem începe să discutăm în mașina mea.

— Așa merge, răspunse Rafferty.

Helen îi aruncă o privire neliniștită. O făcea nervoasă... nu cu adevărat nervoasă, dar altceva... un sentiment greu de definit.

— Atunci, să mergem, decise ea. Am foarte mult de lucru astăzi și nu-mi place să pierd prea mult timp.

Cu un deget autoritar, îi indică ușa, invitându-l s-o urmeze, dar el rămase să mai privească încă o dată în jurul său, ca și cum ar fi vrut să ia cu el imaginea apartamentului.

— Frumos cuib, zise el.

Degetul Helenei se agită. Cu regret, Jack Rafferty ieși. Pe prag, se întoarse încă o dată și Helen, care îl urma îndeaproape, se lovi de el. Jenată, își ridică privirea spre fața lui și văzu că ochii îi erau mai puțin întunecați de cum crezuse. Căprui închis, cu picățele de aur care îndulceau răceala lor. Acești ochi, puțin neliniștitori puteau hipnotiza... încânta... seduce.

Cum el începea să coboare scara, Helen rezistă tentației foarte puternice de a reintra în casă și de a trânti ușa, pentru a se baricada în spatele închizătorii, a lanțului

și a barei de protecție. De ce o făcea acest bărbat să se simtă prost? Văzuse atâtea în cariera sa scurtă – dar foarte plină!

* * *

Urmând-o pe Helen în restaurant, Jack se gândea la ciudatul destin al lui Crystal Latour.

Ei n-au făcut mult timp până în centrul orașului, în această mică mașină japoneză pe care tânăra femeie o conducea cu dezinvoltură. Jack, obișnuit cu spațioasele și confortabilele Packard, a trebuit să se aplece pentru a intra în cabina minusculă. Dar poziția inconfortabilă nu-l împiedica să-și rememoreze evenimentele pe care le cunoscuse în tovărășia lui Crystal Latour.

În urmă cu șaiszeci și patru de ani, a sosit în Elm Street 1322. Era în 1929, vineri, 13. Își petrecuse noaptea în patul lui Crystal Latour.

Dis-de-dimineată, era mort.

Aruncă o privire directă către Helen Emerson. Ea îl surprindea fără încetare. Se putea spune că era prea puțin obișnuit cu tinerele femei moderne, cu frumusețea lui, cu invulnerabilitatea lor. Aceasta, de exemplu, conducea mașina cu o siguranță demnă de cei mai buni șoferi din bandă.

Observând-o mai îndeaproape, Jack vedea că era cea mai puțin invulnerabilă de cum voia să pară. Un expert ca el putea să citească în privirea ei ca într-o carte deschisă. De altfel, o lectură agreabilă, căci Helen Emerson îi plăcea, cu părul ei șaten și gura cu buze senzuale...

O gură făcută să primească sărutările unui bărbat.

Totuși, lui Jack nu-i venea s-o îmbrățișeze. Mai întâi, pentru că o găsea prea slabă. Apoi, pentru că se îmbrăca la fel ca un bărbat și asta era o lipsă. Desigur, era feministă. Ar putea paria că este lesbiană.

Jack, care se simțea atras de această femeie, n-avea

timp să se angajeze într-o relație sentimentală cu ea. El nu trebuia să uite că nu dispunea decât de patruzeci și opt de ore.

— De mult timp lucrezi pentru Abramovitz? îl întrebă ea, studiind meniul.

El își aprinse o țigară, ceea ce-i atrase o privire de dezaprobare.

— Nu, de puțin timp, răspunse el, privind în altă parte.

— Este ciudat; nu ai aerul unui avocat.

— În ceea ce vă privește, se vede imediat că sunteți judecător de instrucție.

Jack, care conta că prin acest răspuns abrupt o va obliga pe Helen Emerson să riposteze și să se destăinuie, nu obținu decât un surâs glacial și acest răspuns:

— Fac ceea ce cred că este mai bine. Acum, ce decidem pentru Billy Moretti? El riscă opt sau zece ani de închisoare și dacă voi cere juraților, voi obține.

Jack dădu comandă chelneriței care le aduse prima ceașcă de cafea. Apoi, își puse coatele pe masă și se aplecă spre interlocutoarea sa.

— Mă întreb ce faceți cu acest caz. Pentru că vreți pielea sărmanului Billy...

— Să zicem că sunt curioasă. Dumneata nu semeni cu juriștii pe care îi angajează Abramovitz. Și apoi, contrar a ceea ce crezi, eu nu sunt convinsă că Billy Moretti merită o pedeapsă atât de grea. Poate a făcut o simplă greșeală...

— Vreți să-mi precizați ce înțelegeți prin greșeală?

— Nu știi?

— Mi-ar plăcea să știu opinia dumneavoastră, răspunse Jack, foarte scurt.

Era greu de manipulat micuța doamnă... se gândi el. Cu un aer ofensat, ea consimți, totuși, să-i explice:

— Billy beneficia de libertate condiționată. Cazierul

său judiciar este lung ca un vagon de cale ferată. Nimic prea rău, dar acumularea acestor mici delikte impresionează defavorabil în ceea ce-l privește. El știa că trebuie să fie atent și, totuși, a fost surprins cu un pistol în mână, în compania unor criminali înrăiți... Asociația răufăcătorilor, așa se numește.

— Ce asociație? întrebă Jack.

Helen Emerson părea enervată că a pus prea mult zahăr în cafea.

— Știi tot atât de bine ca și mine. Billy îndeplinea funcția de șofer la spargerea de la Carnahan. Din acest magazin a fost furată o întreagă valiză cu bijuterii.

— Ce sistem de apărare a adoptat Bill?

— Este de necrezut că n-a făcut nimic. Ghinionul a fost că s-a găsit la locul nepotrivit, într-un moment nepotrivit. Este greu de crezut, îți dai seama, pentru că numitul Billy mai fusese arestat de două ori cu cel care a organizat această spargere.

Jack trase un ultim fum din țigară și o strivi în scrumieră.

— Este, deci, ceea ce ziceam: ați decis să-l înfundați.

Helen Emerson dădu energic din cap.

— Te înșeli, Rafferty. Din contră, sunt convinsă de faptul că Billy a fost antrenat în această poveste fără voia lui. Dar n-am nicio probă și el refuză să vorbească... Dacă sunt obligată să-l înfund, este pentru că el mă obligă.

— Doriți o idee ca să-l salvați? întrebă Jack, care își bea cafeaua și reflecta în viteză.

— Da.

— Gândiți-vă la omul care a organizat spargerea. Gândiți-vă bine!

Revelația o lovi pe tânăra femeie ca un bici.

— Asta-i bună!

Cum de nu m-am gândit până acum? Este unul dintre

cei mai periculoși criminali pe care-i cunosc. El l-a putut înrola pe Billy în mod forțat, terorizându-i nevasta, de exemplu.

— Care este însărcinată, să nu uităm asta, preciză Jack.

— Adevărat? Atunci, totul se leagă. Dar trebuie ca și Billy să-mi vorbească. Avem nevoie de toate probele posibile dacă vrea să-l contracărăm pe Morris.

Apropiindu-se, Helen Emerson își puse și ea coatele pe masă.

— Problema care se pune acum este aceasta: va accepta Billy să mărturisească?

— Am să încerc, o asigură Jack. Chiar dacă pentru asta o să-i sfărâm oasele... Când pot să-l văd?

— Imediat după micul dejun.

Chelnerița sosi și puse înaintea lui Jack o farfurie cu omletă, cârnați, șuncă, cartofi, pâine prăjită. Totul înotând într-un sirop gros și fierbinte.

— Sunt mort de foame! exclamă Jack încântat.

Tovarășa lui, care nu avea decât niște sandvișuri puțin uscate, îi aruncă o privire plină de reproș cu privire la această mâncare bogată.

— În fiecare dimineață absorbi aceeași cantitate de colesterol? se interesă ea din curiozitate.

— În fiecare dimineață!

— Crede-mă, vei muri tânăr.

— Aveți dreptate.

Mai mult decât emoționat, Jack își înfipse furculița în primul cârnat.

Jack Rafferty nu înțelesese niciodată de ce închisorile au toate același miros.

Poate că aceasta venea de la frica pe care o simțeau condamnații când intrau în aceste locuri sinistre? Disperarea care îi cuprindea când înțelegeau că nu vor mai

ieși mult timp?

Doamna Helen Emerson, judecător de instrucție, își avea biroul la al treilea etaj al unui enorm palat de justiție, construit ca un blockhaus, acoperit în marmură albă. De la intrarea în această fortăreață a justiției, Jack știuse, numai după miros că celulele se găseau la subsol - mirosul lor atât de caracteristic urcând până la etaje.

Biroul lui Emerson, tot atât de prost aranjat și mai incomod decât apartamentul ei, părea totuși puțin mai modern. Ochiul exersat al lui Jack Rafferty distingea un calculator, ca și un telefon realizat de un artist al designului.

Fără să aștepte o invitație, se lăsă să cadă pe un scaun și scoase un suspin, așteptând desfășurarea evenimentelor.

— Am cerut ce voia Bill, îl anunță Helen Emerson. Presupun că dorești să-i vorbești între patru ochi?

Jack scoase din buzunar un pachet de țigări și-și strecură una între buze.

— Desigur... întotdeauna purtați acești ochelari mari?

Helen își apropie mâna de obraz ca pentru a se asigura că faimoșii ochelari se găseau la locul lor.

— Nu-i port, preciză ea, decât când vreau să văd.

— Nu ați încercat niciodată lentilele de contact?

— Dacă te-ai ocupa puțin de treburile dumitale, domnule Rafferty? Îți amintesc că te afli într-o clădire de nefumători.

Înciudat, Jack își puse pachetul în buzunar.

— O clădire de nefumători? se miră el. Este prima oară când aud așa ceva. Care va fi etapa viitoare? Un oraș de nefumători?

— Dacă mi-ar cere cineva părerea, murmură tânăra femeie, ar putea fi și așa.

Mâna lui Jack, ieșind din buzunar, scosese un alt pachet mai mic, pe care îl flutură.

— Sper că nu există legi împotriva folosirii gumei de mestecat?

— Nu încă... Ce marcă este?

Jack își aruncă privirea pe pachet. Un trifoil cu patru foi, o marcă uitată, de la începutul anilor '30. Ar fi trebuit să-și amintească! Cum să se explice, acum?

— Cred că n-o să vă placă, doamnă judecător de instrucție. Este puțin cam tare.

Și își puse, imediat, pachetul în buzunar.

— Merg să văd dacă vine Billy, spuse Helen, ridicându-se.

Rămas singur în birou, Jack privi prin fereastră zgârie-norii care se profilau, siluete întunecate, pe un cer cenușiu. Chicago se schimbase mult din 1929. În fiecare an se ridicau noi imobile, mai înalte decât precedentele. Lui Jack nu-i plăceau aceste construcții mari, fără nicio grație. Dezamăgit de ceea ce vedea, examinează încăperea, încercând să descopere unele indicii cu privire la personalitatea Helenei Emerson.

Trebuia să recunoască: era atras de această tânără femeie: o găsea prea slabă, lipsită de sâni care să merite acest nume, prea sigură pe ea și totuși... Altă dată ar fi evitat femeile de acest gen. Își blestema destinul; nu avea decât patruzeci și opt de ore de petrecut în Chicago și trebuia să dea peste o femeie ca Helen Emerson.

Pe birou, se găsea o fotografie mare. În ea, Emerson a cărei fustă, foarte scurtă, pune în valoare o pereche de picioare splendide. O înconjurau cinci polițiști, patru tineri și unul mai în vârstă și foarte asemănători unii cu alții. Tatăl și patru fii... Și fica sa? Jack se aplecă pentru a studia problema.

— Rafferty?

Vocea lui Billy Moretti, încărcată de emoție îl trezi din reverie. Jack se întoarse repede pentru a-l examina pe noul-sosit, căutând urmele loviturilor. Nu era nimic vizibil. Atunci, traversă încăperea pentru a-l îmbrățișa pe Billy bărbătește.

— Pari în bună formă, băiatul meu, îi spuse. Nu te-au maltratat?

Celălalt ridică din umeri.

— Nu mai este ca înainte. Polițiștii nu mai bat decât dacă au motive... Nu neg că ne aflăm într-un mare necaz.

— Vrei să spui, îl corectă Jack, că tu ești în necaz. Cum de te-ai putut lăsa să te prindă? Altă dată, erai mult mai abil.

Cu un suspin, Billy merse să se așeze pe scaunul lăsat liber de prietenul său. El nu avea încă douăzeci și cinci de ani și avea aerul unui puști care a fost prins fumând în toaleta liceului.

— Nu este în întregime vina mea, preciză el.

— Așa se spune întotdeauna, mormăi Jack. Sărmana ta soție nu știe ce să facă...

Billy se îngălbeni. El sări de pe scaunul său.

— Ce s-a întâmplat? Au deranjat-o? Se simte bine? Dar copilul?

— Liniștește-te, Billy, comandă Jack, împingându-l la loc pe scaun. Ea este bine. De altfel, dacă sunt aici în această dimineață, i se datorește ei. Ea mi-a indicat unde te pot găsi.

— Ai dreptate, aprobă Billy, dând din cap cu un aer gânditor. Trebuie să fi fost grozav de tulburată dacă a îndrăznit să ți se adreseze.

— De ce? Ce i-ai spus despre mine?

— Nimic. Dar, doar privindu-te i se face frică.

— Povestește-i ce vrei! Dacă am vorbi acum, serios? Trebuia să te întorci acasă și să stai liniștit. Mai ales, în

timpul libertății condiționate. Ce te-ai apucat să faci afaceri dubioase cu Morris? Ți-era teamă că n-ai să ai suficienți bani pentru copil?

Billy dădu încet din cap, apoi privi în jurul său.

— Sunt microfoane pe aici? murmură el.

— N-am habar. Dar de ce este atât de important?

— Dacă vreodată aud polițiștii ceea ce vreau să-ți spun, Morris mă va căuta pentru a-mi lua pielea. Și pe cea a lui Mary. Tu știi că ei nu se jenează.

— El te-a obligat să conduci mașina? Este teoria lui Emerson. Eu n-am nicio părere cu privire la acest subiect, aștept să văd, să înțeleg...

— Doamna Emerson a ta este inteligentă, dar n-a înțeles nimic, îl asigură Billy cu un mic zâmbet trist.

Iar eu nu i-am spus nimic.

— Nimic despre ce?

— Cu privire la Morris.

— Dar ce, pentru numele lui Dumnezeu? spuse Jack.

Billy se apropie ca să-i explice:

— Mi-a spus că o s-o omoare pe Mary dacă nu merg cu el. Și sunt sigur că ar fi făcut-o. Îți amintești cum era odinioară? Rece și implacabil. Chiar dacă aş fi fugit să mă ascund la capătul lumii m-ar fi găsit.

— Nu suntem în timpul gangsterilor, protestă Jack. Nimeni nu va putea să acționeze ca altă dată.

— În afară de Morris, îl corectă imediat Billy. El nu s-a schimbat. Ar fi omorât-o pe Marry.

Și cu plăcere. Știi de ce, Rafferty?

— Dacă ai să-mi spui, în loc să te ții de ghicitori?

— Pentru că Willy Morris nu a fost întotdeauna Willy Morris. Odinioară era cunoscut sub alt nume, Drago. Îți spune ceva? Ricky Drago! Era, un adevărat nebun!

Împietrit, Rafferty nu putu, mai întâi, să facă un gest.

Apoi, cu un calm de fațadă, își căută pachetul de țigări, aprinse una și inspiră un fum.

— Fir-ar să fie! murmură el.

* * *

Jack Rafferty se gândea la celelalte șase victime, cei șase bărbați uciși împreună cu el în acel garaj, în dimineața de Sfântul Valentin, cu șaiszeci și patru de ani în urmă.

Inteligența lui făcuse să fie remarcat de Moran. Inteligența și nu mușchii. Moran se pricepea la oameni. Știa cum să-i folosească. Frații Scazzetti, de exemplu, înguști la minte dar cu mușchi puternici, făceau oficiu de gardă de corp și de recuperatori. Richstein și Trebbenhoff făceau ceea ce li se comanda și nu puneau niciodată întrebări. Tinerelul Billy Moretti nu făcea parte din bandă. El făcea unele servicii, pentru care era plătit gras, dar rolul său se oprea aici. O mamă văduvă și trei surori depindeau de el și ar fi făcut orice ca să le asigure o viață decentă.

Și apoi, bineînțeles, era Ricky Drago. Nu se putea spune nimic despre el, în afară de faptul că era un asasin. Doar vederea sângelui care curgea îi putea aduce buna dispoziție. Altfel spus, era sinistru. Psihopat, monstru sângeros, criminal neîndurător... niciun calificativ nu era destul de tare pentru el. Și problema era că Ricky Drago părea că are o a doua șansă.

Ceilalți șase își acceptaseră destinul fără să facă mofturi. Ei au întâlnit moartea într-o dimineață friguroasă de februarie, în acel garaj din Chicago. Câteva rafale de mitralieră puseseră capăt vieților lor atât de zbuciumate.

Și apoi s-au reîntâlnit, toți șapte, mergând pe străzile din Chicago. Erau desfigurați și unii și alții, neîncrezători și consultaseră calendarul: era ajunul Sfântului Valentin, dar cu un an mai târziu: 1930.

Nu le trebuise mult ca să înțeleagă regulile jocului. Se regăseau la Chicago, înaintea garajului, doar pentru patruzeci și opt de ore. Nu puteau să-și desfășoare activitățile favorite. L-au văzut pe Drago când încerca să ia un taxi. Ei rătaciseră două zile, apoi dispăruseră, absorbiți în neant.

Până la Sfântul Valentin următor.

Nu era decât începutul mai multor ani în care au încercat să scape de acest ciclu infernal. Unul dintre frații Scazzetti s-a îndrăgostit de o fată din vecini. Când reapăruseră, anul următor, l-au descoperit pe camaradul lor instalat din nou pe pământ, printre cei vii. Căsătorit și fericit.

Unul după altul, bărbații se îndrăgostiseră și reîncepuseră o viață nouă, mai liniștită. La mijlocul anilor '80 nu mai rămăseseră decât trei: Billy, Drago și Rafferty. Acesta din urmă se gândise că nicio forță din cer sau din iad n-ar fi putut să facă uitate omorurile lui Drago. Totuși, o fată drăguță, pe nume Lizzie, reușise această minune.

Billy îi urmase exemplul, mai târziu. O luase de soție pe Mary O'Hanahan.

Și, după trei ani, Jack revenea singur, într-o dimineață friguroasă de februarie, pentru a petrece patruzeci și opt de ore pe pământ. Frații Scazzetti muriseră la mijlocul anilor '50. Richstein și von Trebbenhoff dispăruseră de mult timp din circulație. Drago locuia cu soția sa într-un cartier șic din Chicago și Billy, care nu ținea să-l întâlnească, emigrase la celălalt capăt al orașului. Dragostea îi schimbase pe oameni, dar trecutul lor încărcat risca să se întoarcă, într-o zi sau alta.

Era exact ceea ce se întâmplase, spre marea pagubă a lui Jack, al cărui scurt sejur pe pământ se bulversase. El, care nu revenea decât pentru a urmări evoluția lumii și să-și satisfacă unele trebuințe primordiale – hrană, țigări, femei frumoase – înainte de a dispărea dar, mai înainte,

trebuia să se ocupe de tânărul său prieten și, dacă era posibil, să-l salveze.

În mai puțin de două ore de discuții, eliberarea lui Billy a fost posibilă. Puțin uimit, Jack se întreba de ce riscase atât de mult în trecut, în timp ce era atât de ușor să te înțelegi cu justiția. Cu un respect aproape de stupoare, a observat-o pe Helen Emerson mergând din birou în birou, pentru a-i convinge pe unul din superiorii săi, contestând argumentele altuia, și făcându-l pe al treilea să creadă că ideea de a-l elibera pe Billy o avusese el mai întâi.

— Iată-te în libertate condiționată, putu ea în sfârșit să-l anunțe pe tânăr. Supravegheat îndeaproape, adăugă ea. Este tot ceea ce am putut să fac mai bine.

Palid, Billy răspunse:

— Vă mulțumesc.

El imploră din privire ajutorul prietenului său Rafferty.

— Poți să-i mulțumești doamnei judecător de instrucție, căci data viitoare nu vei mai avea aceeași șansă.

Ascensorul se opri în fața lor și Jack se întoarse spre tânăra femeie.

— Am să fiu cu ochii pe el.

Ea aprobă, clătinând din cap.

„Curios, se gândea Jack, cum ochelarii pot să ascundă o privire”. Începea să-i placă privirea Helenei Emerson, care avea ochi mari negri atât de emoționanți.

Cei doi bărbați intrară în ascensor și Jack își vârî mâinile în buzunare. Îi venea s-o atingă pe tânăra femeie înainte de a pleca, s-o sărute pentru a-i spune adio. Îl necăjea ideea că n-o va mai revedea.

— Pe curând! spuse ea sprijinindu-se de pereții strânteii cabine.

— Mulțumesc pentru micul dejun, îi răspunse ea.

Ușa se închise și ascensorul coborî scârțâind.

— I-ai plătit un mic dejun? Întrebă imediat Billy. Nu-mi vine să cred.

— Ei și? Știu să mă port în societate.

Am invitat atâtea femei să ia micul dejun cu mine.

— În general, ele și l-au câștigat în timpul nopții.

— Cine îți spune că Emerson nu și l-a câștigat pe al său?

— Nu este genul său, i-o tăie Billy.

Jack își ridică ochii spre cer.

— Billy! Toate femeile se poartă la fel. Este suficient să întâlnească bărbatul care le trebuie.

— Tu ești ce-i trebuie doamnei Emerson?

— Eu? exclamă Jack, izbucnind. Îți bați joc? Ți-am spus de un milion de ori că eu nu am nimic de-a face cu dragostea. Îmi place viața pe care o duc. Patruzeci și opt de ore de existență terestră în fiecare an, fără promisiuni, fără regrete. Este perfect.

— Bineînțeles, bineînțeles... Ce urmează să facem cu Drago?

Ieșiră amândoi în stradă. Se făcea ziuă dar era tot frig. Jack tremura. Vedea că paltonul îl proteja din ce în ce mai puțin pe măsură ce treceau anii.

— Cum așa, ce urmează să facem cu Drago? spuse el cu umor. Nimic. Ne ținem, cât mai mult posibil, departe de el. Mai ales tu. De altfel, pariez că nici el nu ne va contacta când va afla că justiția te supraveghează. Este nebun, dar nu prost. Va găsi un altul pe care să-l terorizeze.

— Asta este problema, suspină Billy. Nu mă tem decât pentru mine și pentru Mary.

— Trebuie să dispari pentru toată lumea, sărmanul meu Billy. N-ai înțeles încă că asta nu-ți servește la nimic?

Jack își aprinse o țigară, trase un fum și adăugă:

— Bine, să-l uităm acum pe Drago.

— Nu putem! protestă Billy. Ți-am spus că e nebun. Și-a pierdut cumpătul când i-a murit soția.

Jack închise ochii un scurt moment. El nu avea argumente cu care să-și contrazică prietenul.

— Cum a murit? întrebă el.

— Într-un accident de mașină. Drago era la volan.

Drept singur comentariu, Jack lăasă să-i scape o înjurătură.

— Tu ai spus! adăugă Billy. Mă gândesc că, în urma acestei drame, avea de ales între două atitudini: să-și asume greșeala sau s-o arunce pe alții.

— Îmi imaginez cu ușurință soluția pe care a adoptat-o. Cine a fost vinovat? Un alt șofer?

— Imposibil! Drago conducea ca un nebun și s-a oprit într-un platan. Era furios pentru că justiția a îndrăznit să se intereseze de el.

— Și apoi?

— Apoi, Drago a mers la judecătorul de instrucție care a îndrăznit să-l bată la cap și să-l considere vinovat de accident. El i-a promis că o să-l ucidă, cred că ar fi capabil s-o facă.

— De care judecător este vorba?

De fapt, Jack cunoștea deja răspunsul. Destinul îi juca astfel de feste... Nervos, trase un fum lung din țigara care i s-a părut ca un ușor curent de aer. Normal: tutunul avea aproape șaiszeci și patru de ani...

— Doamna Emerson, răspunse Billy.

— Ea știe?

— Nu știu. Este deja o poveste veche, de doi ani, dar Drago știe să aștepte. În plus, dacă Emerson se interesează din nou de el, și cum n-are ce să piardă, va contraataca.

— Dumnezeuule! exclamă Jack. Ce vrei să fac? Să

încerc să-l conving pe Drago? Imposibil!

— Ai dreptate, mărturisi Billy, cu un suspin. Este complet smintit. Nu văd ce am putea face în afară de a-i atrage atenția lui Emerson cu privire la pericolul care o paște. Problema este că mă va întreba de unde îl cunosc. Tu știi că eu nu pot să mint cum trebuie...

Cei doi bărbați meraseră câțva timp în tăcere, reflectând la această situație.

— Trebuie să merg s-o găesc pe Mary zise, deodată Billy. Ea își face sânge rău pentru mine, ceea ce nu este recomandabil în starea în care se găsește. Mi-ar plăcea să stau cu ea o zi sau două. Când vei vrea... hmm! să pleci, am să mă ocup de aceste lucruri. Dar îți mărturisesc: cred că vei găsi un mijloc de a o preveni pe Emerson, fără a mă amesteca prea mult.

Jack privi lung la mukul de țigară, pe care îl expedie apoi în rigolă.

— Nu, răspunse el în cele din urmă.

— Haide, pledă Billy. O zi sau două, nu este mare lucru.

— Pentru tine, poate. Dar îți reamintesc că n-am la dispoziție decât aceste două zile și n-am intenția să le petrec ca baby-sitter.

— Rafferty!

— Nu! reluă Jack, ridicând vocea. Știi tot atât de bine ca mine, că nu pot să fac nimic ca să-l opresc pe Drago, dacă acesta s-a hotărât. Du-te, deci, să vezi dacă Mary se simte bine și într-un mod anonim, cheam-o pe Emerson ca s-o previi. Eu am pierdut și așa prea mult timp.

Lăsându-l acolo pe sârmanul Billy, își ridică gulerul paltonului și se îndepărtă cu pași mari, mergând pe lângă clădiri pentru a se feri de vânt.

— Am pierdut deja o jumătate de zi, bombăni el ca să se convingă. E timpul să mă ocup și de mine.

Fără să-și dea seama, reveni în fața palatului de justiție chiar în momentul în care Helen Emerson cobora monumentală scară de granit cu o grămadă de dosare strânse la piept.

Vântul îi răsfiga părul care-i cădea în ochi, împiedicând-o să vadă clar.

Jack o observa gândindu-se, pentru că destinul i-o scosese în cale, dacă s-o prevenă despre pericolul care o amenința.

... Deodată, urechea sa exersată percepu, printre zgomotele orașului, zgomotul unei mașini care accelera foarte puternic. El se întoarse și văzu o berlină mare, neagră, care înainta cu viteză.

Atunci, traversă strada și se aruncă în direcția Helenei Emerson.

Capitolul 2

Ajuns pe trotuarul opus, Jack păru că zboară și o izbi în plin pe tânăra femeie. Dosarele se risipiră și căzură amândoi pe ciment. Mașina se opri într-un zgomot de frâne, înainte de a porni în plină viteză și a dispărea după colț.

— Vrei să mă mai slăbești? îl întrebă Helen, cu o voce ascutită.

Ea își pierduse ochelarii și ochii săi păreau și mai negri. Respira zgomotos.

Jack se ridică. Pentru a o ajuta, îi întinse o mână pe care ea i-o refuză la început. Îl privi jumătate speriată, jumătate ostilă. Apoi, pentru că trecătorii se întrebau ce făcea pe trotuar, își puse mâna în cea a lui Jack.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea, aranjându-și îmbrăcămintea.

— Am crezut că mașina venea să te izbească.

— Vrei să spui că voia să mă asasineze?

Cu fața foarte palidă, se clătină. Jack îi luă brațul pentru a o menține în picioare. Crezu că trebuie să mintă.

— Nu, bineînțeles. Dar când am văzut mașina care venea prea repede în momentul în care voiai să traversezi, m-am repezit, fără să mă mai gândesc. Nu era sigur că se va produce accidentul, dar era mai bine să acționez.

— Nu i-ai reținut, din întâmplare, numărul de înmatriculare? întrebă Helen, vizibil șocată.

— Nu, din păcate...

Fără îndoială, Ricky Drago folosisese o mașină furată.

— Ai acționat repede, comentă Helen. Mi-ai salvat viața. Îți... îți mulțumesc.

— Am jucat fotbal, la universitate, spuse Jack, surâzând cu un aer vanitos. Mi se spunea Jack Fulgerul.

— Ce universitate ai frecventat?

Jack fusese unul din puţinii - şi poate singurul - gangster cu studii superioare. Dacă Harvard nu se prea lăudase cu acest student atât de special, Bugs Moran nu rata niciodată ocazia de a vorbi despre titlurile universitare ale locotenentului său.

— Harvard.

— Adevărat? se miră Helen. Nu s-ar spune.

— Şi nu s-ar spune, în plus, că sunt avocat! remarcă Jack, pe un ton plictisit - ce crezi, cu cine seamăn?

— Cu Humphrey Bogart.

— Vrei să spui că am aerul unei vedete de cinema?

— Nu, domnule Rafferty. Mă gândeam la un gangster.

* * *

Helen, care se credea o fiinţă rezonabilă, se întreba ce căuta în acest restaurant, aşezată în faţa unui bărbat care semăna cu un gangster şi care absorbea la o masă mai mult colesterol decât ea într-o lună - şi pe deasupra, fuma ca un pompier.

În plus, se ţinea scai, de ea.

Da, Helen simţea că Jack Rafferty se ţinea scai. Desigur, îi salvase viaţa, dar de ce o adusese în acest restaurant şi-i comandase un pahar cu apă şi două pastile de aspirină? O trata ca şi când ar fi depăşit suta de ani. Pe drum, ţinuse să-i ducă dosarele şi s-o ţină de braţ, pentru a o susţine în cazul în care ar fi leşinat.

Ea protestase. În zadar.

Ştia să se facă plăcut. De trei ani, de când era judecător de justiţie, Helen putea să recunoască jocul unui avocat ce voia să seducă pentru a obţine încrederea clientului său.

Rafferty nu avea nicio raţiune să se comporte astfel, pentru că nu avea nimic să-i ceară. Chiar nimic. Billy Moretti obţinuse, deja, libertatea condiţionată.

Când căuta un pretext pentru a-şi părăsi tovarăşul, el

se sprijini de banchetă și-și aprinse o țigară. Fără să-i ceară voie. Cu ochii pe jumătate închiși, el trase un fum lung.

— Nu-ți dai seama ce rău este pentru sănătate? nu se putu împiedica să întrebe Helen.

— De ce? Explică-mi...

Fumul se ridica pe deasupra capului lor, în ușoare volute albastrii.

— Este mortal... îl asigură Helen.

Jack dădu din umeri.

— Nu, haide!

— Corpul medical...

— ... nu știe ce spune. Pariez, domnișoară Emerson, că nu voi muri de un cancer la plămâni.

— Atunci, poate de un emfizem.

— Nici măcar de atât. Pe mine mă va ucide o rafală de mitralieră, ca în filmele cu gangsteri.

— Mergi prea mult la cinema.

— Mărturisesc că da. Îmi plac, mai ales filmele vechi. Cele mai vechi filme. Îmi amintesc de tinerețe.

— Dar nu ești mai în vârstă decât mine! exclamă Helen.

— Oh, ba da!

Ești gata să ridici ancora?

— Ca să mergem unde?

— Te duc acasă.

Helen își încruntă sprâncenele.

— Contrar a ceea ce crezi, mă simt capabilă să conduc singură mașina.

— Nu. Conduci prea repede. Sunt mirat că am ajuns întregi azi-dimineață, în centrul orașului. Deci, te conduc. Fără nicio discuție!

— Am oroare să mi se spună ce să fac! exclamă Helen

pocnind cu ambele mâini în masă. Toată copilăria și tinerețea mi-am petrecut-o cu un tată și patru frați care voiau întotdeauna să ia hotărâri în locul meu, și dacă emiteam cea mai mică părere, se răsteau la mine și să fi văzut cum! Dar toate acestea s-au sfârșit. Acum, fac ce vreau! Și cum vreau!

— Ce fel de decizie se lua în ceea ce te privea? întrebă Jack cu un interes care părea sincer.

— Nu voiau să fac dreptul și să devin judecător de instrucție. Pentru ei, calea mea era trasată dinainte: să mă căsătoresc și să fiu o bună soție de polițist, care să dea viață la câțiva copii care să devină la rândul lor polițiști.

— Și n-ai vrut...

— Nu. Nu m-am căsătorit. Și de altfel, mă întreb dacă o s-o fac, cândva.

Jack atinse mâna tinerei femei.

— Haide, haide! Fără defetisme. Ești destul de drăguță, în ciuda ochilor mari, și...

— Mi-o spui doar așa! exclamă Helen, retrăgându-și mâna. N-am întâlnit niciodată bărbatul care...

Interlocutorul său o privi, cu un surâs ironic pe buze. Helen nu știa ce atitudine să adopte și, pentru prima dată în viața sa, își spuse că o țigară în colțul gurii ar fi ajutat-o să nu se piardă cu firea.

— Știi, reluă el, nu este nimic grav. A rămâne fată bătrână nu este dezonorant.

De stupoare, Helen lăsa să-i scape ceașca de ceai. Cu șervetul în mână, încercă să șteargă pata care se întindea pe masă, și în tot acest timp, aplecată asupra mesei, încerca să ascundă roșeața care îi cuprinsese fruntea și obraji. Fată bătrână? Cum îi spusese! Și, de fapt, ce știa el?

El se ridică, aruncă pe masă un pumn de bani și-i luă mâna.

— Vino, zise el. Te conduc. Îmi pari puțin tulburată.

Helen îi aruncă o privire dușmănoasă, pe care el o susținu fără să clipească, surâzând mereu.

— Du-mă acasă! îi aruncă ea. Pentru că îți face atâta plăcere... Am impresia că este cel mai bun mijloc de a scăpa de dumneata.

— Cheile, te rog, zise Jack întinzând mâna.

Helen fu surprinsă de eleganța mâinii, de degetele lungi și palma îngustă, de încheietura fină, pe care se vedea un ceas de aur, model vechi. Fără să spună un cuvânt, căută cheile.

Ajungând la mașină, Jack deschise portiera din partea pasagerului. Helen, care nu era obișnuită cu astfel de maniere politicoase și nu le aprecia deloc, se instalează în liniște și își legă centura. Vioi și ușor, însoțitorul său trecu de cealaltă parte a vehiculului, se așează la rândul său, închise ușa... și contemplă îndelung tabloul de bord cu multe butoane.

— S-ar zice că nu știi să conduci, observă Helen.

— Sunt obișnuit cu mașinile mari.

Jack introduse cheia în contact. Motorul începu să se audă.

— Unde este ambreiajul?

— Nu mai există. Este automată. Ești sigur că știi să conduci?

— Da, răspunse Jack.

Totuși, mașina nu părăsi marginea trotuarului.

— Să-ți explic, urmă Helen, fericită să-i dea o lecție acestui arogant. Este suficient să plasezi levierul în fața literei D, pentru a demara și mașina se pune în mișcare. Este simplu, nu?

— Foarte simplu, murmură Jack.

El execută manevra. Mașina făcu un salt, Jack puse frâna și Helen dădu cu capul în parbriz.

— Formidabil, comentă ea. Ai face mai bine să-ți pui centura. Mai întâi, pentru că așa prevede legea. Apoi, pentru că am impresia că nu vom avea o călătorie ușoară.

Jack Rafferty nu conducea poate foarte bine, dar conducea repede, constată Helen, puțin după aceea. Mașinuța evită în ultimul moment un camion mare, depășește un Mercedes greu, trece pe roșu și o luă pe un sens interzis. Aplecat peste volan, Jack conducea strângând din dinți. Și Helen strângea din dinți, ținându-se strâns de centură.

— Se vede, reuși ea să spună, că nu ești obișnuit cu mașinile străine.

Piciorul său apăsa podeaua, fără să poată interveni să încetinească vehiculul. Se apropiau de Elm Street.

Dacă totul mergea bine, vor sosi în curând.

— Care a fost prima mașină pe care ai condus-o? îl întreabă Helen.

— Un Packard.

Jack vâri mâna în buzunar, căutându-și țigările.

— Mai bine să nu fumezi, remarcă Helen.

— De ce? Este o mașină pentru nefumători?

— Mai ales pentru că aș prefera să ții ambele mâini pe volan.

— Atunci, poți să-mi aprinzi una.

Luară o turnantă pe două roți. Helen deschise gura, dar nu putu să strige. Mașina reveni la poziția verticală. Jack accelerează și mai mult.

— Fără țigări! șopti tânăra femeie, din ce în ce mai albă la față. Și condu mai încet.

— Nu. Am nevoie de o țigară.

— Ți-am mai spus că tutunul face rău sănătății.

— Și eu îți spun că fumătorii au oroare de muștrări.

— Dacă nu încetinești, am să te muștru în continuare.

Restul traseului se desfășură într-o tăcere apăsătoare, punctată de zgomote de frâne și strigăte de groază. La un moment dat, Helen închise ochii și se decise să nu-i mai deschidă decât în paradis.

— Cum să fac să opresc această mașină? mormăi Jack Rafferty.

Helen deschise un ochi și-și recunoscă locuința.

— Pune levierul în fața literei P, de la parcare, îl sfătui ea.

Ea își desfăcu centura. Bine dispusă, se gândi acum când totul a trecut că această călătorie animată fusese foarte excitantă. Se grăbi să deschidă portiera pentru a nu-i lăsa timp șoferului s-o facă el însuși. De altfel, el se ocupa doar de țigara sa.

— Mulțumesc pentru tot, i se adresează ea. Pe curând.

El ieși la rândul său și o privi ținută, amuzat.

— Nu spera, totuși, să mă părăsești astfel?

— Ei bine... sigur că nu... să bâlbâie ea.

— Perfect. Mi-ar prinde bine o ceașcă de cafea. Mă inviți?

— Cred că nu am cafea.

— Apă, atunci.

— Apă de Chicago? strigă Helen, oripilată. Vrei să te sinucizi sau ce?

Jack Rafferty păru afectat de această replică.

— Nu se mai poate bea apă? o întrebă el. Ce s-a întâmplat cu acest oraș? Nu se mai fumează, nu se mai mănâncă corect, nu se mai poate circula și acum îmi spui că apa nu e bună de băut? Și asta, numiți voi progres? Se trăia mai bine în anii '20!

— De unde știi?

— Îmi imaginez... răspunse el cu un surâs.

Helen surâse, la rândul său. Și, sub farmecul

surâsului său, mărturisi:

— Am solubilă.

— Solubilă? Ce este asta?

— Cafea solubilă. Mi-ai spus că vrei cafea!

Jack Rafferty îi aruncă o privire aprobatoare și închise portiera mașinii. Urcară, unul după altul, treptele peronului. Helen se întreba dacă nu făcea o mare greșală.

Dar, greșală sau nu, era mulțumită că-l primea la ea pe Jack Rafferty.

* * *

Fără îndoială, o femeie mai dezordonată ca Helen Emerson nu exista. Iată ce gândea Jack inspectând din nou salonul înțesat de ziare mototolite. Masa acoperită cu resturile dejunului, cărțile și dosarele aranjate la întâmplare. Mama lui n-ar fi suportat un astfel de spectacol, ea își făcea un punct de glorie din a avea o casă întotdeauna curată și aranjată. Totuși, lui Jack îi plăcea mai mult apartamentul Helenei: se simțea mai bine aici decât în casa curată și prea ordonată a mamei sale.

Într-un colț al încăperii se găsea un televizor atât de mare cum nu mai văzuse niciodată. Fără îndoială, în culori. El nu știa la ce serveau cele două cutii mari, așezate de o parte și de alta a acestuia.

Lui Jack îi plăcea televiziunea. Îl interesa tot ceea ce putea vedea pe micul ecran. Base-ball, hochei, fotbal publicitate, foiletoane, jocuri. Prima dată când descoperise această fantastică invenție, la sfârșitul anilor '40, uitase de tânăra femeie care-l primise la ea. Fascinația continua și descoperirea unui televizor îi provoca o emoție plăcută.

— Știu, zise Helen, care-l vedea pironit în fața televizorului. Televiziunea este fără valoare. Dar eu nu o disprețuiesc.

— Eu, nici atât.

— De fapt, numai aici se pot vedea vechile filme cu

gangsteri, cele în alb și negru.

— Le preferi pe cele în alb și negru? o întrebă Jack, foarte surprins. De ce?

Apariția televiziunii în culori i se păruse o adevărată minune, încât nu înțelegea această preferință pentru o tehnică depășită.

— Poate sunt o reacționară, zise Helen, dând din umeri. Tata mi-a spus întotdeauna că sunt născută într-un deceniu greșit. Este adevărat că mi-ar fi plăcut să trăiesc în anii '40 sau chiar '30.

— Și în anii '20? Prea violenți. Mai ales la Chicago.

— Probabil că ai dreptate.

Deodată, fără să vrea, Jack preferă să schimbe subiectul.

— Cum ai reușit să faci cafeaua atât de repede?

— Am un cuptor cu microunde.

Încă o invenție pe care Jack o descoperea. Totuși, ea nu îmbunătățea calitatea băuturii care semăna cu o funingine diluată în apă caldă.

— În tot cazul, cafeaua este delicioasă, remarcă Jack.

Helen Emerson izbucni în râs:

— Ești un mincinos, domnule Rafferty. Cafeaua mea are mai mult de doi ani și era atât de compactă că a trebuit să folosesc un cuțit pentru a o folosi.

— Nu este o minciună prea gravă, remarcă Jack, surâzând. Mai ales, din politețe.

— Și alte minciuni?

— Care?

Tânăra femeie bău o gură de cafea înainte de a răspunde.

— Nu ești cel care pretinzi a fi. Instinctul mi-a spus de la început. Îmi spui, în sfârșit, adevărul?

Jack dorea să răspundă așteptărilor. Pentru plăcerea

sa. Pentru a vedea uimirea în acești ochi negri. Dar nu trebuia. Interzis.

— Nu m-ai crede.

Între ei se așternu un lung moment de tăcere. Apoi, Helen roși încet dar sigur, înainte de a întreba:

— Cine ești, domnule Rafferty? Și ce aștepti de la mine?

Capitolul 3

Helen nu avea încredere în Rafferty. Când îl sunase pe Abramovitz, acesta părea căzut din nori când îl întrebase despre avocatul Rafferty. Și jurase pe toți zeii că la el nu era nimeni cu acest nume.

Pentru Helen, această revelație fusese cauza unui rău real. Ea n-ar fi comis niciodată o astfel de greșeală. Se gândise întotdeauna că, mai mult sau mai puțin, Billy Moretti merita o a doua șansă și fusese fericită de a forța mâna destinului. Cu toate metodele surprinzătoare, un pic prea directe, îl găsisese simpatic pe Jack Rafferty.

Acum, nu vedea în el decât un mincinos obișnuit. Bănuia că „salvatorul” său inventase toată povestea. Dar în ce scop, pentru că eliberarea lui Billy era deja realizată în acest moment? Mister

De ce apăruse Jack Rafferty s-o arunce pe trotuar? De ce ținuse s-o ducă în acel restaurant? De ce insistase s-o conducă acasă? Mister

— Nu înțeleg de ce mă întrebi cine sunt, spuse el, punând jos ceașca. Ți-am spus...

— Mi-ai servit numai minciuni! i-o tăie Helen. Abramovitz n-a auzit niciodată vorbindu-se despre dumneata.

Jack Rafferty nu păru afectat de această dezvăluire.

— Abramovitz nu are memoria numelor, răspunse el cu aplomb.

De data aceasta, Helen se înfurie.

— Abramovitz nu este atât de ramolit. M-ai mințit, Rafferty. Nu ești nici măcar avocat.

— Am făcut totuși, un an de drept.

— Unde?

— La Princeton.

— Nu există catedră de drept la Princeton.

— De fapt, era un ciclu pregătitor, recunoscui Rafferty cu o mișcare din umeri. La Harvard.

— Nu ai aerul unuia care a studiat la Harvard.

El surâse. Acest joc părea să-l amuze din ce în ce mai mult.

— Dacă ai decis să nu mă crezi, de ce îmi mai pui aceste întrebări?

Se îndreptă, își întinse picioarele, ca și când ar fi fost la el acasă.

Helen îl privea, fără să îndrăznească să se așeze în prezența lui.

— De ce m-ai mințit? gemu ea.

— Nu te-am mințit. Ai dedus din cuvintele mele unele concluzii premature - pe care am crezut că nu trebuie să le dezminț!

— Ai o atitudine neobișnuită, bombăni Helen. Întotdeauna te porți astfel?

— Încerc... Acum, așază-te și-ți promit să-ți răspund cu sinceritate la toate întrebările.

Dându-și seama, Helen ezită o clipă, apoi declară:

— De acord. Să-mi răspunzi la întrebări, apoi să pleci. Pe de altă parte, prefer să stau în picioare.

— Așază-te! repetă Rafferty cu o voce calmă.

Subjugată, Helen se așeză. Regreta că nu ținea în mâini o ceașcă din cafeaua oribilă, o ceașcă pe care s-o întorcă ușor între degete, în timp ce interlocutorul său o privea, o studia. Helen ținu ochii jos cât putu mai mult, făcându-și curaj să-și ridice capul pentru a înfrunta privirea lui ironică.

— Tot ceea ce aș putea să spun, remarcă ea, este că ești un prieten al lui Billy Moretti și că ai zburat în ajutorul său.

— Iar începi, observă Jack Rafferty.

— Ce încep?

— Concluzii pripite... Nu am zburat în ajutorul lui Billy pentru că nu am aripi.

— Foarte amuzant. Dacă mi-ai povesti, mai bine, ce te-a determinat să vii să mă vezi?

— Nimic mai ușor... Ai o scrumieră?

Nu, nu există scrumieră în acest apartament. Înțelegând că interlocutorul său voia să fumeze, Helen îi răspunse cu răutate:

— Folosește farfurioara, dacă nu poți să te abții și să nu fumezi.

— Nu-mi interzici?

— Dacă aș avea vreo șansă să fiu ascultată, aș face-o cu plăcere.

— Încearcă... dar cere-mi-o politicos.

— Pune-ți în buzunar aceste gunoi de țigări!

— Ah! exclamă Jack Rafferty pe un ton extaziat. Iată că a zis-o. Îmi place tonul vioi, incisiv.

El își puse mâinile pe genunchi. Pentru a doua oară, Helen observă că erau frumoase, cu degete lungi și fine. Fără ineale... Dar aceasta însemna ceva?

— Nu greșești într-un totu, declară el. Sunt un prieten al lui Billy. Un vechi prieten. Soția sa a venit să mă vadă când a avut... probleme. Știi tot atât de bine ca și mine că a fost antrenat împotriva voinței sale. Este un bun camarad, care nu merită să cadă pentru o secătură ca Morris.

— Asta ți-a povestit el? se miră Helen. Că Morris l-a antrenat în această spargere? Va accepta să depună mărturie în acest sens?

— Nu.

— Nu... de ce?

— Nu știi nimic despre regulile jocului, domnișoară judecător. Nu ești din aceeași tagmă. Noi doi vorbim limbi diferite. Aparținem la două lumi foarte distincte. Billy și cu

mine facem parte dintr-o categorie diferită, dintr-o epocă diferită...

— Permite-mi, te rog! protestă Helen. Billy și cu tine nu-mi păreți asemănători, cum vrei să mă faci să cred. Mai întâi, că ai aproape zece ani mai mult ca el. Apoi, ai făcut studii universitare, în timp ce el este un produs al străzii.

— Ai dreptate, admise Jack. Dar avem alte lucruri în comun. Încă o dată, Helen se lăsă transportată de această voce gravă, ale cărei accente metalice îi dădeau frisoane delicioase. Ea reluă:

— Atunci, trebuie să-mi explici...

În acest moment, sună telefonul.

— ... de ce...

— Nu răspunzi la telefon, se miră Jack.

— Inutil... Am un robot.

El o privi ca și cum i-ar fi vorbit chinezește.

— Un robot?

Părea atât de sincer, se gândi Helen, încât puteai să crezi că chiar nu știa ce este un robot.

— Încetează să-ți bați joc de mine, domnule Rafferty! îi răspunse ea. Spune-mi mai bine...

Roborul sună și deodată, o voce cunoscută se auzi în încăpere.

— Hm... Sunt Billy Moretti... Hm... Domnișoară judecător, mă întrebam dacă...

Se simțea că tânărul era nesigur... Fără îndoială, va închide. Cu vioiciune, Helen Emerson se repezi la aparat.

— Sunt aici, Billy. Presupun că-l cauți pe Rafferty. Așteaptă câteva secunde.

— Este la dumneavoastră?

Billy nu se prefăcea că este stupefiat.

— Este aici, confirmă ea, întinzând invitatului său receptorul, precizându-i: poți să vorbești fără frică. Te las

puțin cu prietenul tău.

Apoi, părăsi ostentativ încăperea și închise ușa după ea.

Refugiindu-se în camera de baie, se așează în fața oglinzii plasată deasupra chiuvetei. Abia se mai recunoștea, ceea ce nu o mira prea mult. Cu părul în dezordine, cu obraji palizi și ochii încercănați, avea o față cu care nu era obișnuită. Își scoase ochelarii și se spală cu apă rece. Apoi, trecându-și un pieptene prin păr, încercă să-și pună ordine în gânduri. Foarte repede, ajunse la concluzia care trebuia pentru salvarea sa, să-l dea afară pe mincinosul care stătea în salonul său și să-l uite pentru totdeauna.

Totuși, exista o problemă: nu dorea să-l vadă dispărând pe Jack Rafferty. Dorea încă să-i audă vocea virilă și senzuală, să suporte privirea prea calmă, să-i observe pe furiș figura frumoasă. Simțea dorința să-l atingă...

Helen își administră două palme.

— Revino-ți, Emerson! aruncă ea imaginii sale din oglindă. Poartă-te ca un adult.

Enervată contra ei însăși, își puse din nou ochelarii. Ascultând, nu auzea niciun zgomot din salon. Poate Jack Rafferty plecase? Poate nu-l va revedea niciodată?

Nu era așa, constată ea, deschizând ușa. Întins mai degrabă decât așezat pe canapea, privea fascinat la televizor.

— Este mai interesant dacă întorci butonul, observă Helen, cu umor.

— Avem o invitație la cină, o anunță Rafferty, ignorându-i sarcasmul. Și am acceptat-o.

— Poftim?

— Billy ne-a invitat în această seară să mâncăm spaghetti și i-am spus că suntem liberi. Mi se pare, de fapt,

că îți va face plăcere să constăți modul în care tânărul își folosește libertatea condiționată. N-am dreptate?

— Ai dreptate, răspunse Helen, descurajată.

— Ah! exclamă Rafferty cu o voce plină de triumf. Deci, ai să mergi cu mine?

— Da. La ce oră vei veni să mă iei?

O lucire de amuzament se aprinse în ochii lui Rafferty.

— Ce aud? Vrei să mă vezi încă o dată conducând?

— Am supraviețuit prima oară, remarcă Helen pe un ton de fatalitate. De ce nu și a doua oară?

— Singura problemă este că eu nu am mașină. Va trebui s-o folosim tot pe a ta.

— Atunci, voi trece eu să te iau. Unde locuiești?

— Altă problemă: nu locuiesc nicăieri. Nu mi-am găsit încă un hotel. Tocmai sosisem în oraș când am aflat despre necazurile lui Billy și asta mi-a luat tot timpul.

Când el aruncă o privire asupra ceasului său, Helen nu se opri să remarce frumusețea obiectului, asemănător cu al bunicului său, de care acesta era tare mândru odinioară.

— Douăsprezece și zece, anunță el. Billy și Mary ne așteaptă la șase. În aceste condiții, de ce n-am petrece după-amiaza aici... Mă întrebam...

— Nu! protestă Helen. Eu am de lucru. Mi-am adus niște dosare și...

— Îți promit să nu te deranjez. Am să mă uit la televizor.

— Nu este nimic interesant, doar niște seriale ușoare.

— Ador seriialele. Mai ales cele ușoare.

— Am nevoie de o mică siestă.

Abia pronunțase aceste cuvinte că Helen ar fi dorit să le înghită. Privirea lui Jack fu străbătută din nou, de o

lucire poznașă. El nu spunea nimic, dar surâdea, surâdea...

— N-am să dau sunetul prea tare, promise el.

Înțelegând că argumentele sale nu vor servi la nimic, Helen renunță. Se decise să aibă încredere în bărbatul care o mințise de la prima întâlnire și despre care nu știa exact ce urmărea.

— Foarte bine, zise ea. Te las singur în salon. Folosește magnetoscopul dacă vrei să vezi un film.

— Dacă îmi arăți cum funcționează. N-am folosit unul niciodată.

— Rafferty! Orice ființă umană știe cum funcționează un magnetoscop. Încetează să-ți bați joc de mine!

Totuși, el avea un aer atât de serios, încât Helen îl crezu.

— Foarte bine, zise ea, trecând înaintea lui, este destul de mare ca să nu-l atingi. Ce vrei să vezi? Comedii, filme cu gangsteri, aproape toate ale lui Alfred Hitchcock, comedii muzicale... La alegere.

— N-are importanță ce, cu excepția filmelor cu gangsteri. Helen își permise un zâmbet.

— Aș fi crezut că este genul pe care-l preferi.

— Da, dar nu acum. Pune-mi ceva care să mă distreze.

— Frații Marx?

— Mai filmează încă?

— Oprește-te să mai spui prostii, Rafferty.

Helen puse caseta cu „O seară la operă” și apăsă pe un buton, înainte de a se îndrepta spre ușă.

— Nu te uiți cu mine? o întrebă Rafferty, decepționat.

Ea nu avea decât o dorință: să se închidă în camera sa pentru a studia dosarele și să uite de acest bărbat tulburător care năvălise în apartamentul ei. Nemaispunând în viața sa.

— Dacă vrei, răspunse ea.

Dintre cele două fotolii, îl luă pe cel ce se găsea mai departe de canapea. Primele imagini defilară pe ecran.

— Helen? întrebă Rafferty după câteva minute.

— Da... răspunse ea, întorcând spre el privirea unei spectatoare deranjată în timpul spectacolului.

— Îmi place parfumul tău. Ce este?

Nu răspunse. El nu înceta s-o cerceteze cu coada ochiului. Ea privea la televizor, asculta replicile actorilor ca și când ar fi fost vorba de Jurământul de pe munte. Ea nu râdea. Nici lui nu-i ardea să râdă.

De ce Helen nu putea să se abandoneze? De ce părea atât de inaccesibilă? De ce nu reușea s-o seducă foarte ușor și să petreacă după-amiaza cu ea în pat? Ca s-o iubească, bineînțeles, dar și pentru a o proteja de intențiile funeste ale lui Ricky Drago.

Dar nu trebuia să țină cont de acestea. Jack nu va încerca. Pierdere de timp... Dacă era, fără îndoială atrasă de el - și cunoștea destul femeile ca să simtă acest lucru - nu va face niciodată primul pas. Domnișoara judecător de instrucție nu avea obiceiul să sară în pat cu un cvasinecunoscut. Indiferent despre cine era vorba.

— Nu-ți place canapeaua? îl întrebă ea, deodată.

— Ba da... de ce mă întrebi?

— Pentru că nu încetezi să te răsucești ca și când te-ai fi așezat prost. Eu o găsesc confortabilă.

— Atunci, vino să te așezi alături de mine. Este loc destul.

Helen, cu un surâs, dădu din cap că nu.

— Nu cred că este o idee bună. Nu este atât de mult loc cum pretinzi.

— Ba da! Vino să vezi.

Dacă reușea s-o convingă, se gândea Jack, urmările ar fi ușoare. De ce nu se gândise să-i ceară ceva mai

incitant ca Frații Marx? Poate că domnișoara judecător de instrucție avea unele filme fierbinți, numai pentru auzul său personal? Nu pentru că Jack ar fi avut nevoie de stimulente - parfumul tinerei femei era suficient ca să-i trezească simțurile. Și totuși, nu. Trebuia să înceteze cu aceste fantezii periculoase. Un Jack Rafferty nu trebuia să încerce giumbușlucuri cu un judecător de instrucție. Și probabil, după cum se pare, virgină.

Jack Rafferty își aduse aminte că nu-i plăceau decât blondele. Femei care acceptau să-și petreacă un timp în brațele unui bărbat, fără să aștepte avantaje. Îi plăceau femeile care râdeau, care se dezbrăcau repede și care nu se sinchiseau de lege.

Când filmul era pe sfârșite, Helen luă de pe masă o telecomandă pe care o îndreptă în direcția televizorului. Se jucă puțin cu butoanele până când găsi canalul pe care-l căuta. După câteva minute, Jack Rafferty își spuse că nu sperase la un spectacol mai amuzant.

Cuplul care se mișca pe ecran nu avea niciun fel de îmbrăcăminte. Bărbatul, lungit peste femeie, o acoperea de sărutări entuziaste, pe care Jack le considera chiar prea exagerate. După cum exagerate i se părea și gemetele pe care le scoteau cei doi și muzica languroasă, în care domina vioara.

— Vrei să schimbi canalul, Rafferty? întrebă Helen cu o voce gâtuită.

Jack întoarse către ea o privire uimită.

— Nu. De ce?

Ea roși și bărbatul se întrebă cum de rămăsese atât de inocentă într-o lume atât de perversă și câteodată dezgustătoare.

— Ei bine... Nu știu nimic despre intriga ce se desfășoară, răspunse ea. Nu cunoaștem bine personajele și, deci, nu ne interesează deloc ce fac.

— N-aș zice asta, afirmă Jack pe tonul profesional al unui critic de televiziune.

— Schimbă canalul, strigă Helen.

El arată telecomanda și surâse.

— Nu știi cum funcționează.

Furioasă, tânăra femeie luă obiectul și apăsă la întâmplare pe unul din butoane. Dădu de alt cuplu, de data asta îmbrăcați din cap până în picioare, care se plimba cu pași lenți pe o plajă însorită.

— Nu! decretă ea, enervându-se pe butoane.

— Nu-ți plac scenele de dragoste? se miră Jack.

— N-am spus asta.

— Nu-ți place sexul?

Jack știa că juca un joc periculos, dar nu se putu ea abține. Dar își reveni repede.

— Rafferty! Spune ce vrei. Eu mă duc să lucrez în camera mea. Privește la ce-ți place...

Cât timp ne trebuie să ajungem la Moretti?

— În jur de cincisprezece minute. Știu o scurtătură.

— Perfect. Voi fi gata la cinci și jumătate.

— Bine, domnișoară.

— Vezi că alături de telefon se găsește o carte de telefon. Ar trebui să cauți un hotel convenabil și să-ți rezervi o cameră.

— Bine domnișoară.

Neluându-i în seamă sarcasmul, Helen ieși din încăpere.

Cu coada ochiului, vedea că Jack se întindea deja pe canapea. Îi plăcea confortul...

* * *

Helen făcuse câteva prostii în viața sa, dar să se urce din nou într-o mașină cu Jack Rafferty era probabil cea mai spectaculoasă. Și în plus, își pusese o rochie neagră.

Despre această rochie declarase într-o zi fratele său Harry, că trebuia scoasă în afara legii și Helen știa că nu greșea întru totul. De altfel, nu îndrăznise s-o poarte în fața tatălui său. Mai întâi, era prea scurtă. Treizeci de centimetri deasupra genunchiului. Chiar și purtată cu ciorapi negri, rămânea tot scurtă. Dar Helen avea slăbiciunea să creadă că are picioare frumoase. Era singura parte a corpului de care era mândră și nu se putuse împiedica să profite, încălțând pantofi cu tocuri cât mai înalte.

Când intră în salon, Jack Rafferty rămase mut un minut sau două. El observa apariția surprinzătoare, care-l făcea să uite pasionanta emisiune de vânzare la domiciliu la care privise până atunci. Agasată pentru că se simțea studiată, Helen sfârși prin a spune:

— Sunt, poate, prea îmbrăcată?

— Nu, răspunse Jack. Cred că lui Mary îi va plăcea să te vadă așa. Și mie îmi place.

Închise televizorul și se ridică de pe canapea.

— Ești sigur că este o idee bună? întrebă Helen, fără să știe cu adevărat la ce se referea întrebarea sa.

— Nu știu, răspunse Jack, zâmbind.

Dar Mary vrea să-ți mulțumească pentru că l-ai eliberat pe Billy și cel mai bun mijloc este a-ți pregăti o farfurie enormă de spaghetti. Este chiar gata să accepte să stea în fața mea timp de câteva ore.

— De ce această remarcă? se miră Helen. Mary te urăște, dacă trebuie să faci un efort ca să rămână în prezența ta?

— Deloc. Dar îi este frică de mine.

— Este ridicol! De ce i-ar fi frică?

În loc de răspuns, Rafferty îi aruncă o privire întunecată, plină de reproșuri nedefinite și în același timp teribile. Helen își spuse că încerca s-o înspăimânte, ca pe

această sărmană Mary Moretti, dar nu va reuși.

— Oprește-te puțin din acest joc stupid, Rafferty! spuse ea pe un ton ironic, scoțându-și ochelarii. Am de-a face de-a lungul zilei cu asasini nebuni, violatori, maniaci sexuali. Tot ceea ce lumea produce mai rău se întâlnește în biroul meu. Am văzut astfel de asasini, alături de care Hanibal Lecter pare un mizantrop. Nu vei reuși să mă impresionezi.

— Cine este Hanibal Lecter?

— Nu-l cunoști? N-ai văzut deci „Tăcerea îngerilor”?

— N-am auzit niciodată de așa ceva. E vorba de un film?

Helen dădu de mai multe ori din cap. Din ce în ce mai mirată, ea exclamă:

— Dar de pe ce planetă vii? Din Marte?

Jack surâse.

— Din Pluto. Este mai departe... Mă lași să conduc?

— Niciodată!

Jack făcu atunci ceea ce Helen, mai mult sau mai puțin conștientă, aștepta. Își trecu degetele lungi prin părul ei într-o mângâiere foarte, foarte tandră.

— Haide, domnișoară judecător! îi spuse el. Pe posturile de televiziune se spune că nu avem decât o singură viață și trebuie să profităm de ea... îmi place foarte mult să-ți conduc mașina ridicol de iute: n-ai inima să mă refuzi!

Helen abdică, întrebându-se de ce ceda atât de ușor în fața acestui bărbat.

— De acord, suspină ea. Dar promite-mi că ai să conduci mai prudent. Sunt prea tânără ca să mor.

— Și eu, răspunse Jack, ca un ecou.

El se strădui, dar nu se putu împiedica să ia puțin câte puțin o viteză comparabilă cu circuitul de la Indianapolis. Punându-și centura de siguranță, Helen se

mulțumi să închidă ochii. Când mașina ajunsese la destinație, se gândi că ar fi incapabilă să găsească singură la întoarcere drumul spre casă.

— A fost bine, nu? întrebă Jack plin de mândrie.

— Presupun că bine, dacă mai suntem în viață, fu de acord Helen.

Ea își desfăcu centura, coborî în stradă, în timp ce genunchii îi tremurau.

Billy îi aștepta în pragul apartamentului. El își pieptănase cu grijă părul și era îmbrăcat la trei ace. Alături de el stătea o tânără femeie însărcinată, ai cărei ochi clipiră imperceptibil când îl zări pe Jack Rafferty.

Apartamentul era format din trei încăperi imense, impecabile și puțin mobilate. Billy îi invită pe o canapea uzată și le oferă pahare cu vin.

— Mi-ai păstrat valiza? întrebă imediat Jack. Mi-aș da zece ani din viață pentru un duș cald și haine curate.

— Este în cameră. Comportă-te ca la tine acasă.

— Ți-ai lăsat lucrurile aici? se miră Helen.

— Da.

— Când ai fost ultima dată la Chicago? Acum un an, dacă îmi aduc bine aminte?

— Da, ei și? îmi place să călătoresc.

Fără altă explicație, Jack se ridică și părăsi încăperea.

— Merg să văd ce este cu cina, anunță Mary îndreptându-se spre bucătărie.

Helen o însoți. Amestecând salata, ea o întrebă:

— De când ești măritată cu Billy?

— De opt luni, îngăimă Mary, îngălbenindu-se. Copilul trebuie să se nască la sfârșitul lui aprilie... Domnișoară Emerson, vreau să vă mulțumesc că i-ați dat o șansă lui Billy. Știți, este un băiat bun și doar circumstanțele nenorocite... evenimentele neplăcute... pot

explica...

Se bâlbâia. Helen îi veni în ajutor:

— Înțeleg ce vrei să-mi spui. Și sunt de acord cu tine. În acest caz, ne-am condus după instinctul meu și al lui Rafferty.

La auzul acestui nume, Mary se emoționează. În același timp, se sprijini de zid, ținându-și pântecul cu mâinile și gemând încetisor.

— Ce se întâmplă? o întrebă Helen.

— Mi-e rău. Mă tem că se apropie nașterea.

— Fir-ar să fie!

Susținându-se, cele două femei năvăliră în salon.

— Rafferty! Billy! strigă Helen. Veniți repede! Avem nevoie de voi!

Ușa camerei se deschise imediat și Billy se repezi spre soția sa care gemea pe canapea.

— Primele dureri, îl informă Helen. Trebuie mers imediat la spital.

— Dar, e prea devreme! Nu este decât în șapte luni!

— Șapte luni! Glumești!

Credeam că...

Dar mâna lui Mary se agăță de a sa și Helen înțelese că se aventura pe un teren alunecos.

— Șapte luni este destul, spuse ea. Mai ales că bebelușul nu pare destul de mare.

— Sună la spital! îi ordonă Jack lui Billy. Vă voi duce eu, cu mașina Helenei.

— Voi conduce eu, interveni aceasta! Este de preferat ca viitoarea mamă să ajungă întreagă.

— Dacă ai să conduci tu, viitoarea mamă nu va ajunge înainte de sfârșitul anului, protestă Jack. Dacă nu vrei să intervii singură la naștere...

Tânăra femeie se gândi și spuse:

— De acord, ai să conduci. Dar cu atenție. Vei vedea, adăugă ea pe un ton liniștit, aplecându-se asupra lui Mary, că totul va fi bine.

În bucătărie, Billy se enerva la telefon.

— Nu trebuie să-i spui, oftă Mary. Vezi că nu-i place că primul său copil a fost conceput în afara căsătoriei. E mai bine să-l lăsăm să creadă că este vorba de un copil prematur. Nu este decât o mică minciună.

— Nicio problemă! interveni Jack. Billy vine dintr-o lume în care bărbații nu știu nimic, dar chiar nimic despre creșterea copiilor.

— Haide, haide! zise Helen cu un aer șiret. Și din ce lume vine Billy?

— Din aceeași ca și mine: Pluto.

— Ne așteaptă, anunță Billy, care revenea în salon.

— S-o ajutăm pe Mary să urce în mașină, propuse Helen. Să nu pierdem timpul.

Călătoria nu se desfășură prea rău. Jack era să acroșeze câțiva pietoni, dar îi evită abil. Așezată în spate, Helen o ținea de mână pe

Mary, culcată pe banchetă. Ea se întoarse și remarcă o mașină neagră mare, care părea că-i urmărește. Cum se apleca pentru a încerca să distingă silueta șoferului, Mary începu să geamă.

— Spune-i lui Rafferty să se grăbească.

Acesta nu așteptă să i se spună de două ori. El apăsă pedala de accelerație și mașina țâșni într-un trafic intens, fără să ia în seamă claxoanele și farurile care îndemnau la rațiune.

Printr-un miracol, sosiră fără necazuri la destinație. Un comitet de întâmpinare era gata să-i primească. Două infirmiere o așezară pe Mary pe o targă și o duseră în spital. Billy, care o ținea de mână spre soția sa, se întoarse spre prietenul său.

— Nu-ți face griji, îl asigură acesta, mă ocup eu de tot.

— De tot... ce? îl chestionă imediat Helen.

— Formele. Cred că o să fie nevoie.

Câteva minute mai târziu se găsiră în fața unei secretare care-l observa pe Jack cu o privire bănuitoare.

— V-am spus, deja, că nu are asigurare îi explica el pe un ton liniștit.

— Și eu v-am spus deja, că avem nevoie de o garanție de plată. Unde este tatăl?

Helen interveni.

— Este în sala de nașteri. Va veni mai târziu să semneze hârtiile.

— Bine! Ce vă trebuie ca garanție? reluă Jack.

— O carte de credit, de exemplu.

— N-am.

Înspăimântate, Helen și secretara se uitau la acest bărbat care nu avea carte de credit.

— Atunci, ne-ar conveni un cec în alb.

— Nu am cont în bancă, zise Jack, cu un calm olimpian.

— Dar ce aveți? vorbi strident femeia în alb.

— Bani lichizi.

— Bani lichizi?

— Da, o ironiză Jack. Îi știți: bucățile acelea de hârtie verde, cu cifre în partea de sus. Câți trebuie pentru a rezolva problema?

— O mie de dolari.

Pentru început. Dar vă previn că nașterea ar putea costa până la cinci mii de dolari și...

Secretara era să se înecă văzându-l pe Jack scoțând din buzunar un pachet gros de bancnote, din care fiecare valora o mie de dolari. Transporta o adevărată avere.

Neglijent, alinie cinci pe teighea și mai adăugă pe a șasea.

— În caz că... comentă el.

— Cel puțin, sunt adevărați? se bâlbâi fata.

— Cât se poate mai adevărați. Și acum, să mergem să vedem ce face Billy și soția sa.

Întorcând spatele secretarei care examina bancnotele de o mie de dolari, Jack o luă de braț pe Helen și se îndepărtară.

— Este prima dată când văd bancnote de o mie de dolari, mărturisi tânăra femeie, după ce făcuse câțiva pași.

— Adevărat? întrebă Jack cu un zâmbet ironic. Nu sunteți bine plătiți, în justiție?

— Cum ți-ai procurat acești bani?

— Asta nu te privește.

— Cel puțin, nu faci trafic de droguri? întrebă Helen, după o scurtă ezitare.

Jack se opri brusc, întorcând-o cu fața la el.

— Să punem lucrurile la punct, o dată pentru totdeauna, domnișoară judecător. Poate că n-am urmat întotdeauna drumul arătat de lege, dar nu m-am atins niciodată de droguri - nici de aproape, nici de departe. Îți este clar?

— Da, bâigui Helen, cu o voce mică.

— Mă crezi, sau nu?

— Da.

Jack dădu din cap cu satisfacție.

— Perfect. Acum, să mergem să vedem ce face Billy. Bietul, cred că s-a plictisit în sala de așteptare.

— Cred că mai degrabă își încurajează soția.

— Să-și încurajeze soția? exclamă Jack. Dar naște, nu joacă fotbal.

— Rafferty! Pe ce lume trăiești? Astăzi, soții își asistă soția în chinurile facerii. O țin de mână, o ajută să respire.

— Atunci... ei asistă... la tot?

— Da.

Jack se opri din nou și reflectă.

— Lasă-mă să-ți spun ceva, Helen. Chicago a devenit un oraș de nelocuit. Sper că nu ne invită și pe noi în sala de nașteri?

— Nu, îl asigură ea. Numai pe tată. Totuși, poți să mă ții de mână, adăugă ea, luându-l în răs.

Tocmai făcuse greșeala serii. Jack o luă de bărbie și-i murmură cu o voce răgușită:

— Dacă vrei, pot să te ajut să respiri. Ceva mai repede... dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Ajunge! i-o tăie Helen, tulburată. Avem altceva de făcut, decât să glumim.

— Ca, de exemplu?

— Să ne ocupăm de copilul care va veni.

Jack zâmbi cu înțeleles.

— Asta ne va lua mult timp. Mai întâi ne vom ocupa de respirație.

Capitolul 4

Noaptea fu lungă. Jack a făcut tot ce i-a stat în putință de a restaura câteva tradiții, dar personalul spitalului n-a vrut să coopereze. Membrii familiei n-aveau voie să fumeze în incinta spitalului și nu exista destul loc nici în sala de așteptare pentru a se învârti ca un leu în cușcă. Jack trebui să se mulțumească să stea pe un scaun prost, din material plastic, bând cești de cafea, una după alta.

Amară, dar se consola repetându-și că petrecuse nopți și mai proaste.

El o observa pe Helen, pe furiș. De fapt, o găsea din ce în ce mai frumoasă și se întreba cum nu remarcase acest lucru mai devreme. Avea cei mai frumoși ochi din lume, pe care ochelarii mari nu reușeau să-i urătească.

Gura era, de asemenea bine desenată și Jack era nerăbdător să-i mângâie buzele. Va avea ocazia, în cele din urmă? Și-o dorea cu disperare.

Știa acum că, față de ce crezuse mai înainte, Helen dispunea de toate atuurile care fac o femeie dezirabilă: sâni, umeri, picioare

Mica sa rochie neagră le puneă foarte bine în valoare.

La unsprezece și jumătate, Billy își făcu apariția în sala de așteptare. Foarte palid, se trânti pe un scaun și își șterse fruntea plină de sudoare.

— Îmi plăceau mai mult vechile obiceiuri, suspină el. Femeile în sala de nașteri, bărbații în spatele ușii.

Helen schiță un zâmbet neîndurător.

— Sunt dezolată tinere, dar asta se petrecea în preistorie. Acum, trebuie să participi. Să nu vă plângeți că, cel puțin voi, nu suferiți.

— Ba da! o asigură Billy. Vă jur că mă simțeam tot

atât de rău ca și Mary. Chiar am plâns.

— Tts! Tts! Crede-mă, ea suferă mai mult.

— Câți copii ai? întrebă Jack.

— Am o liotă de nepoți și nepoate, răspunse Helen, fără să se lase intimidată. Știu deci ce vorbesc.

— Bine! Trebuie să mă întorc, murmură Billy abătut.

Când dispăru în coridor, Helen se întoarse către Jack și-l întrebă:

— Cum v-ați cunoscut, Billy și cu tine?

El îi aruncă o privire ascuțită, își întinse picioarele, își vârî mâinile în buzunare. Apoi, pe un ton acid, îi răspunse:

— Domnișoară Emerson, pentru a suporta judecătorii care caută să-mi smulgă mărturisiri, pot să-ți spun că tehnica ce o folosești nu este pusă la punct.

— E nu vreau să smulg nimic!

Făceam conversație, atâta tot.

— Atunci, hai să vorbim, mai bine, despre tine. Despre familia ta de polițiști. De cariera ta de judecător. De celibatul tău prelungit. De ce nu există niciun bărbat în viața ta, la vârsta asta?

Helen roși violent.

— Ce te face să crezi asta?

— Dacă ar fi fost cazul, observă Jack cu un aer șiret, n-ai fi fost aici astă-seară. Sau, atunci, acest bărbat este un imbecil. Și, pentru că te cred prea inteligentă pentru a te compromite cu un imbecil...

Între ei se instalează un lung moment de tăcere. De câteva ori, Jack se întoarse pentru a privi în spatele său și pentru a observa umbrele de pe coridor. Avea impresia ciudată, obsedantă, că este urmărit, spionat. Cel de-al șaselea simț, pe care cei șaiszeci și patru ani de viață nu-l slăbiseră, îi indica să se teamă. Drago. Nu putea fi vorba decât de

Drago, care aștepta ora răzbunării.

* * *

Jack Moretti își făcu intrarea în lume la ora zero cincizeci și trei de minute. Deci, de ziua Sfântului Valentin. Clătinându-se de fericire și de oboseală, Billy reveni în sala de așteptare, unde fu felicitat cu căldură.

— Este bine, murmură el, adresându-se lui Jack, că acest copil s-a născut astăzi. Nu găsești că este o răzbunare?

— Bineînțeles, aprobă Jack care, în realitate, nu credea un cuvânt.

— Ne-am decis să-i dăm numele tău, îl anunță Billy, radios.

— Mary este de acord? îl întrebă Jack pe un ton sec.

— Bineînțeles. O cunoști: este puțin nervoasă în prezența ta, dar, în fond, te place foarte mult.

Pentru că Jack nu răspundea, Billy îl întrebă:

— Te supără că i-am dat copilului numele tău?

— Nu. Cel puțin va mai fi pe pământ încă un Jack în ziua de Sfântul Valentin.

— Ce vrei să spui? întrebă Helen.

O uitaseră. Jack se întoarse către ea.

— Trebuie să pleci imediat, explică el. Vezi tu, eu nu rămân niciodată prea mult timp la Chicago.

— Și-ți convine?

— Dacă îmi convine... Sunt obișnuit, asta-i tot. Billy, trebuie să sărbătorim fericitul eveniment.

— Aș vrea să dorm puțin, mai înainte. Mary și copilul au fost mutați într-o altă cameră. Mă întreb cum vom putea plăti nota.

Jack îi puse mâna pe umăr.

— Nu te necăji. Am reglat toate detaliile. Acum, mă duc s-o conduc pe domnișoara Emerson acasă - mi se pare

că este mai epuizată decât tine. Sărut-o pe Mary din partea mea.

— Vreau să-l văd pe copil înainte de a pleca! protestă tânăra femeie când o luă de braț.

— O să-l vezi mâine.

— N-am așteptat până acum ca să plec tocmai când s-a născut. Câteva minute în plus sau în minus...

Jack, care nu-și făcea iluzii cu privire la încăpățânarea lui Helen, se întoarse către Billy.

— Crezi că ne va da voie?

— Nu știu, zise Billy. Dar merg să vă conduc.

Întinsă pe un pat alb, mai alb ca cearșaful, cu cearcăne negre sub ochi, Mary părea, totuși radioasă. Ea putu să susțină fără să clipească privirea lui Jack, care o felicită și acesta, știind de teama ce i-o inspira, profită de acest lucru. În ceea ce-o privea pe Helen, aceasta ciripea deasupra leagănului în care se răsucea și țipa o mână de om. Ironic, Jack se apropie, la rândul său.

— Ți-a moștenit plămânii, Billy, observă el.

— Nu-ți vom putea mulțumi niciodată îndeajuns pentru ceea ce ai făcut pentru noi, îi spuse Mary. Am dori să fii nașul acestui copil.

— Un rol pe care l-am visat întotdeauna. Sunt de acord.

— Jack, interveni Billy, cu o voce timidă. Cred că...

— Ai dreptate! exclamă Jack, lovindu-se peste frunte. Nu m-am gândit, Mary, nu voi fi aici pentru botez.

— Putem să așteptăm până la anul viitor, propuse tânăra femeie.

Jack îi adresă un surâs pe care ea i-l întoarse.

— Ies pe coridor, îi anunță el. Cred că este prea multă lume în această cameră. Trebuie să-l lăsăm pe micuț să respire. Domnișoară judecător, te sfătuiesc să-ți iei rămas-bun și să mă urmezi.

— Sosesec într-un minut, spuse Helen, care nu se putea desprinde din contemplarea copilului.

Pe coridor, Jack nu văzu pe nimeni în afară de un bărbat în alb care aranja farfuriile pe un cărucior. Becurile emiteau o lumină difuză. Bărbatul trăgea de timp. Jack observă manevrele sale, apoi sfârși prin a se întreba cine putea să ia masa la o oră atât de târzie.

Bărbatul înaintă, împingând căruciorul silențios pe roțile sale de cauciuc.

— Salut, Jack! Sunt fericit să te revăd.

Privirea lui nebună scânteia în penumbră. Jack nu răspunse. Nu se mișca. Stătea înaintea ușii camerei și reflecta. Cunoșcând-o bine pe Helen Emerson – și credea că o cunoștea bine pentru că o frecventase aproape încontinuu de douăzeci și patru de ore – va veni să-l caute pentru că reușise să se grăbească. Va avea însă timp să regleze conturile cu Drago.

— Drago, zise el, eu...

— Morris, acum, îl corectă celălalt. Nu uita că duc o viață nouă, sub un nume nou.

— Am aflat despre soția ta. Sunt dezolat.

Drago izbi căruțul de perete. Farfuriile căzură pe jos cu zgomot.

— Vino să faci o plimbare cu mine, Jack! îi ordonă el. Nu te-am plăcut niciodată, dar sunt decis să uit dacă accepți să nu te mai arăți pe aceste meleaguri. După tot ce am cunoscut împreună, pot să-ți fac acest hatâr.

Începu să râdă ca un dement și adăugă:

— Nimic nu valorează mai mult ca o moarte violentă, suferită în comun, pentru a crea între oameni legături adevărate.

— Oprește-te! spuse Jack. Și lasă în pace familia Moretti. Este tot ce am să-ți spun.

Drago înaintă către Jack, amenințător. Era un bărbat

mai degrabă scund, dar nervos, ale cărui mâini se agitau fără încetare, în timp ce privirea, foarte mobilă, se uita peste tot. Nu se schimbaseră din 14 februarie 1929. Doar că în ochii lui lucea nebunia.

— Pe tovarăşa ta o vreau, preciză el. Dacă speri că ar putea să te ajute, te înşeli, bătrâne. Mă gândeam că după şaizeci şi patru de ani ai renunţat să cauţi marea dragoste, dar se pare că nu. Priveşte-te: nu poate să te iubească.

Rafferty ridică din umeri.

— Poate. Dar eu nu aştept dragostea Helenei Emerson - vreau să-i salvez viaţa.

— Uită asta. Nu mă vei împiedica să acţionez. Am decis s-o lichidez pe această femeie şi o voi face. Tu nu poţi să faci nimic împotriva mea: nu eşti decât un zombi.

El scoase din buzunar un revolver enorm şi-l agită sub nasul interlocutorului său.

— Nu vrei să încerci? Doar ca să vezi?

— Nu doresc să joc, Drago. Las-o în pace pe domnişoara Emerson.

Deoarece uşa camerei se întredeschidea, Drago se grăbi să termine:

— Ți-am zis: această femeie trebuie să plătească pentru ce mi-a făcut. Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile. Nu uita asta.

Fără a încerca să-i facă faţă lui Drago, Jack prinse, în spatele său, clanţa uşii şi o trăgea spre el.

— Dacă n-o laşi în pace, eu...

— Tu ce, Rafferty? Nu poţi face nimic ca să mă opreşti. Şi apoi, nu vei fi tot timpul aici. Încă douăzeci şi patru de ore şi vei dispărea. N-am decât să aştept. Frumoasa Helen se va lamenta pentru plecarea ta grăbită şi eu am s-o ucid pentru a pune capăt durerii sale.

Ricky Drago rânji înspăimântător. Remarcase mişcarea sacadată a uşii.

— Pleacă de aici, Drago! îi spuse Jack, cu o voce artăgoasă. Pleacă, înainte de a fi prea târziu.

Un nou rânjet însoți aceste cuvinte.

— Las-o să iasă pe micuța doamnă... Las-o să iasă, ca să dea ochii cu justițiarul său.

— Ești nebun!

— Nu este o noutate. Întotdeauna am fost nebun. Mi s-a tot repetat acest lucru încă din copilărie.

În această clipă, Helen reuși să deschidă ușa și apăru în prag. Imediat, Jack o luă de braț și o obligă să treacă în spatele său, acoperind-o cu corpul său.

— Ce se petrece? întrebă ea, încercând să se elibereze.

Omul în alb dispăru după colțul coridorului.

— Cine era acela? insistă ea. Un doctor? Nu este nicio problemă cu bebelușul sau cu Mary?

— Nu, minți Jack. Era doar un subaltern care voia să ne dea afară.

Se pare că s-au terminat orele de vizită. Încheie-te la mantou, domnișoară judecător, căci ninge din ce în ce mai tare. Vreau să te duc acasă.

Mașina se găsea în locul în care o lăsaseră. Parbrizul era împodobit cu un strat fin de zăpadă ca și cu o contravenție pentru staționare ilegală. Foarte sigur pe sine, Jack rupse bucata de carton și făcu din ea confeti pe care le aruncă în rigolă, înainte de a-i deschide Helenei portiera.

— Trebuie totuși să plătesc această contravenție, zise ea, după ce se instalează în mașină.

— Glumești! în situația ta, trebuie s-o arunci. Aș paria, chiar că a fost primul lucru pe care l-ai învățat la facultatea de drept.

— La Chicago, acestea nu se aruncă! protestă tânăra femeie.

— Nu-mi vine să cred că lumea s-a schimbat atât de mult...

Cu un suspin, Jack se strecură la volan. O privire în oglinda retrovizoare îl încredință: mașina lui Drago nu mai era în parcare. El demară în trombă, tăie drumul unei ambulante care sosea și apăsă până la fund pedala de accelerație. Circulația mai era încă intensă. Mașinuța își schimbă de mai multe ori sensul de mers, fără să semnalizeze, strecurându-se printre alte vehicule, pentru a-l deruta pe un eventual urmăritor.

— Atenție! strigă Helen.

Depășind un stop, Jack tocmai scăpa de un mare camion plasat în răspântie. Tânăra femeie își acoperi fața cu mâinile, în timp ce Jack conducea în zigzag pentru a relua sensul normal de mers, fără să ia în seamă concertul de avertismente și insulte care întovărășeau manevrele lui îndrăznețe.

Când liniștea reveni în mașină și în stradă, el întoarse butonul radioului și inspiră de plăcere, auzind o melodie de jaz. Pentru a accentua plăcerea ce o simțea, căută ostentativ o țigară, așteptând reacția pasagerei sale.

— Te deranjează fumul?

— Da.

Dar Jack își aprinsese deja țigara. El surâse. O nouă privire în oglinda retrovizoare îi confirmă ceea ce știa deja: Drago nu-i urmărea.

— Frumos bebeluș, remarcă el.

— Aș! exclamă Helen. Abia l-ai privit. Acum, vreau să-ți pun câteva întrebări la care să-mi faci plăcerea să-mi răspunzi, fără înconjur.

— Adevărat? Sunt bănuir de o crimă, domnișoară judecător?

— Fii măcar odată serios. Aș vrea doar să înțeleg ce se petrece. De ce m-ai împiedicat să ies pe coridor?

Bărbatul în alb nu făcea parte din personalul de serviciu al spitalului – sunt sigură că l-am mai întâlnit, dar nu știu unde. Pe de altă parte, aş dori câteva explicații cu privire la aluziile voalate pe care le făceai cu Billy, cu privire la absența și întoarcerea ta la Chicago. De ce nu poți să asişti la botezul micuțului? De ce trebuie să lipsești un an întreg? De ce te plimbi cu mii de dolari în buzunar, în loc să ai o carte de credit, ca toată lumea? Și apoi...

Helen se întrerupse cu un sughiț. Tocmai îi venise un gând îngrozitor.

— Cel puțin, ai un permis de conducere?

— Da, am unul.

Permisul expirase în 1931, dar Jack se gândea că e inutil să precizeze.

— Asta este! declară Helen, cu un suspin. Acum, ești dispus să-mi răspunzi la întrebări?

— Nu m-ai crede, dacă ți-aș spune tot.

— Încearcă, și o să vedem.

Jack apăsă pedala de frână. Mașina se opri lângă trotuar.

— De acord, spuse el. Să începem. Unu: am o muncă specială. Vin la Chicago o dată pe an, doar pentru patruzeci și opt de ore. Apoi plec. Doi: n-am ținut de ușă. Era blocată, sau ceva asemănător. Trei: nu-l cunoșteam pe cel ce trecea pe coridor. Patru: banii pe care-i transport sunt curați, nu provin din combinații îndoielnice. De altfel, dacă privești bine lucrurile, și voi trăiți de pe urma drogurilor și a prostituției, ca Al Capone.

— Al Capone a murit de mult, remarcă Helen. Veniturile sale proveneau din traficuri ilicite.

— Și ale tale provin din eforturile care se fac pentru stoparea acelor traficuri. Fără crime sau delikte, ai fi șomeră micuță doamnă. Din ce a fost plătit imobilul în care locuiești? Crezi oare, că doamna Crystal Latour l-a

moștenit de la un unchi bătrân? Trăim într-o lume dură și, adesea, urâtă, prințeso! Acest oraș nu este întotdeauna foarte frumos și știi asta. Dar, te rog, nu-mi juca scena interogatoriului, pentru că nu sunt sub jurisdicția ta. Nu trebuie să-ți răspund la întrebări. Sunt un bărbat care încearcă doar să facă ce este mai bine în intervalul de timp de care dispune.

Jack se întrerupse, lumina slabă care venea de afară nu permitea să se vadă în interiorul mașinii, împiedicându-l pe Jack să-i vadă fața Helenei. Ei rămaseră un timp tăcuți.

— Mă duci, în sfârșit, acasă? îl întrebă ea.

— Am ajuns deja.

Helen își lipi nasul de geam și-și recunoscuse imobilul.

— Vrei să-mi oferi o cafea? o întrebă Jack, în timp ce încerca să deschidă portiera.

Tânăra femeie râse cu tristețe.

— Vrei să te sinucizi?

— Nu. De ce?

— Pentru că ai s-o faci dacă ai să guști cafeaua mea.

— Nu-mi este frică de moarte, spuse Jack pe un ton lugubru. Atunci... mă inviți?

— Nu este o idee bună.

— Poate că nu. Dar n-am hotel. Ar trebui să mă duc să dorm la Moretti.

— Excelentă idee.

— N-aș vrea.

Helen suspină.

— Nu știi ce ai în minte, dar lasă-mă să-ți spun că, dacă ai intenția să-ți petreci noaptea cu mine și apoi să dispari în zori, nu sunt de acord. Nu este felul meu de-a fi.

— Știu.

— În acest caz...

— Nu intenționez să mă culc cu tine. Nu-ți cer decât un loc unde să dorm.

După un moment de tăcere, Helen întrebă:

— Deci, nu-ți place de mine?

— Mi-aș da douăzeci de ani din viață dacă aș putea să mă culc cu tine în noaptea asta. Dar cunosc femeile și știu că nu ești pregătită pentru așa ceva. Altfel spus, mi-ar plăcea să beau puțină cafea, să dorm pe canapea și să mergem mâine dimineață la spital să revedem bebelușul.

Nu vreau să petrec noaptea într-o cameră de hotel anonimă, privind la televizor niște emisiuni fără valoare.

— Credeam că-ți fac plăcere.

— Trebuie să știi când să le pui capăt. Atunci? Ești de acord?

— De acord, aprobă Helen cu un suspin. Dar, te previn: dacă frații mei află că ai rămas aici, te vor scalpa.

În timp ce ieșeau din mașină, Jack inspectă împrejurimile și nu văzu silueta pe care o bănuia. Strada era pustie. Totuși, instinctul îi spunea că dușmanul dădea târcoale în apropiere.

Lupta nu avea nimic echitabil. Putea să se folosească de trucuri. Jack n-avea niciun mijloc de a-l opri pe Drago, dacă acesta trecea la atac. Tot ce putea să facă era s-o țină pe Helen departe de asalturile acestui nebun furios în timpul care i-a mai rămas. Și Billy putea să acționeze cu mai multă eficacitate. Dar trebuia atunci să răspundă de uciderea dușmanului lor neîndurător.

„Fir-ar să fie! își spuse Jack. De ce n-am rămas mort, dacă m-au ucis? De ce trebuie să revin pe pământ pentru a îndura aceste neliniști? De ce trebuie să-mi petrec aceste patruzeci și opt de ore în tovărășia acestei femei care m-a făcut să-mi pierd capul?”

În apartament, făcu o recunoaștere discretă și se încredință că cele două intrări - cea principală și cea de

serviciu - erau închise. Apoi, deschise televizorul tocmai la un film vechi a cărei vedetă era Humphrey Bogart.

— Îmi place filmul, exclamă imediat Helene.

— Atunci, rămâi aici să-l vezi cu mine. Nu sunt obosit.

— Dar eu sunt.

— Spune-mi, cel puțin, ce s-a petrecut la începutul filmului.

— Humphrey Bogart este un vechi marinar, Lauren Bacall, văduva unuia dintre prietenii săi. Celălalt actor, Edward G. Robinson este un gangster, un fel de Al Capone.

— Nu-i seamănă deloc.

— Crezi? zise Helen, căscând. Totuși, am văzut niște fotografii...

— Nu-i seamănă deloc, afirmă cu tărie Jack.

— Dacă spui... în tot cazul, se găseau pe o insulă, la capătul Floridei, la Key Largo. Este, de altfel și titlul filmului.

S-a anunțat un uragan.

Tânăra femeie râse din nou și închise o clipă ochii.

— Gangsterul, continuă ea cu o voce înceată, încearcă să se întoarcă în țară. El a fost deportat...

Se întinse mai confortabil.

— Acum știi ce este important. Dacă ai alte întrebări, nu ezita să... Jack privea filmul. Se uita, de asemenea, și la Helen, care era gata să adoarmă. Ochelarii îi căzuseră pe nas. El îi luă ușor și-i examinează. Practic erau din sticlă. Acești ochelari mari îi serveau drept protecție.

Dar această protecție derizorie nu valora nimic în fața unui dușman ca Ricky Drago. Chiar și întreaga familie de polițiști, care surâdea din fotografie, ar fi dezarmată în fața acestui dușman imprevizibil. Jack trebuia să găsească mijlocul de a-l opri înainte de a fi prea târziu.

Altfel, când va reveni în anul următor, Helen

Emerson ar fi dispărut pentru totdeauna.

* * *

Jack se găsea în camera Helenei. Patul de aramă nu era cel în care petrecuse clipe frumoase cu Crystal Latour, impresiona prin prostul gust, cu îngeri durdulii care zburau suflând în trompete. Acest obiect sclipitor și exagerat se potrivea mai bine unei curtezane și Jack se întreba dacă o persoană atât de rezervată ca Helen s-ar putea întinde în el fără să roșească.

Se iveau zorii, nesiguri, reci și întunecați, asemănători în toate privințele cu cei care inauguraseră ziua de 14 februarie 1929. Jack privea cum cădeau fulgii de zăpadă, dar nu se gândea decât la tânăra femeie care dormea în salon. Toată noaptea nu se gândise decât la ea. O visase în scurtele sale momente de somn. Spectacolul fascinant al orașului care ieșea din întuneric nu reușea să-i aducă uitarea.

Odată în plus, își aminti cuvintele grele pe care i le spusese Ricky Drago pe coridorul spitalului. Poate avea dreptate: nicio femeie nu-l iubea pe Jack Rafferty. În cursul celor șaizeci și patru de ani care s-au scurs, toți membrii bandei lui Moran își găsiseră dragostea – printre aceștia și Drago, înainte ca destinul să-l împingă pe drumul nebuniei.

În schimb, nimic asemănător nu se petrecuse cu Jack. Dintre cei șapte bărbați uciși într-o dimineață rece de februarie, el era singurul obligat să revină în fiecare an și să petreacă patruzeci și opt de ore pe pământ. Ceilalți făcuseră pace cu trecutul lor, pentru a se lansa într-o nouă existență. El, nu.

Deodată, un strigăt răsună în apartament. Era poate prea târziu?

Așteptă pe canapea. Helen era singură în salon. Buimacă, se freca la ochi cu ambele mâini. Jack constată că în încăpere nu se găsea niciun intrus. Suspină, ușurat. Abia atunci Helen părea că-și dă seama de prezența sa și,

cu degetul întins, arătă către revolverul pe care-l flutura. El îl puse înapoi în centură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Cred că un coșmar, răspunse ea, tremurând. Îl am din timp în timp. Foarte înfricoșător.

Jack se așeză pe canapea pentru a o asigura de prezența sa.

— Ce visezi?

— Întotdeauna, același lucru. Aud un zgomot violent ca un bubuit de tunete. Sau ca de mii de tobe, nu-mi dau seama precis. Dar, mă înspăimântă. Apoi, nimic. Liniște. După aceea, un câine care latră.

La această povestire, Jack Rafferty simți un frison teribil.

El cunoștea semnificația acestui vis, căci trăise evenimentele pe care le simțea tânăra femeie în coșmarul său, ca un ecou îndepărtat. Zgomotul era cel al mitralierelor, care împrășcau moarte. Jack auzise bine acest zgomot, înainte de a se prăvăli într-o mare de sânge. Înainte de a muri, avusese timp să audă, în timp ce ucigașii se îndepărtau rapid, lătratul câinelui fraților Scazzetti. Sărmanul animal era singurul supraviețuitor al masacrului din ziua Sfântului Valentin.

— Nu este decât un vis, o asigură el pe Helen. Un vis fără temeii, ca toate visele. Uită-l.

— Dar, dacă revine fără încetare? se neliniști ea. De ce mă chinuiesc aceste imagini? De ce nu pot niciodată să știu la ce se raportează zgomotele pe care le aud? Și acel câine... De ce acel câine?

Jack fu surprins de violența reacției sale.

— De ce mă bați la cap cu acest câine? Nu este decât un vis! Probabil că ai citit ceva despre masacru și...

El se întrerupse. Deja spusese prea mult.

— Masacru? repetă Helen, uimită. Vrei să vorbești de

masacrul de Sfântul Valentin? De ce acesta m-ar tortura?

Jack se mulțumi să dea din cap, fără să răspundă. Ar fi vrut să ia mâinile tinerei femei și să-i explice tot. Totuși, nu putea. Cum ea îl întreba din privire, el suspină și declară, evaziv:

— Nu știu de ce am spus asta. Dar este adevărat că visul tău reproduce perfect ce s-a întâmplat... în sfârșit... ceea ce a trebuit să se petreacă în dimineața aceea. Mitralierele în număr... Știi, era o adevărată expediție armată.

— Și câinele?

— Câinele... S-a găsit un câine din acele locuri care să urle a moarte.

— De unde știi toate acestea? insistă Helen.

— Ca și tine: am citit articole cu privire la acestea. Dacă n-ar fi fost un câine care să latre după ce au plecat asasinii, masacrul ar fi fost descoperit mult mai târziu.

Dacă Jack credea că aceste explicații o mulțumeau pe Helen, se înșela. Ea fu cuprinsă de un tremur convulsiv, lacrimile îi apărură în ochi și schiță un gest vag pentru a sublinia suferința sa.

O suferință imensă care nu-l putea lăsa indiferent pe Jack. O luă în brațe pe tânăra femeie și o strânse la piept. El simțea frisoanele care o străbăteau. Îi era frig.

O ținu astfel mult timp, fericit că simte calmul care o invadă, mai fericit că rămânea calm el însuși.

Își spuse atunci că o sărutare - o mică sărutare - n-ar putea să-i facă rău. O sărutare castă, desigur. Pe frunte. La rădăcina părului. Ea nu s-ar formaliza. Dacă ar fi tulburată, o va asigura cu un surâs și s-ar îndepărta.

O sărutare. Nimic decât o sărutare de frate mai mare. Jack se apropie de fruntea pe care o dorea dar, printr-un curios hazard, buzele sale se opriră pe cele ale Helenei. Toate bunele intenții se prăbușiră.

Se prăbușiră cu atât mai mult, când tânăra femeie, emoționată, nesigură de ceea ce se petrecea, se agăță de el și cu mâinile înnodate în jurul gâtului, îi întoarse sărutarea cu o înflăcărare pe care nu i-ar fi bănuț-o.

Cât i-ar fi plăcut să-și arunce veșmintele și s-o ducă pe pat. Cât dorea s-o simtă, cu trupul lipit de al său, gol și fremătând. O clipă, prevăzu consecințele acestei dorințe, înainte de a-și da seama că întotdeauna suportase consecințele faptelor sale. Nu avea decât patruzeci și opt de ore de petrecut pe pământ și pentru că o dorea pe Helen, ar fi trebuit să-i spună fără întârziere. De altfel, o simțea fremătând de o dorință comparabilă cu a sa, ceea ce-i dădea, dacă nu scuze, cel puțin rațiunea de a trece la fapte.

Totuși, se auzi rostind aceste cuvinte înspăimântătoare, cu o voce pe care nu și-o recunoștea:

— Știi, tot atât de bine ca și mine, că nu este o idee bună.

Rămaseră un moment nemișcați: Jack ar fi putut să se îndepărteze pentru a-și pune faptele de acord cu cele spuse, dar n-o făcu. În ceea ce o privește pe Helen, încerca să înțeleagă mesajul ce i se adresa.

— De ce? murmură ea în cele din urmă, cu vocea mică a elevei prinsă cu o greșeală.

— Pentru că mâine voi pleca. N-aș vrea, dar nu mi se cere părerea. Dar tu, tu vei rămâne singură, te vei gândi că am abuzat de tine și mă vei urî. Mai rău: te vei urî.

— Nu cred, zise Helen, lipindu-se de el.

Pe un ton doctoral, ea adăugă:

— Știi că, în general, oamenii regretă faptele pe care nu le-au comis și nu pe cele pe care le-au comis?

Era tocmai genul de argument la care Jack nu se aștepta.

— Helen! Helen! suspină el. Tu nu ești o fată de-o

noapte. Tu vrei asigurări, angajamente, jurăminte. Ai nevoie de certitudini, de garanții pentru viitor. Eu nu-ți pot da toate acestea.

Ea surâse.

— Domnișoară, spuse atunci Jack, îți voi frânge inima.

— Inima mea, Rafferty? Ce-ți pasă de inima mea? Nu, mai degrabă, te neliniștești de a ta?

Jack avu o revelație care îl lovi cu violența unui pumn în plex. Da, putea s-o iubească pe această tânără imposibilă, atât de mândră și în același timp atât de timidă. Și acest gând îl îngrozi.

— Eu nu am inimă, zise el cu amărăciune.

N-am o inimă care să se rupă.

— Demonstrează.

Și Helen se aruncă asupra lui și-l sărută pe gură. El știa că trebuie s-o îndepărteze, dar nu putu s-o respingă. Și o lăsa.

Ea începu să-i descheie cămașa. Nici de data aceasta, el nu opuse nicio rezistență, gândindu-se că poate nu este atât de neexperimentată cum o crezuse. Totuși, rezistă când ea se lăsa pe spate, trăgându-l peste ea. Împietrit, o privi și nu înțelese cum o asemenea figură putea avea ochii atât de inocenți și un surâs atât de provocator.

— Fricosule! murmură ea.

Fu lovitura de grație. El își reveni, se ridică și-și încheie cămașa.

— Nimeni nu m-a făcut fricos! zise el cu mândrie.

Surprinsă de această reacție, opusă celei pe care o aștepta, Helen se bâlbâi.

— Dar, eu... Nu voiam.

— Helen, continuă el, cu o voce fermă, nu mă culc cu tine. Pentru că nu voi mai fi aici mâine dimineață și meriți mai mult decât o aventură fără viitor.

— De ce nu-l suni pe patron să-i spui că mai ai nevoie de câteva zile în plus?

Jack nu se putu împiedica să nu zâmbească.

— Imposibil! o asigură el.

— Atunci, n-ai decât să pierzi avionul.

— Nu călătoresc cu avionul.

— Dar atunci, cum ai sosit? îl întrebă Helen.

Această întrebare determină o alta:

— Știu, acum, că nu ești avocatul lui Billy. Care sunt, deci, mijloacele tale de existență?

Se ajungea la esențial. Jack găsi timp să aprindă o țigară și să tragă două fumuri.

— N-am niciun mijloc de existență, spuse el suflând fumul. Sunt șaiszeci și patru de ani de când nu am.

Capitolul 5

Timp de un moment, Helen rămase nemișcată și fără grai. Salonul rămăsese în penumbră și nu-i putea distinge fața lui Jack, care i-ar fi putut da unele indicii cu privire la starea sa de spirit...

Între ei se instalează o tăcere aproape palpabilă.

— Ai putea repeta? sfârși ea să întrebe. Nu sunt sigură că am înțeles bine. Jack regreta deja cuvintele pe care le spusese, pentru două motive. Mai întâi, refuzase ofranda pe care i-o făcea Helen. Și apoi, spusese prea multe despre sine și despre ciudatul său destin.

— Mă duc să fac o cafea, anunță el. Vrei și tu? O să ai nevoie, pentru a mă asculta. Dar sunt liniștit: n-o să mă crezi.

— Nu se știe niciodată. Am auzit atâtea povestiri de necrezut în viața mea de magistrat. Sunt nerăbdător s-o aud și pe a ta.

Jack surâse.

— De acord. Dar, mai întâi, cafeaua.

El se îndreptă spre bucătărie și închise ușa după el. Imediat, Helen făcu un pic de ordine în ținuta sa înainte de întoarcerea lui. Amândoi se așezară în liniște cu ceștile și cafetiera, observându-se cu coada ochiului. Jack uitase să-și încheie cămașa.

— Ce bronz frumos, remarcă Helen. Cum l-ai obținut?

— În Florida. Acolo mi-am petrecut ultima lună de ianuarie.

— Acolo te vei întoarce când vei părăsi Chicago? Este locul tău de reședință obișnuit?

Jack clătină din cap, mâhnit să constate că Helen n-a înțeles încă bizareria destinului său. El se cufundă în contemplarea cafelei care se scurgea, picătură cu picătură în ceașca de sticlă.

— Nu sta îmbufnat. Spune-mi, imediat, totul.

Jack zâmbi ironic.

— Pentru că ții atât de mult... Să-i dăm drumul. De fapt, nu știu unde voi fi mâine. Și nu știu nici de unde vin. Bronzul meu provine, cum ți-am spus, din timpul ultimului meu sejur în Florida, în ianuarie 1929.

Helen, care făcu un mic calcul, încruntă sprâncenele.

— Atunci, ce vârstă ai?

— Depinde din ce punct de vedere privești lucrurile. M-am născut la Columbus, în 1895.

— Pentru un bărbat de nouăzeci și șapte de ani, arăți foarte bine, remarcă Helen râzând.

— Totul depinde, după cum ți-am spus, de modul de calcul. Când am murit, în ziua de Sfântul Valentin în 1929, aveam treizeci și patru de ani.

— De Sfântul Valentin... N-o să-mi povestești că ai făcut parte din victimele masacrului ordonate de Al Capone.

— Și, totuși, da!

Helen își umplu ceașca de cafea, puse zahăr din abundență și o goli dintr-o singură sorbitură.

— Atunci, ce faci aici? îl întrebă ea, străduindu-se să rămână calmă.

— În fiecare an, vin să petrec două zile la Chicago.

În treisprezece și paisprezece februarie. Apoi, plec. Nu știu de unde vin, nu știu ce fac între cele două sejururi. Nici nu știu dacă exist, într-un fel sau într-altul. Poate că nu sunt decât un vis?

— Sau un coșmar, completă Helen, mai punându-și cafea. Ce cauți în apartamentul meu?

— Îmi este dificil să-ți explic.

— Dar, nu! Nu ai niciun scrupul să-mi istorisești povești în stilul „întoarcerea morților vii!”

— Nu mă crezi, nu-i așa? murmură Jack.

El păru sincer întristat.

— Ba da. Te cred, spuse Helen, pe un ton ironic. Mi-au plăcut întotdeauna povestirile fantastice sau macabre. Bine! Și care este rolul lui Billy Moretti în această poveste?

În timp ce Jack ezita, Helen își umplu din nou ceașca.

— Billy a fost ucis odată cu mine, în garaj.

Helen izbucni în râs.

— Și continuă pe linia asta! Am remarcat, însă, o slăbiciune în scenariul tău: pe Billy l-am întâlnit de zece ori – în afară de perioada fatidică de treisprezece și paisprezece februarie.

— Pentru că el a reușit să revină pe pământ. Eu, nu.

— De ce?

— Crezi că știu? Poate am fost cel mai rău din bandă.

— Poate că-ți lipsește imaginația.

Cu sprâncenele încruntate, Jack Rafferty bău multă cafea, ca pentru a-și face curaj, apoi întrebă:

— Crezi că inventez toată această poveste?

— Mă gândesc că ești un autor de science-fiction... sau că lucrezi pentru Camera invizibilă.

— Ce este asta?

Helen suspină.

— Oprește-ți jocul, Rafferty. La mine, nu ține. Nu ești un gangster revenit din regatul morților. Nu ești atât de nebun pentru a crede această poveste abracadabrantă, dar ești destul pentru a crede că am s-o înghit.

Rafferty zâmbi. Bău puțină cafea. Zâmbi din nou.

— De fapt, murmură el, mă iei drept un imbecil.

În acel moment, Helen se gândi că intrase într-un joc din care nu știa cum să iasă.

— De ce? întrebă ea.

— De ce, ce?

— De ce m-ai mințit?

Vorbind, Rafferty se apropie, puțin câte puțin și ea nu-și dădu seama decât prea târziu când fu suficient de aproape pentru a o atinge. Ea simțea căldura care emana din corpul bărbatului și percepu dorința care o simțea pentru ea.

— Te-am mințit, murmură el, aplecându-se și sărutând-o pe buze, pentru că te găsesc foarte atrăgătoare.

— Și, firește, ești un bărbat care nu poate rezista tentațiilor?

— Încerc, domnișoară judecător. Încerc! Ce facem noi, astăzi?

— Care noi?

Jack folosea un ton liniștit de adult, care încearcă să se facă înțeles de un copil.

— Este Sfântul Valentin, Helen. După cum îmi dau seama, n-ai pe nimeni cu care să petreci această sărbătoare frumoasă. Deci, o vei face cu mine.

Helen nu se putu împiedica să se strâmbe.

— Care este programul? O vizită la garajul de unde ai venit?

— Garajul a dispărut. În locul lui este un cămin de bătrâni.

De altfel, nu m-ar fi lăsat inima să revăd acest loc așa cum l-am lăsat.

În acel moment, Helen simți dorința de a-l da afară din casă pe acest vizitator atât de deconcertant. Dorea să apeleze la poliție sau la un spital psihiatric. Dar se reținu, gândindu-se că nu poate să facă să fie arestat sau închis cineva numai pentru că spune minciuni - chiar dacă de mare calibru. Totuși, Jack Rafferty nu făcea altceva decât să mintă în ceea ce-l privea pe el însuși - sau în ceea ce-l privea pe Billy...

— Eram invitată la o serată, îi mărturisi ea.

— Te așteaptă cineva?

— Nu! Este o sărbătoare între prieteni. Avem obiceiul să ne întâlnim de mai multe ori pe an, pentru a râde și a ne amuza. E ca o serată de Oscar – avem toți o ținută de seară, mâncăm pop-corn privind ceremonia de la televizor. Există focurile de artificii de la 4 iulie, când sunt recomandate haine sclipitoare. Pentru serbarea de Paști, trebuie să purtăm toți ținute țărănești.

— Și ce faceți de Sfântul Valentin?

Helen se întreba de ce deschidea adesea gura fără să se gândească la ceea ce trebuie să spună...

— Ne jucăm de-a gangsterii. Ne reunim într-un garaj, toată lumea se îmbracă tip 1920, ascultăm muzică de jaz și dansăm charleston. Apoi...

— Apoi, completă Jack, își fac intrarea soldați cu mitraliere și omoară pe toată lumea. Nu-i așa?

Vorbise cu o voce egală, ca și când ar fi fost vorba de lucrul cel mai simplu din lume, ca și când era normal ca această reuniune într-un garaj să se termine cu un masacru.

— Nu! replică Helen cu umor. Apoi mergem să cinăm, fiecare cu fiecare.

— Și cine trebuie să fie „fiecare al tău?”

„Pe cuvântul meu! își spuse Helen. Este gelos!”

— Tu, zise ea.

Jack închise ochii un moment. Când îi deschise, străluceau ciudat.

— Nu ți s-a recomandat niciodată, micuța mea, că trebuie să eviți să-l zgândări pe tigrul care doarme? Ai putea regreta că-l tachinezi astfel. Încerc să mă port ca un om de lume, dar am și eu limitele mele, ca oricare altul.

Precis că Helen dorea să-l vadă depășind aceste limite.

— M-am gândit la tine pentru petrecere, răspunse ea, pentru că n-ai avea probleme să găsești un costum potrivit. Îl ai deja!

Ea îi aruncă o privire ironică și adăugă:

— Bine! Merg să fac un duș. Suntem așteptați la zece și jumătate. Am zis bine, zece și jumătate precis.

Cum Jack nu avea nicio reacție, ea insistă:

— Nu mă întrebi de ce?

— Știu, afirmă Jack pe un ton liniștit. Este ora la care s-a petrecut masacrul. Prietenii tăi au prea mult umor, Helen.

— Dacă nu-ți place, nu ești obligat să vii!

— Ba da, voi veni. Pentru a vedea...

Jack se întoarse și se opri în fața ferestrei, cu mâinile în buzunare. Neștiind ce atitudine să adopte, Helen observă îndelung silueta înaltă care-i puneă în valoare cămașa de bumbac. Dorea să se repeadă la el și să-l îmbrățișeze, să-l strângă lângă ea și să-l rețină. Să-l împiedice să plece. Căci dacă se îndoia încă de povestea curiosului său vizitator, îi era teamă că va pleca. Că va dispărea.

Și știa deja că n-ar putea suporta absența lui.

Televiziunea nu mai avea niciun farmec pentru Jack. El, care de obicei se interesa de tot – emisiuni religioase sau publicitatea pentru cereale, trecând la cele informative sau la jocuri – avea mintea prea ocupată pentru a putea privi imaginile.

Niciodată nu cunoscuse o astfel de dilemă, o situație atât de dificilă. Niciodată nu se simțise atât de jenat în fața unei tinere femei. Mai întâi, o îmbrățișase. Normal. Dar apoi vrusese să-i spună adevărul. Nu l-ar fi crezut. Era normal? Da, bineînțeles. De-a lungul anilor, tăcuse determinat de prudența de a se apăra și nu se aventurase niciodată să spună cine era, de unde venea... De altfel,

abia dacă știa el însuși.

Trebuia să păstreze tăcerea cu privire la Ricky Drago. Helen nu credea în povestea cu strigoi... Dacă îi vorbea despre un nebun care voia s-o omoare, l-ar fi dat afară imediat. Nu. Trebuia să procedeze cu subtilitate. Cu finețe.

Străduindu-se să reflecteze, găsi modul în care trebuia să procedeze. Să flirteze cu Helen, ceea ce și făcea, pentru a rămâne cu ea. Să nu comită ireparabilul. A flirta era o artă în care Jack era de mult celebru și dacă devenise puțin prea cinic în decursul scurtelor sale sejururi, rămânea, totuși, un om de societate.

Pericolul - unul dintre pericole - putea veni chiar de la Helen. De fapt, tânăra femeie trezise în el emoții ciudate, cum nu mai cunoscuse. Asta îl făcea furios, pentru că se descoperea tot atât de influențabil ca un adolescent. Și se temea că nu se va putea abține și se va arunca asupra Helenei, într-un moment de rătăcire.

— Totul merge prost! suspină el. Iată că m-am îndrăgostit. Este norocul meu!

Jack tresări dându-și seama ce cuvânt ciudat pronunțase. Îndrăgostit, el? Când nu credea în dragoste? Da, credea în plăcere, dar nu în dragoste... S-o spui lui Mutu! Romeo și Julieta? O poveste frumoasă, din păcate imposibil de trăit în lumea modernă.

Nu, dragostea - dacă exista, ceea ce trebuia demonstrat - nu se potrivea unui bărbat ca el, în tot cazul nu era genul lui să se implice în legături pe care să nu știe, apoi, cum să le desfacă. El îi va asigura securitatea Helenei și apoi va dispărea ca întotdeauna.

Jack băuse cea de-a patra ceașcă de cafea, urmărind cu o privire distrată o emisiune nostimă, intitulată „Testoasele Ninja” când Helen reveni. El o privi cu gura căscată.

Tânăra femeie părea ieșită din epoca pe care o cunoscuse în prima sa viață. Purta o rochie destul de scurtă, fără mâneci, albă și fără nicio podoabă, lăsând la o parte volanele care o împodobeau. Un colier mare de perle îi împodobeia gâtul și cobora până la genunchi. În picioarele lungi își pusese ciorapi de mătase strălucitori. Părul, tapat, era reținut de o panglică împodobită cu pietre prețioase. Pe scurt, cu ochii machiați și obraji roșii, era asemenea creaturilor feminine care-l obsedaseră pe Jack Rafferty în adolescență și tinerețe.

— Mă enervezi, declară ea, jucându-se cu șiragul de perle.

— Te enervez? De ce?

— Privindu-mă astfel. Nu sunt obișnuită.

Helen făcu o piruetă și-l întrebă:

— Spune-mi mai bine dacă nu arăt ca iubita unui gangster...

— Nu. Deloc.

— Nu? făcu ea, decepționată. Ce-mi lipsește?

— Iubitele gangsterilor nu purtau astfel de rochii.

Helen ridică din umeri.

— Spui asta ca să mă superi. Ca și când ai fi cunoscut iubite ale gangsterilor.

— Într-adevăr, am cunoscut câteva, o asigură Jack, surâzând. Cum a fost Crystal Latour.

— Glumești! exclamă Helen.

— Deloc.

— Această fermecătoare bătrână frecventa un asemenea mediu?

— Era cu trei ani mai mică decât mine.

Helen îi aruncă lui Jack o privire jumătate amuzată, jumătate furioasă.

— Să lăsăm asta! Spune-mi mai bine, ce nu merge la

rochia mea.

— Este o rochie de mireasă.

Helen roși. Lui Jack îi plăcea când Helen roșea.

— Glumești! exclamă ea.

— Nu. Nu-ți mai lipsesc decât un voal și un buchet. Dar, și așa, ești destul de convingătoare. Foarte frumoasă.

— Nu-ți mai bate capul...

Și Helen plecă ochii, dar comise greșeala de a-l atinge pe Jack. Îl prinse de reverele hainei și se apropie de el. El simți parfumul pe care îl împrăstia și știu că nu va putea rezista tentației. Consternat, îi spuse:

— Încerc să păstrez un comportament decent, dar nu faci nimic ca să mă ajuți.

— Ce înseamnă un comportament decent pentru un tigru? replică ea, râzând de el. Sau pentru un gangster mort? Dacă ești cu adevărat cel ce pretinzi, dragul meu, n-ai ezita să abuzezi de mine - pentru că ai dispărea fără să te pot reține.

— Asta îți dorești? Cu adevărat?

— Pentru prima parte a programului, da. Dar nu vreau să mă părăsești. Jack suspină, nefericit. Apoi, se aplecă s-o sărute pe Helen.

Ea își strecură mâinile sub haina lui ca să-l rețină mai bine, își plimbă palmele pe spatele lui, de jos în sus, apoi de sus în jos... Mai jos. Atinse marginea curelei și se opri brusc. Apoi, încetitor, ea își scoase mâna dreaptă și agită pistolul pe care-l găsisese.

— De ce această armă? se neliniști ea.

— Este a ta. N-o recunoști?

— De ce ai luat-o? Mai multe răspunsuri posibile! își zise Jack, înainte de a-l găsi pe cel mai ușor.

— M-am gândit că la serata ta, rolul de gangster îmi revenea de drept. Neputând să găsesc o mitralieră în apartamentul tău - dar poate că n-am căutat cum trebuia -

m-am mulțumit cu acest pistol. Cam mic pentru un gangster, dar era necesar.

— Ai putea să joci rolul lui Elliot Ness.

— Cine este acesta?

— Haide, Rafferty! exclamă Helen. Numărul tău de strigoi nu mă mai face să râd. Știi, tot atât de bine ca și mine că Elliot Ness este polițistul care a reușit să-l aresteze pe Al Capone.

— Adevărat? Nu știam. Sub ce acuzație? Asasinat? Extorcare de bani? Trafic de alcool?

— Nimic din toate acestea. Fraudă fiscală.

Jack scoase un fluierat.

— Îți bați joc de mine, spuse el.

— Nu.

— Atunci, este adevărat? Banditul cel mai dur din istoria Statelor Unite să cadă din cauza unor impozite? De necrezut!

— Și, totuși, este adevărat. Crucea de lemn, Crucea de fier... Dar cred că n-ai fi un bun polițist. Te aprinzi prea repede.

— Mulțumesc, murmură Jack. El își consultă ceasul, un model care nu se mai fabrica de peste cincizeci de ani.

— Se apropie timpul, spuse el. Ești sigură că vrei să mergi la această reuniune?

— Am promis. Și cum avem amândoi o ținută adecvată, ar fi păcat să nu profităm. Trebuie să fim admirați de alții. Nimeni nu va avea costume atât de frumoase.

— E adevărat, ar fi păcat, o aprobă Jack.

Încântată, Helen își cercetă hanoracul pe care și-l pusese.

— Crezi că e necesar să-l pui? o întrebă Jack.

— Asta? Așa apreciezi ceva ce m-a costat cât ochii

din cap?

— Nu mă îndoiesc. Dar, s-ar spune că ai îmbrăcat o haină de vânătoare.

— Oh! făcu Helen, șocată.

Imediat, alergă spre camera sa.

— Așteaptă! Cred că am ceva ce o să-ți placă.

Când reveni, purta un splendid mantou de blană.

— De vulpe argintie, anunță ea cu mândrie, făcând o piruetă.

Era mantoul lui Crystal Latour, oferit de chiar Bugs Moran. Jack îl cunoștea bine, pentru că el fusese desemnat să livreze somptuosul cadou... și fusese recompensat peste așteptări - își petrecuse câteva ore delicioase în patul tinerei femei, mantoul fiind aruncat pe jos.

— Crystal ți-a lăsat mantoul ei? remarcă el. Îți stă tot atât de bine ca și ei, trebuie să recunosc - chiar dacă ești mai subțire și mai înaltă.

— De unde știi că-i aparținea lui Crystal?

— Sunt două soluții posibile. Ori am văzut acest mantou pe Crystal Latour acum șaiszeci de ani, ori este o deducție logică. Cea mai mare parte a judecătorilor de instrucție nu poartă astfel de blănuri: sunt prea scumpe. Pe care dintre aceste soluții o alegi?

— De fapt, răspunse Helen, nu-mi place să port blănuri. Nu suport ideea că au fost masacrate bietele animale pentru a se satisface vanitatea femeilor. Dar vulpile din acest mantou au fost ucise acum o jumătate de secol... Trecându-și mâna peste mâneca mantoului, Jack simți tremurul tinerei femei.

— Știi, reluă ea o clipă mai târziu, că acest mantou n-a fost purtat niciodată până astăzi?

— De ce?

— Crystal mi-a povestit că cel care-i adusese acest mantou fusese ucis a doua zi și n-o lăsa inima nici să-l

poarte, nici să-l privească. L-a vârât în fundul dulapului și nu l-a scos niciodată.

— O mie de dolari într-un dulap, suspină Jack. Ce greșeală!

— Cred că astăzi ar costa mai mult.

— Atunci, fii cu grijă. Ar fi păcat să fie găurit de o rafală de mitralieră. Dacă prietenii tăi s-ar putea juca...

Helen râse, apoi întrebă:

— Apropo, pistolul pe care-l porți... Este încărcat?

Jack făcu un gest nedefinit, apoi explică:

— Crede-mă, chiar dacă aş trage, nu se va întâmpla nimic.

— Nu-mi răspunzi la întrebare. Este încărcat?

Cu același gest, Jack reluă răspunsul precedent:

— Ți-am spus. Știu cum să folosesc acest instrument și totuși... Dacă apăs pe trăgaci, nu se va întâmpla nimic. Sunt posibile noi explicații. Una: pistolul nu este încărcat. Doi: pistolul este defect. Trei: ține de statutul meu de locuitor provizoriu pe acest pământ. Pe care dintre explicații o preferi?

Helen ezita. Cu sprâncenele încruntate, se gândea. Ea analiză cu grijă cele trei posibilități expuse, apoi exclamă:

— Este simplu, pistolul nu este încărcat. Acum, haide, suntem în întârziere. Dar, de data asta, eu conduc.

Capitolul 6

Adevăratul garaj, situat pe Clark Street, era evident prea mare. Aici se depozitau stocurile de alcool tare de contrabandă, ca și mașinile folosite pentru livrări clandestine. Nu era încălzit, așa că această reconstituire aproximativă beneficia de o sobă de fier încinsă care-i permise Helenei, încă de la intrare, să se dezbrace de blană.

Garajul era plin de o mulțime veselă, bărbați în costume în dungi, cu revere late – erau foarte importante reverele late – femeile în rochii – furou cu paiete – erau foarte importante paietele. Totuși, parcă lipsea ceva ca totul să fie adevărat. Părea că niște copii se jucau de-a adulții. Toți erau astfel... în afară de Helen.

Un grup mic de bărbați juca cărți. Jack simți un frison zărindu-l, căci jucau cărți și atunci când atentatorii au irupt în încăpere. Își amintea cu exactitate cărțile pe care le avea în mâini în acel moment.

Barul, plasat la peretele de cărămidă, era luat cu asalt, dar clienții nu beau decât cafea – ceea ce nu era de mirare având în vedere ora. Câteva femei elegante trăgeau exagerând din țigarete și Jack, calm, își dădu seama că fumul nu era binevenit în acest loc. Lăsând să-i scape un suspin de nerăbdare, scoase pachetul din buzunar

Abia atunci văzu că țigarele nu erau aprinse. Ce prefăcătorie!

— Helen!

Bărbatul care avansa spre ei purta ghete, accesoriu care nu mai era la modă din anii '20.

— Scumpa mea, exclamă el cu emfază. Ești încântătoare! Absolut încântătoare! Dar, pe cine ne aduci?

Tânăra femeie făcu prezentările.

— Un prieten. Se numește Jack Rafferty. Jack, ți-l

prezintă pe Greg Turner. Un prieten încă de pe băncile universității. El a organizat această mică sărbătorire și știe tot despre evenimentele pe care... le comemorăm.

În vocea sa era o notă de neliniște. Ca și când această sărbătorire pe care o considerase, până atunci, atât de amuzantă i se părea acum puțin puerilă, chiar ridicolă. Câțiva tineri trecură agitănd mitraliere de plastic.

— Totul mi se pare bine gândit, comentă Jack, aprinzându-și țigara.

— Mulțumesc, bătrâne, zise Greg, dându-i o palm peste umăr. Dar mă tem că te voi ruga să stingi asta. Este o reuniune de nefumători.

Jack îi aruncă o privire acidă. Care ar fi fost reacția amicilor să-i dea li s-ar fi dat acest ordin ridicol? Pentru Ricky Drago, răspunsul era simplu de prevăzut: și-ar fi stins țigara pe mâna respectivului. Pentru început... Reținându-și un zâmbet, Jack aruncă țigara pe jos și o strivi sub călcâi. Simțea nevoia să plece, dar nu voia să-lase pe Helen fără protecție. Când dorea să facă rău, Ricky Drago își ținea întotdeauna cuvântul.

— Frumos costum, continuă Greg. Ai zice că vine direct din anii '30.

— Sfârșitul anilor '20, replică Jack.

— A, nu! Dragă prietene, acest gen de costum n-a fost fabricat înainte de 1932. Nu uita că aici expertul sunt eu!

De data aceasta, Jack surâse, și ciudat, Greg făcu brusc un pas înapoi, lovind-o pe Helen.

— Sunt sigur că ai dreptate, murmură Jack.

El își cumpăraseră faimosul costum în 1928, de la un croitor al cărui atelier era situat la câteva străzi de acolo.

Mai înseninat puțin, Greg se apropie.

— Cum ai întâlnit-o pe Helen? întrebă el curios. Foarte rar o vedem în tovărășia unui bărbat și...

— Oprește-te! îl întrerupse tânăra femeie. Nu trebuie să dezvălui viața mea amoroasă.

— Ce viață amoroasă, scumpa mea? Ca toți polițiștii din familie care te supraveghează îndeaproape, niciun bărbat nu îndrăznește să se apropie. Prietenul tău este în pericol...

Greg îl privi pe Jack, înainte de a adăuga, visător:

— Mi se pare că nu te temi de nimic.

— De nimic, confirmă Jack. Nici chiar de a bea un pahar la o ocazie.

Foarte posesiv, luă brațul Helenei și o conduse la bar. Ceștile erau aranjate pe tejghea, așteptând amatorii. Jack luă una și i-o oferă Helenei, apoi se servi cu alta pe care o duse la buze. Se strâmbă imediat.

— Ce o avea înăuntru? zise el, arătându-i ceașca.

Un bărbat în vârstă, care stătea alături, se strâmbă în același fel și spuse:

— Este fără îndoială cel mai prost whisky care se poate găsi în țara asta.

— De ce-l servesc în cești de cafea?

— Pentru că Greg știe că în timpul Prohibiției, se bea alcool pe furiș și, mai ales în cești, pentru a înșela pe cineva.

— Nu-mi amintesc de așa ceva, zise Jack.

Ochii bătrânului străluciră de amuzament.

— Nici eu... Bună, Helen!

— Bună, Mel. Ți-l prezint pe Jack, un prieten.

— Încântat. Mel Amerson.

Cei doi bărbați își strânseseră mâinile. Apoi, cel mai în vârstă clipi din ochi.

— Spune-mi... Te interesează să bei altceva? Știu unde se găsește ceva bun.

— Este prea devreme pentru alcool, obiectă Helen,

punând pe tejghea ceașca plină.

— Dar cine vorbește despre alcool? Mă gândesc la altceva, mai interesant... care vine direct din Columbia.

— Mel! protestă Helen, șocată.

Bătrânul izbucni în râs.

— La ce te gândești? Eu nu propuneam decât o cafea.

— În acest caz, sunt de acord! aprobă Helen, ușurată.

Ea se întoarce către Jack și-i explică:

— Mel mă cunoaște de când eram foarte mică. Iată de ce își permite cu mine glume... puțin cam riscante.

— Eu am lucrat cu tatăl ei, mărturisi Mel. Am făcut echipă timp de doi ani. Apoi, m-am gândit că mai sunt și alte mijloace cinstite să faci avere, decât poliția.

— Mel este agent de schimb, îi explică Helen. Și chiar are multe reușite.

Bătrânul surâse cu modestie.

— Ca să spunem drept, este o activitate asemănătoare celor ce se practică în cazinouri. Poți să câștigi mulți bani, dar poți să și pierzi. Eu încerc să-mi fac meseria în mod corect.

— Adică? întrebă Jack.

— Adică, folosesc relațiile pe care le aveam în poliție. Și fac micile mele anchete. Cel puțin știu că este cinstit. Îmi place să știu în ce mediu îmi plasez banii.

Mel își miji ochii pentru a întreba, fără menajamente:

— Și tu, Jack. Ce faci?

— Îmi vād de rentele mele. Fac avere în lumea jocurilor.

— Într-adevăr? Ce anume ai?

Fericit că și-a găsit un auditoriu pasionat, Jack surâse. Helen, care se depărtase puțin, reveni cu două cești de cafea veritabilă. Ea le oferi celor doi.

— Zici că trăiești din rente? reluă Mel, după ce băuse

o gură de cafea. Un om atât de tânăr? Ce bazaconie. Dar, dacă vrei să-ți reiei o activitate, caută-mă! Ești omul care îmi trebuie. În fond, dibăcind acțiunile care ar putea urca, nu este același lucru ca atunci când mizezi pe un cal care ar putea trece primul linia de sosire?

— Mi-ar plăcea să-ți accept oferta, răspunse Jack, cu un glas neprefăcut. Dar, din păcate, nu pot să rămân.

— Păcat! răspunse celălalt, decepționat. Dar dacă n-ai astâmpăr, nu se poate lupta împotriva. Totuși, îmi mențin oferta. Dacă îți schimbi părerea... De cât timp vă cunoașteți voi doi?

— Nu de prea mult timp, răspunse Helen.

— Tatăl tău îl cunoaște pe acest tânăr? Dar frații tăi?

— Nu încă, interveni Jack. După părerea dumatăle, ar trebui să mă înspăimânte această întâlnire?

Mel izbucni în râs.

— Altuia, i-aș răspunde: da. Dar am impresia că un flăcău ca tine este capabil să facă față brigăzii Emerson.

— Într-adevăr, îl asigură Jack. Mi se potrivește de minune.

Încântat, Mel îi dădu o palmă pe umăr.

— Nu uita: te aștept. Când vei dori, îți faci valizele și te întorci.

— Este cea mai bună propunere care mi s-a făcut vreodată, îl asigură Jack. Regret că nu pot s-o accept.

Privirea bătrânului străluci de inteligență.

— Nu prea sunt sigur că te cred, observă el. Eu... Dumnezeu! Iată-l pe Greg că se întoarce. Eu o șterg. Pe curând, Helen!

— Te întovărășesc, spuse repede Jack.

Dar era prea târziu. Greg le bară drumul. El ținea de mână o blondă care, de departe, putea trece drept o copie a lui Crystal Latour. De aproape însă, nu semăna cu aceasta.

— Iată-l pe prietenul lui Helen! strigă Greg, plin de entuziasm. Nu-i așa că e minunat în acest costum?

— Minunat, într-adevăr, catadicsi blonda. Salut, Helen.

Ea nu-i aruncă nicio privire tinerei femei, atât era de interesată de Jack.

— Salut, Clarissa, murmură Helen.

Aceasta din urmă părea foarte contrariată de intruziunea blondei spectaculoase, al cărui corp superb, întotdeauna în mișcare, atrăgea privirile tuturor bărbaților. Pentru miopi, emana efluvii de parfum îmbătător foarte scump, foarte cunoscut, foarte francez, din care probabil cumpărase o canistră, dacă stăteai să judeci după mirosul greu pe care-l împrăștia.

În timpurile obișnuite, Jack ar fi fost foarte interesat de o astfel de sculptură perfectă, dar acum nu-i acordă decât o privire fugară.

— Păreți atât de real, zise ea cu o voce răgușită. Unde v-a descoperit Helen?

— El călătorește în timp, răspunse Helen, agasată. Vine dintr-un alt secol.

Jack surâse. Îi plăcea că Helen este geloasă.

— Nu e mult timp de când afirmai că vine din altă planetă, observă el.

— Marte? sugeră Helen.

— Pluton.

— În tot cazul, îi întrerupse Clarissa, căreia nu-i plăcea să nu se ocupe de cineva de ea, aveți fizicul acelor gangsteri redutabili...

— Adevărat? murmură Jack cu o voce dulce. Și cum arată acei gangsteri?

— Se știe cum... Brutali, sadici, imorali, preocupați mai mult de mașinile lor mari și de costumele lor în trei piese decât de viața semenilor. Într-un cuvânt, asasini!

Încântată de expunerea sa, își agita coama platinată.

— Totul este fals! declară Jack calm.

Clarissa deschise niște ochi mari mari mirați, prea puțin obișnuită ca un mascul s-o contrazică.

— Dar știu ce vorbesc! exclamă ea cu tărie. Am citit într-o carte că...

— Cea mai mare parte a bărbaților implicați în bandă erau tați de familie. În timpul mării crize, contrabanda era singurul mijloc de a-și câștiga existența.

— Te rog, Jack! Nu cu mine! Toată lumea știe că...

După cum se vede, Clarissa nu știa dacă să izbucnească în plâns, să râdă sau să dea din picioare... Ea nu reușea să-l impresioneze pe Jack. Acesta ar fi putut să argumenteze, s-o contrazică. Dar el nu dorea acest lucru. Nu se gândea decât la Ricky Drago, de care trebuia să se protejeze.

— Aveți fără îndoială dreptate, spuse el în cele din urmă, întorcându-i spatele.

Clarissa voia să-l rețină pe Jack, care se pregătea să-i înlătore mâna de pe mâneca sa, își încrucișă privirea cu cea a Helenei, care clocotea de furie. El își reținu gestul, așteptând curios desfășurarea evenimentelor.

— Unde l-ai descoperit, Helen? șopti Clarissa. Este absolut mi-nu-nat!

— Este al meu, anunță Helen, pe un ton grav.

Jack ar fi sărutat-o bucuros pentru aceste vorbe istorice. El îi surâse Clarissei și adăugă:

— Are dreptate.

Blonda se comportă ca un bun jucător.

— Fă-mi un semn când vă veți sătura unul de altul, declară ea, lăsând să-i scape un suspin de decepție. Jack... Știi cu cine semeni?

— Se știe! replică Helen cu o voce șuierătoare. Cu Humphrey Bogart.

— Poate, se sclifosi Clarissa. Dar seamănă cu un bărbat pe care l-am văzut într-o fotografie, nu mai târziu decât ieri seară. Și acela era un gangster adevărat.

Jack se întoarce către bar și examinează cu mare interes ceașca de cafea. Zgomotul petrecerii i se păru deodată insuportabil. El bănuia ce voia să spună blonda, dar se întreba care va fi reacția Helenei.

— Costumul meu vă lasă această impresie, o asigură el, fără convingere.

— A, nu! Erai în portretul unui bărbat doborât după masacrul de Sfântul Valentin. Unul dintre locotenenții lui Bugs Moran, pentru a spune tot. Cum se numea? Așteaptă, îmi stă pe vârful limbii... Doherty? Gogarty? Un nume cam așa. În tot cazul, irlandez. Asta e! îmi aduc aminte: Rafferty!

Helen scăpă ceașca de cafea.

— Felicitări! zise Jack. Ai o memorie bună. Helen... Dacă am pleca, acum?

Tânăra femeie nu putu să răspundă decât printr-un semn din cap. Jack o luă de braț și o conduse către ieșire. La vestiar, ceru mantoul de vulpe argintie și o ajută pe Helen să se îmbrace.

— Această petrecere nu are nicio valoare, declară el când ajunseră afară.

Helen se opri brusc și se postă în fața lui.

— Ți-ai făcut un aranjament cu Clarissa? întrebă ea, bănuitoare.

— Cum așa, aranjament?

— Pentru că și-a amintit de numele tău. Eu n-am spus nimănui cum te numești.

— Helen! protestă Jack. De treizeci de ore nu te-am părăsit. Cum aș fi putut comunica? în plus, mi s-a părut destul de stupidă pentru a mă preta la un astfel de joc.

— Totuși, este judecător. Prezidează un tribunal

corecțional.

— Glumești?

— Deloc. Cea mai mare parte a celor prezenți, erau judecători sau avocați. Rafferty...

Helenei i-a pierit vocea și a fost incapabilă să spună tot ce gândea.

— Să plecăm, îi sugeră Jack. Nu pot să petrec pe stradă ultima zi pe care o voi trăi în Chicago.

Când se depărtară, auziră un zgomot de fugă în spatele lor. Întorcându-se, îl zăriră pe Greg care alerga, făcând gesturi largi. Venea să-și salute invitații. Ajungând lângă ei, se poticni și-o izbi pe Helen, care căzu la pământ.

Jack se aplecă s-o ajute să se ridice.

Atunci, recunoscă zgomotul motorului unei mașini. Cu o lovitură, îl trimise pe Greg la pământ, iar el se aruncă peste Helen, acoperind-o cu corpul său. Mitraliera își scuipea gloanțele. Un zgomot asurzitor umplu strada și un fum înțepător se răspândi.

Mașina dispăru la colțul străzii, într-un scrâșnet insuportabil de pneuri.

Greg fu primul care se ridică.

— Fabulos! strigă el, scuturându-se de praf. Ai crede că este adevărat.

Poarta garajului era deschisă și ceilalți invitați, alertați de vacarm, scoteau strigăte de entuziasm. Jack stătea pe trotuar, pândind întoarcerea mașinii. Înspăimântată, Helen îl întreba din priviri.

Jack înțelese că mașina nu se mai întoarce. Se ridică și-i întinse mâna tinerei femei.

— Nu vă voi putea mulțumi niciodată îndeajuns! striga Greg care se rotea în jurul lor. Să trăiesc o asemenea salvă de focuri era cel mai scump vis al meu și nu știam cum să-l realizez. Vă spun, este fabulos. Fabulos!

Acest idiot nu văzuse impactul gloanțelor în zid, nici

sfărâmaturile de pe trotuar. Jack simțea dorința de a-i explica, de a-l face să înțeleagă că tocmai scăpase de moarte, dar rezista. Mai bine să se ocupe de lucruri mai serioase.

Drago era destul de nebun pentru a încerca o nouă inițiativă. Cu cât se îndepărtau mai repede de acest loc și se ascundeau, cu atât mai bine.

— Să ne întoarcem la tine, Helen, murmură Jack.

Nu fără dificultate, se debarasă de Greg, care-l lăuda cu entuziasmul unui puști care cere un nou tur de manej. Apoi, o luă pe Helen de braț. Atunci își dădu seama că mantoul de blană se rupsese și se înfioră gândindu-se că s-ar fi putut ca tânăra femeie să fie ucisă.

— Da, să plecăm, spuse ea cu voce șoptită.

Nu destul de șoptită pentru Greg, care exclamă:

— La tine, Helen? Ce să facă acolo?

— Tu de ce te amesteci în ceva ce nu te privește? interveni Mel, care se apropiase de ei.

Bătrânul schimbă o privire intensă cu Jack. Se părea că a înțeles ce se petrecea în realitate.

— Ai nevoie de ajutor? adăugă el.

— Nu, cred că mă descurc.

— Totuși, îmi mențin oferta.

— Măcar de aș putea s-o accept!

În tăcere, cei doi tineri se urcară în mașină. Jack o ajută pe Helen să-și încheie centura de siguranță, apoi își permise o țigară pentru a-și da timp să-și recapete controlul. Helen nu protestă.

— Tu ai aranjat asta? îl întrebă ea deodată, atunci când rula de câteva minute.

Jack îi aruncă o privire. Părea destul de calmă. Cum să-i explice totuși? Ar crede ea în existența lui Ricky Drago?

— Nu, răspunse el, nu eu am aranjat asta. Fără

îndoială, altcineva. Dar aş fi preferat să fiu avertizat despre această faptă stupidă. S-ar spune că au fost gloanţe adevărate.

— Mi-a fost foarte frică, mărturisi Helen.

— Crezi că Greg este atât de idiot încât să aranjeze o astfel de lovitură?

— Este foarte posibil. Cu câţiva ani în urmă, a venit însoţit de prieteni de-ai lui, înarmaţi cu mitraliere adevărate, dar care trăgeau cu gloanţe oarbe. Alţii aveau uniforme de poliţişti. Ştiau toţi că era vorba de o înscenare, dar când mitralierele au intrat în joc, toţi am crezut, pentru un moment, că era vorba de un adevărat schimb de focuri.

Agasat, Jack închise o clipă ochii, dar îi deschise la timp pentru a evita o bornă de kilometraj.

— Ştiu ce vrei să spui, replică el, cu o voce aspră.

Cu o rapidă privire în oglinda retrovizoare, se asigură că Ricky Drago nu se vedea la orizont.

— De ce îţi face plăcere să frecventezi astfel de persoane? întrebă el. Lăsând la o parte gustul lor detestabil pentru farse stupide, ele nu au nimic de-a face cu tine.

La rândul său, Helen se arătă exasperată.

— Ce fel de persoane ar trebui să frecventez, după tine? îl întrebă ea cu o voce ascuţită. Dacă mă cunoşti atât de bine, de ce nu-mi dai un sfat avizat? Haide, te ascult!

— Nu nişte petrecăreţi ca aceştia.

Helen izbucni în râs.

— Ascultă, Rafferty. Am douăzeci şi nouă de ani şi nu mă simt bine decât cu foarte puţin oameni. Aş putea să-i enumăr. Familia mea: ei mă trimit câteodată la plimbare, dar eu îi iubesc. Crystal Latour, oricât ţi s-ar părea de ciudată...

— Crystal Latour! repetă Jack, visător.

— Bineînțeles. Eu n-am cunoscut-o decât puțin timp, dar aveam darul de a ne înțelege, așa zice că era și o complicitate pe care n-am împărtășit-o cu nicio altă persoană. Ea m-a asigurat că am venit pe lume cu optzeci de ani prea târziu.

Jack rată un viraj. El scoase o înjurătură, redresă mașina și spuse:

— Ți-a zis cu adevărat acest lucru?

— Da. Dar vreau să continuu enumerarea. De asemenea, mă simt bine cu tine.

Vocea Helenei devenise mai gânditoare. Ea tăcu imediat.

— Nu trebuie să spui așa ceva, îi replică Jack.

Fără să-și dea seama, apăsă până în fund accelerația.

— Credeam că te-am prevenit, reluă el pe un ton mândru. Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine. Azi, aici, mâine departe...

Nu poți conta pe mine - și mai ales, nu mă poți schimba.

— Cine știe? Ar merita să încerc?

Imobilul Helenei se profila la orizont, Jack scoase un suspin de satisfacție, căci dorea să întrerupă această conversație. El văzu un loc liber și plasă acolo vehiculul într-un scrâșnet de frâne. Când tăcerea reveni în mașină, Helen întrebă foarte calm:

— De obicei conduci ca un smintit.

— Cel mai smintit dintre noi doi este cel la care te gândești, replică Jack. Pentru ultima oară, ascultă-mă bine: nu sunt amabil. Crezi ce vrei dar dacă nu vrei să accepți că eram, acum șaiszeci de ani, un gangster începător, atunci să fii convinsă că nu sunt bărbatul care îți trebuie. La început, te-am mințit...

— Dacă tu ești Rafferty care a fost doborât de Sfântul Valentin, îl întrerupse Helen, erai mai mult decât un

gangster începător.

— Oprește-te! bombăni Jack. Mă înnebunești.

Helen îi adresează un surâs devastator.

— Îmi dau seama.

El ieși, trânti portiera cu putere, apoi porni în direcția intrării. Helen îl urmă și nu-l ajunse decât în fața ușii apartamentului său. Ea îl trase de mână.

Jack se întoarse încet. El îi văzu ochii privindu-l cu atâta tandrețe, îi văzu gura cu surâsul atât de dulce. Îi văzu rochia care-i plăcea s-o poarte logodnica sa și ceva se rupse în interiorul său. El care înfruntase moartea de atâtea ori, simțea deodată o dorință nestăvilită de a trăi.

Întrară în apartament. Ușa se închise în urma lor. Era plăcut, soarele palid de februarie scălda salonul într-o lumină stranie, reconfortantă. Jack o trase la el pe Helen cu putere, fără niciun menajament, ca pentru a o înspăimânta.

Dorea s-o aibă și voia s-o îndepărteze. Simțea mii de lucruri contradictorii.

Helen îl privea fără să spună un cuvânt. Apoi, cum el nu se hotărâ s-o îmbrățișeze, ea se ridică pe vârfuri și-i oferă buzele.

— De ce ți-e frică? îl întrebă ea.

— De tine, Helen. Numai de tine.

Capitolul 7

Jack o speria. Nu găsea alte cuvinte. O privea, în semiobscuritatea salonului, o strângea lângă el cu putere, simțea cum urcă în el o tensiune insuportabilă... Helenei îi era frică. Frică de sentimentele violente pe care le ghicea la el. Frică, de asemenea, de a descoperi că ea era cea care-i provoca aceste emoții extreme. Dar Helenei îi era frică și că acesta va dispărea.

— Rafferty... începu ea.

Dar el îi acoperi gura cu mâna.

— Nu trebuie să spui nimic, o sfătui el. Nu trebuie să mă provoci. Știi, nu sunt decât un bărbat.

— Și eu, care credeam că ești o fantomă, glumi Helen. Sau un zombi.

— Încetează să-ți bați joc de mine. Este agasant. Retrăgându-și mâna, Jack își apropie buzele de cele ale Helenei.

Sărutarea sa, dură ca și gesturile de mai înainte, îi trăda confuzia.

Cu ochii închiși, Helen se sprijini de zid, ca și când ar fi suferit o agresiune. Ar fi vrut să-i întoarcă sărutarea, să participe la destinul lui, dar nu găsea forța necesară.

Jack se arată prea aprins și nu-i lăsa altă alegere, decât să accepte, pasiv, ce i se oferea.

Când sărutarea luă sfârșit, el se clătina. În ochi i se citea dorința intensă și Helen se gândea că de data aceasta n-o va mai respinge. Nu putea să-i facă asta! Ea aștepta de mult timp această revelație: să facă dragoste cu cineva pe care-l dorea cu adevărat. Era obosită de atâta așteptare.

— Helen... suspină el.

Era aproape un horcăit. Mișcată, ea îi luă în mâini fața tulburată.

— Te doresc, Rafferty, îi mărturisi ea dintr-o suflare.

Toată viața am așteptat pe cineva ca tine. Nu mă lăsa.

Cu un geamăt, Jack își lăsă bărbia pe umărul Helenei. Era vizibil că lupta cu el însuși. Deodată, scoase un suspin și murmură ceva ce aducea cu:

— La lucru!

Cu un gest brusc, îndepărtă mantoul de vulpe argintie, care căzu pe jos, într-un foșnet mătăsos. Apoi, punându-și mâna în scobitura rochiei, o făcu să alunece, fără menajamente, dezgolind-o pe Helen până la talie. Aceasta simți cum o cuprinde panica.

— Încerci să mă faci să-mi fie frică, nu-i așa? Dar nu vei reuși.

— Crezi? Pot încerca și mai bine...

Dintr-o singură mișcare, Jack aruncă rochia care căzu pe jos. Helen rămase doar într-un chilot de bumbac alb și în ciorapi, tot albi, cu paiete ce străluceau în penumbră.

Helen se gândi atunci că dacă ar avea puțin bun-simț, și-ar lua rochia și ar fugi. Dar nu dorea să se poarte astfel. Dorea, din contră, ca Jack s-o ia în brațe și s-o depună în patul mare unde dormise întotdeauna singură. Dar, contrar cu ceea ce gândea, el era bărbatul care-i trebuia.

Când o ridică, Helen închise ochii, sigură că visul ei se va realiza.

Vai! El o depuse, nu pe patul ei ci pe canapea, printre perne. Și, în loc să se întindă lângă ea, se așeză stângaci la câțiva pași și o privi.

— Nu trebuie. O știi tot atât de bine ca și mine.

— Deci, nu mă dorești?

În loc de răspuns, el lăsă să-i scape o înjurătură și, furios, pași prin încăpere. Când reveni lângă Helen, avea o figură severă.

— În sfârșit! exclamă el. N-ai niciun pic de mândrie?

— N-am mândrie când este vorba de tine. Te iubesc.

Te iubesc... Totul era spus. Jack părea îngrozit. Și

Helen se întreba de ce îi scăpaseră aceste cuvinte extreme.

— Nu știi despre ce vorbești, murmură Jack. Să mă iubești pe mine? Nici măcar nu mă cunoști.

Tulburarea Helenei se transformă în mânie. Nu voia să fie tratată ca o adolescentă inconștientă. Sau ca o proastă.

— Mii de scuze, exclamă ea furioasă, dar nu mă gândeam să-ți creez necazuri.

Se ridică, decisă să pună capăt situației pentru că el nu o dorea și să se refugieze în camera ei, să se îmbrace și apoi să plângă fără ca s-o audă. Fără îndoială, el va profita de acest răgaz ca să plece.

Dar el o reținu de braț.

— Înțelege-mă încă o dată, spuse el. În viața mea încerc să mă comport bine, nu trebuie să mă urăști.

— Lasă-mă! replică Helen, încercând să se elibereze.

Voia să dispară, să fugă înainte ca lacrimile care-i ardeau pleoapele să-i curgă pe obraji, demonstrând astfel cât de mare îi era disperarea.

Dar Jack nu dorea să-i dea drumul. Pe figura lui, de obicei atât de liniștită, se citeau mii de emoții violente.

— N-ai putea să pretinzi că nu te-am prevenit! spuse el. Și o luă în brațe. Ea încercă să se desprindă.

— Mi-am schimbat părerea! declară ea cu mândrie. La urma urmei, nici nu simt pentru tine atât de multă dorință cum credeam.

— Ești capricioasă?

Jack vru s-o sărute, dar ea își întoarse fața.

— Credeai că mă iubești? remarcă el.

— Știi bine că pot spune orice, replică Helen, ridicând din umeri. Pentru că nu știu absolut nimic.

— Vrei să te învâț?

Helen încetă să se apere. Și mai mult, reluă inițiativa.

Pentru început, îi deschise cămașa. Cu o încetineală calculată, îi dezgoli bustul, fără a înceta să-l acopere cu mici sărutări.

Când cămașa căzu pe jos, unde rochia zăcea ceva mai departe, Jack o luă pe Helen în brațe și o așeză din nou pe canapea. De data aceasta, se întinse lângă ea.

Atunci, în extaz, ea se abandona mângâierilor și sărutărilor incandescente pe care Jack i le dăruia.

Totul se schimbă când simți o mână insinuându-se între coapsele sale. Ea se contractă. Jack insistă.

Timp de câteva clipe rămaseră nemișcați, observându-se, ca doi luptători gata să se înfrunte.

— Dacă nu voiai, trebuia să-mi spui mai înainte, remarcă Jack.

Helen începu să plângă. Să vrea? Să nu vrea? Nu știa ce să facă.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, plângea de rușine și de spaimă.

Cu un gest plin de tandrețe, Jack o atrase spre el și încercă s-o calmeze cu mângâieri și cuvinte liniștitoare. În apartament se făcea din ce în ce mai întuneric. Suspinele Helenei se mai potoliră. Ea se simțea mai bine. Nu-i mai era frică.

Și sfârși prin a adormi.

* * *

Lui Jack îi trebui destul timp ca să se desprindă de trupul adormit lângă el. Unde se găsea? în infern sau în paradis? Nu putea să spună cu precizie. Dar știa că dacă ciclul de ieșire a lui din neant trebuia să ia sfârșit, atunci cu această femeie ar fi vrut să trăiască pe pământ, ducând, în sfârșit, o viață normală.

Se ridică, fără un zgomot. Helen murmură câteva cuvinte nedeslușite și scoase un suspin atât de melancolic, încât simți cum i se strânge inima de tandrețe. Poate că,

totuși îl iubea? De ce să n-o creadă? în același timp, Jack continua să spere că se înșela. Nu merita să fie iubit, se gândea el. Mai ales de către o femeie ca Helen.

Totuși, corespundea din toate punctele de vedere cu cea la care visase atât de mult timp fără s-o găsească, în timpul scurtei sale vieți întrerupte, apoi, la fiecare scurtă apariție a sa pe pământ.

Da, i-ar fi plăcut să trăiască o a doua viață alături de Helen.

Dar nu se simțea demn de ea. Ea merita ceva mai bun.

Jack se închise în baie și se privi în oglindă. Nu se recunoștea în acest bărbat cu ochii încercănați, reflectând o mare disperare. Calmul său legendar, care îi impresionase pe unii și pe unele dispăruse. Gol și dezarmat, Jack se privea, neînțelegând ce-l apucase.

Atunci, cu un gest necugetat, dădu cu pumnul în oglindă, pentru a nu-l mai vedea pe acest bărbat nou, care nu-i semăna.

Soneria telefonului o trezi pe Helen. În apartament era noapte. Zăpada bătea în geam.

Mai întâi, Helen se sperie văzându-se goală pe canapea. O cuvertură adusă din cameră, fusese întinsă peste ea.

Se auzea curgând dușul. Jack? Da, bineînțeles...

Întorcându-se pe spate, Helen își plimbă mâna peste corp. Acum, își amintea... De ce Jack i se refuzase? Nu o dorea destul de mult? Desigur, ea manifestase o anumită teamă, dar nu era normal? Ea știa că, pentru prima dată, dragostea îi face puțin rău. Dar Jack ar fi trebuit să insiste, să demonstreze mai mult tact, mai multă gingășie. De ce fugise? Era furios?

Telefonul suna mereu. Robotul nu era bransat - era sâmbătă și, în timpul weekendului, Helen răspundea

întotdeauna la apel. Cu un suspin, se ridică, se înveli în cuvertură și merse spre aparatul care vibra cu ferocitate.

— Alo?

— Vă interesează să știți cine este în realitate omul cu care trăiți? Și Billy Moretti? îi cunoașteți bine?

— Cine este la telefon? Întrebă Helen, tulburată mai mult de voce decât de ceea ce spunea.

— Să știți să-i recunoașteți pe adevărații prieteni, domnișoară Emerson. Să n-aveți încredere în Rafferty, căci este un mincinos.

— Dar...

— De ce credeți că nu v-a lăsat liberă niciun pas de douăzeci și patru de ore? Asta pentru ca să nu aveți posibilitatea să cunoașteți adevărul.

— Adevărul despre ce?

— Eu am răspuns la toate întrebările dumneavoastră. Vă interesează acest lucru?

— Cine sunteți?

— Veniți și veți descoperi personal. 1322, Clark Street.

Vă voi aștepta. Nu prea mult timp, nu trebuie să exagerăm.

— Dar...

— Fără doar și poate, trebuie să veniți singură. De altfel, Rafferty n-ar ridica un deget pentru a vă ajuta în caz de pericol. Veniți, domnișoară Emerson și vă voi spune tot ce trebuie să știți. Numai dacă, bineînțeles, nu vreți să vă puneți soarta în mâinile acestui nenorocit de Rafferty.

Legătura fu întreruptă brutal și Helen rămase un timp privind telefonul ca și când ar fi așteptat o explicație cu privire la această conversație ciudată. Toate evenimentele din ultimele două zile îi reveneau în memorie și vorbele necunoscutului îi întăreau o impresie pe care o avusese de la început: Jack nu-i spunea tot adevărul.

Tot sau puțin, nu-i spunea tot.

Dincolo de toate, el nu-i va spune nimic în plus. Eventual, ar fi adăugat alte povești celor pe care i le-a spus. Helen nu se îndoia. Ea știa că se va servi de acest apel misterios pentru a afla adevărul. Căci întrebările fără răspuns sunt cele mai periculoase.

Se îmbracă în viteză. Trebuia să plece înainte ca Jack să revină de la baie. „1322, Clark Street”, repeta ea, ca și când îi era frică să nu uite locul de întâlnire.

Curios, această adresă îi spunea ceva. Nu era departe de locuința sa, dar era într-un cartier pe care nu-l prea cunoștea. Cartier bun de locuit, mic burghez, cu imobile de închiriat, locuințe pentru pensionari, mici comercianți.

Jack era tot la baie când Helen ieși din apartament, îmbrăcată în blugi și un pulover „împrumutat” de la fratele său mai mic. În timp ce își căuta pe jos cheile, ca și haina de vulpe argintie, se gândea că dușul prelungit al lui Jack merita să fie înscris în cartea recordurilor... Apoi, apăsând ușor clanța, ieși pe hol.

Cerul înnorat cernea o zăpadă fină împrăștiată de vântul tăios. Cu strângere de inimă, Helen își spuse că toată lumea sărbătorea ziua Sfântului Valentin bând șampanie – un obicei frumos dar care nu era pentru ea.

Rătăci îndelung prin cartier, trecu de mai multe ori pe aceleași străzi, chiar și pe sens interzis... se făcea noapte când găsi în sfârșit, 1322 Clark Street. Examinând clădirea înainte de a ieși din mașină, se întrebă dacă luase cea mai bună decizie.

În acel moment, o femeie trecu pe trotuar. Ea ținea în lesă doi cocheri spanioli care țopăiau cu antren. În timp ce a ajuns în față la 1322, au vrut să fugă și, cum stăpâna lor îi ținea cu o mână fermă, unul dintre ei începu să urle.

Helen tresări. Ea cunoștea bine acest urlat, era cel

pe care-l auzea în coșmarurile sale repetate. Deodată, știu de ce adresa i se părea familiară: era aceea a garajului unde avusese loc masacrul de Sfântul Valentin.

Cu mâinile tremurânde, simțea nevoia să pornească din nou mașina. Trebuia să fugă! În panica sa, făcu o manevră greșită și vehiculul tresări și se blocă. Nerăbdătoare, vru să demareze din nou. Dar portiera se deschise și o mână de bărbat prinse volanul.

— Haide, domnișoară Emerson, zise vocea pe care o auzise la telefon. Încerci să fugi?

Speriată, Helen întoarse capul. În semiobscuritatea de pe stradă, nu distinsese decât o siluetă sumbră și doi ochi care străluceau într-un mod neliniștitor.

— Lasă-mă să plec...

— Mă gândeam că vrei să auzi ceea ce doream să-ți spun.

— Mi-am schimbat părerea.

— Știi unde te afli, nu-i așa?

Helen nu răspunse. Privea drept înaintea ei, din ce în ce mai speriată. Căci această voce, pe care acum o recunoștea, aparținea cuiva care luase loc în biroul său, pe scaunul destinat inculpaților...

— Bineînțeles că știi, reluă bărbatul. Rafferty ți-a spus, probabil, câte ceva despre acest subiect. Dar nu ți-a spus cine este el cu adevărat. Cine suntem... mai bine, cine suntem toți.

Aceste cuvinte nu străluceau prin claritate. Și erau, cu atât mai mult, neliniștitoare. Cu un frison de frică, Helen vru să demareze, dar mâna bărbatului îi cuprinse pumnul ca s-o împiedice. El o strânse atât de tare, încât se forță să nu țipe de durere.

— Nu trebuie să-ți fie frică, domnișoară Emerson. În ciuda a ceea ce s-a petrecut aici odinioară, acest loc este inofensiv. Vechiul garaj a fost dărâmat de zeci de ani.

Desigur, câinii continuă să urle trecând prin acest loc, dar oamenii nu sunt atât de sensibili... Fie ce-o fi, m-am gândit că acest loc încă încărcat de istorie, cu toate aceste transformări, rămâne cel mai potrivit.

— Cel mai potrivit pentru ce?

— Ca să te ucid, domnișoară Emerson. Pentru a te omori, pur și simplu. O răzbunare foarte poetică, nu găsești?

Bărbatul deschise portiera și se instalează cu autoritate la volan, împingând-o pe Helen. Abia atunci recunosc ochii nebuni ai lui Willy Morris, la a cărei condamnare contribuise.

— De ce vrei să mă omori? Întrebă ea.

Morris surâse. Ei i se părea și mai nebun.

— Să zicem, explică el, că ți-o datorez.

Pentru a demonstra că nu glumește, scoase un pistol, mic dar tot atât de mortal ca și unul mare.

„Am să mor” își spuse Helen. Nebunul o să tragă fără nicio rațiune și s-a sfârșit cu ea.

Simți urcând în ea o furie teribilă... nu împotriva acestui nebun care o va ucide, ci împotriva lui Jack Rafferty care, fără niciun motiv, refuzase să facă dragoste cu ea.

„Nu e drept, se gândea ea. Nu merit să mor fără să fi cunoscut dragostea!”

Furia îi înzeca forțele. Cu o lovitură de umăr, îl împinse pe Willy Morris, care se rostogoli pe caldarâm. Cu o mână tremurândă încercă să demareze... Dar cheia fusese scoasă. Fără să mai piardă timpul s-o caute, Helen ieși din vehicul și păși peste agresor care, amețit, încerca să se ridice. Ea fugi, mantoul de vulpe argintie fluturând în jurul său. Alerga, gata să-și dea sufletul, așteptând să-i treacă gloanțele pe la urechi. Morris trebuia să știe să tragă. N-ar fi ratat-o...

În timp ce traversa o răspântie, o ajunse pe femeia cu cei doi câini. Aceștia se repeziră spre ea. Și săriră atât de bine, încât lesa lor se înfășură în jurul picioarelor ei. În cele din urmă, incapabilă să se descurce din această capcană inedită, căzu pe trotuar, gândindu-se că, de data aceasta, este sfârșitul.

De altfel, auzea pașii bărbatului care se apropiau. Nu mai avea timp.

Încet, își întoarse capul. Cu un calm de care n-ar fi fost capabilă ceva mai înainte, dori să-l înfrunte pe agresor, să înfrunte moartea inevitabilă.

Jack Rafferty se uita la ea cu o privire plină de mustrare.

— Ce cauți aici? o întrebă el.

Înspăimântată, aproape sigură că visa, insensibilă la vocea femeii cu câinii care se chinuiau cu lesa încolăcită în jurul picioarelor sale, Helen îl privea pe Jack. Aruncând o privire în urmă, fu surprinsă că nu-l vede pe Willy Morris.

— Poți cel puțin să mă ajuți, exclamă femeia cu câinii.

Dar Helen era prea emoționată pentru a face ce i se cerea. Femeia termină deci singură treaba și dispăru, mormăind aprecieri prea puțin măgulitoare despre tinerele femei de azi. Apoi își plasă furia asupra bietelor animale care nu îndrăzneau nici să-și miște urechile.

— Hei, vrei să-mi răspunzi? întrebă Jack. Ce cauți aici?

— Dacă mă ajuți mai întâi, să mă ridic.

Împotriva voinței sale, îi întinse mâna.

— De ce ai ieșit fără să-mi spui? continuă el. De ce ai venit să scotocești în aceste locuri?

— Nu știam că trebuie să-ți dau socoteală, remarcă Helen, scuturându-și de praf mantoul de blană și că trebuia deja să-ți cer permisiunea înainte de a ieși.

— Dar, Helen...

După ce-și venise în fire, n-avea niciun chef să suporte un interogatoriu. Ea se pregătea să-i întoarcă spatele, dar Jack o reținu de umeri. O strânse tot atât de tare ca și Willy Morris cu câteva clipe mai înainte.

— Ce făceai aici?

Helen suspină.

— Willy Morris mi-a cerut să ne întâlnim aici, consimți ea să răspundă. Avea ceva să-mi spună în ceea ce te privește.

Jack proferă câteva înjurături.

— Și ai venit? strigă el, neîncrezător. Fără să mă avertizezi?

— Mai întâi, nu știam că este vorba de Morris. Nu s-a prezentat la telefon. Și apoi, nu știam dacă trebuia să-ți spun.

În acea clipă, Helen avu impresia că Jack dorea să-i aplice o corecție, dar că făcea un mare efort să se abțină. Când reuși să-și stăpânească impulsul, îi puse o nouă întrebare:

— Ce voia? Ce ți-a spus?

Helen surâse, constatând cu bucurie că surâsul său îl făcea din nou să se înfurie pe Jack.

— Sunt sigură că știi bine ce voia.

— Nu...

— Încerca să mă ucidă, declară Helen. Foarte simplu. Și izbucni în lacrimi.

Capitolul 8

Jack conducea în tăcere, mai repede decât de obicei. Puțin a lipsit să producă un accident serios. Helen nu protesta deloc. Cramponându-se cu ambele mâini de centura de siguranță, contempla cu o privire vagă spectacolul oferit de străzile aproape pustii. Foarte palidă, lăsa să-i curgă pe obraji lacrimile care nu mai conteneau.

„Cred că vara are pete de roșeață” se gândea Jack care se uita la ea pe furiș.

Totuși, n-o va vedea niciodată cu pete de roșeață pentru că venirile lui pe pământ se petreceau, întotdeauna, în timpul iernii. Și, pentru prima dată, își dădu seama că-i lipsea soarele.

Da, i-ar fi plăcut atât de mult s-o vadă pe Helen cu aceste pete de roșeață... Pentru că Drago nu părea să-i urmărească, Jack, precaut, se decise să facă un ocol mai mare. Când ajunseră la clădirea unde trăise Crystal Latour, Helen era pe punctul de a ceda nervos. Însăpăimântat, Jack se întreba dacă avea timp să asigure siguranța tinerei femei înainte să dispară pentru un an. Căci vedea cum orele se scurg cu o viteză nebună...

Nu întrerupsese contactul când ea ieși din mașină. Ea se repezi imobil, ca și când ar fi fugit de un nou pericol și dispăru în apartamentul său. Spre surpriza lui Jack, care se aștepta să fie închisă cu cheia, ușa era întredeschisă. El intră la rândul său și închise cu grabă cele trei închizători, înainte de a pune bara de protecție. Nu voia să-i ușureze sarcina lui Ricky Drago dar nici să-i permită Helenei să fugă încă odată, pentru a se arunca în gura lupului. Dușmanul dădea târcoale - mai periculos ca niciodată, mai ales că suferise un eșec.

O găsi pe Helen în bucătărie, examinând conținutul unui frigider gol. S-ar fi spus că spera să găsească un

răspuns întrebărilor care o frământau.

— Nu există nimic, observă Jack. Dulapurile sunt, de asemenea, goale. Vocea lui răsună ciudat în încăpere. Helen părea că se trezește dintr-un vis.

— Știi, răspunse ea. Dar nu-mi este teamă.

— Dacă îți este prea cald, ar trebui mai bine să deschizi o fereastră.

Ușa pocni cu violență. Frigiderul se mișcă pe postamentul său și

Helen se întoarse. Ochii îi erau din nou goi și ardeau de o mânie abia reținută.

— Vreau să știu ce se petrece, aruncă ea.

Jack o observa cu interes în timp ce ea își încrucișa brațele, într-o atitudine plină de provocare și dispreț. Îl uimea totuși neputința sa de a o intimida ca pe altele, începând cu soția lui Billy Moretti.

„Nu este o femeie vulnerabilă” se gândi el. Și resimți o ușurare.

— Ce vrei să știi? Întrebă el pe un ton cât se putea de neutru.

— Vreau să știu cine ești. De ce te-ai oprit la mine? De ce mă supraveghezi tot timpul, în așa fel încât și acum abia pot să merg la baie fără să te informez dinainte ce vreau să fac?

Jack tuși.

— După cum ți-am spus...

— Ajunge! îl întrerupse Helen, cu violență. Destul cu subterfugii și prefăcătorii! Cine ești? Cine este Billy Moretti? Cine este Willy Morris? Iată trei întrebări simple - la care aștept răspunsuri simple.

Jack tuși din nou. Helen încercă să adopte un ton mai puțin agitat pentru a preciza în continuare:

— Și, de data asta, vreau adevărul, Jack Rafferty. Nu povești științifico-fantastice sau basme de adormit copiii.

Doar adevărul.

Pentru a treia oară, Jack tuși și încercă să intre în fondul problemei:

— După cum ți-am spus...

— Știu ce mi-ai spus! Ca să nu pierdem timpul, am să rezum: ești un gangster mort în 1929. De asemenea și Billy Moretti...

Helen se întrerupse cu un rânjel.

— De fapt, nimic mai simplu. Nimic mai plauzibil. Încearcă, totuși, să-mi explici ce loc ocupă Willy Moretti în acest scenariu. Numai dacă, prin hazard, nu e încarnarea lui Elliot Ness.

— Este a doua oară când vorbești de acest Elliot Ness, remarcă Jack. N-am nici cea mai mică idee despre ce este vorba.

— Oprește-te! strigă Helen. Atunci, ce faci tu aici la mine, ce urmărești? Vrei să mă asasinezi?

Jack strânse pumnii.

— Dacă aș fi vrut să te ucid, aș fi avut numeroase ocazii. Nu crezi?

— Da... admise Helen.

— Eu încerc să te protejiez.

Tânăra femeie tresări.

— Să mă protejezi? De ce? Sau de cine?

— Ricky Drago intenționează să te lichideze.

Eu fac tot ce pot ca să-l împiedic.

— Cine este Ricky Drago? Este același cu Willy Morris?

— Ricky Drago... Willy Morris... Una și aceeași persoană, sub două identități diferite. L-am cunoscut cu mult timp în urmă, într-o altă viață.

Neliniștit, Jack urmărea reacția Helenei. După cum se vedea, ea nu-l credea în continuare. Aceasta se vedea în

ușorul surâs din colțul buzelor.

— De ce vrea să mă ucidă? Întrebă ea, serioasă. Și de ce ții să mă protejezi?

— El te consideră responsabilă pentru moartea soției sale.

— Cum?

Jack își înclină capul.

— Nu știu mai mult decât tine, pentru că nu eram în aceste locuri când s-a produs accidentul. Se pare că l-ai convocat la un interogatoriu și când a plecat, era atât de furios încât a produs un accident în care a pierit soția sa.

Helen pâli și se sprijini de masă.

— Îmi amintesc, murmură ea. Aceasta s-a petrecut acum aproape doi ani. De ce răzbunarea lui vine atât de târziu?

— Pentru că Drago - sau Morris, dacă preferi - este un om metodic, foarte meticulos. El poartă ranchiună și în plus, este nebun. Dacă l-ai cunoaște cum îl cunosc eu, presupun că s-a învârtit în jurul tău, așteptând un moment bun pentru a te executa. Se pare că, după el, momentul bun a sosit.

— Și tu?

— Și eu, ce? Întrebă Jack, căutându-și țigările.

— Nenorocitul vrea să mă ucidă și tu sosești ca un veritabil cavaler în armura sa strălucitoare. Cine te-a angajat să mă aperi?

Nu văd de ce te-ar interesa viața mea.

În minte, Jack încercă o duzină de răspunsuri, unul mai plauzibil decât altul... Și, apoi, se decise pentru al treisprezecelea, care era cel mai plauzibil.

— Din cauza lui Billy.

Helen își ridică privirea în tavan.

— Billy? Ce legătură are cu el?

— El consideră că îți este dator. Ai avut dreptate în ceea ce-l privește: atunci când făcea eforturi să rămână pe drumul drept, Ricky Drago a găsit mijlocul de a-l atrage în combinațiile sale. Un mijloc foarte simplu: terorizându-i soția. Cum ai fost atât de bună și i-ai acordat o a doua șansă, el crede că trebuie să fii protejată împotriva acestui nebun furios.

— Înțeleg, murmură Helen. Presupun că dacă bebelușul n-ar fi venit atât de repede, Billy ar fi fost acum la mine?

Jack își aprinse țigara și trase un fum. Curios, dar fumul nu i se mai păru atât de bun ca mai înainte.

— Așa este, confirmă el. De altfel, Billy încearcă să-ți găsească o adevărată gardă de corp.

— Nu l-a găsit în tine?

— Eu sunt trecător. Măine dimineată voi fi plecat. Trebuie să găsim pe altcineva care să mențină un ecran între tine și Drago.

Helen suspină. Începea să-și dea seama cu adevărat de pericolul care o pândea.

— Apartții unei familii de polițiști, continuă Jack. De ce nu-i ceri unuia dintre frați să locuiască la tine - până când Billy va găsi o soluție?

— Nu!

Jack făcu ochii mari. Nu înțelegea.

— Un om a încercat să te ucidă, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el. El nu e la prima încercare. A eșuat încă o dată, dar nu va renunța până nu te va elimina. Cineva va trebui să te protejeze.

— Nu ești aici pentru asta? remarcă Helen, surâzând. Și, atâta timp cât fantoma de Sfântul Valentin este aici nu risc nimic.

Furios că nu este luat în serios, Jack izbi cu pumnul în ușa frigiderului. Insensibil la durere, el strigă:

— N-ai înțeles până acum că nu pot să fac nimic pentru tine?

— Și de ce nu? Nu ai puteri extraordinare?

— Încetează să-ți bați joc! N-am nicio putere. Nu pot să fac nimic. Nimic, ți-am spus! Îmi este imposibil să mă comport ca ființele care trăiesc pe acest pământ.

— Ba da, zise Helen. Ai făcut-o deja.

Ea trecu prin fața lui și ieși din bucătărie. Jack rămase singur un lung moment, meditănd la înțelesul cuvintelor neașteptate și întrebându-se ce concluzie trebuia să tragă.

Când o reîntâlni o găsi în fața ferestrei din salon privind cum ninge. Purta un tricou foarte mare care o făcea să pară mai slabă și Jack nu înțelesese niciodată predilecția femeilor moderne pentru îmbrăcăminte informă și fără grație.

— Eu nu pot să te protejez, declară el. Deși nu vreau să te văd murind.

— Puțin curaj, Rafferty! îi răspunse ea, fără să se întoarcă. De altfel, îți vei recăpăta libertatea când Drago - Morris îmi va regla contul.

— Nu mă crezi, nu-i așa?

— Ești un traficant de alcool din timpul prohibiției care revine în fiecare an, de Sfântul Valentin, să petreacă doar câteva zile pe pământ... Scuză-mă, dar e greu de înghițit așa ceva.

— Sună-ți familia ca s-o previi de sosirea ta. Am să te conduc.

Helen izbucni într-un râs ciudat, fără bucurie; voia să glumească, în continuare.

— Credeam că rolul tău constă în a-mi salva viața - nu să mă ucizi ori, îmi risc de mii de ori viața, urcând într-o mașină condusă de tine.

— Helen...

— Nu fi îngrijorat, Rafferty, îl întrerupse ea, revenind să se așeze pe canapea. Cu toate acestea, ar fi trebuit să-mi spui că nu ești aici decât pentru a-ți face datoria. Presupun că era logic să pretinzi că ești îndrăgostit de mine pentru a veni aici, dar cred că preferam să-mi spui adevărul. Știi, sunt o femeie matură, pot să fac față. Dacă mi-ai fi explicat direct ce pericol mă amenință, i-aș fi chemat... De fapt, nu știu pe cine aș fi chemat.

— Te rog, Helen... Oprește-te!

Ea ridică din umeri, gest fals dezinvolt care ilustra o mare confuzie. Jack nu știa ce să facă să-i vină în ajutor. Ar fi vrut s-o consoleze, s-o ia în brațe, s-o sărute - poate să facă dragoste cu ea. Totuși, avea convingerea că toate aceste gesturi nu făceau decât să adâncească nedumerirea tinerei femei.

— De altfel, reluă ea surâzând, nu m-ar fi crezut. Mie însămi nu-mi vine să cred tot ce-mi povestești...

După o clipă, se întrerupse și-și mușcă buzele.

— Știi, continuă ea, mă gândesc că ar fi mai bine să pleci acum. Nu dorești să rămâi. Și, dacă trebuie să părăsești Chicago mâine dimineață, vei avea fără îndoială altceva mai bun de făcut, decât să joci rolul de înger păzitor.

— Eu nu mă joc! lăsa să-i scape Jack pe un ton furios.

— Pleacă, Rafferty! Pleacă, pentru că nu vrei să rămâi cu mine. Nu mă dorești. Este mai bine să mă lași în pace.

— Pentru că o iei așa...

Deodată, Jack simți că s-a săturat. Își ratase tot sejurul anual. Și pentru ce? Pentru această fată care se grăbea să rămână singură pentru a se preocupa de propria-i persoană, de viața sa stresată de judecător de instrucție... Această fată? Da, această fată bătrână. Nu avea decât douăzeci și nouă de ani, dar avea deja un suflet

de fată bătrână, așa cum va fi peste ani. În ceea ce-l privește, așteptase destul, suportase destul.

Traversă salonul, o prinse pe Helen de mâini și o sili să se ridice. Ea fu atât de surprinsă încât se clătină, se izbi de masă și se prăvăli peste el. El încercă o mare satisfacție.

— Sunt sătul până-n gât! zise el.

— Sătul de ce?

— De tine. De toate. M-am hotărât să-mi folosesc cele patruzeci și opt de ore ca să încerc să te salvez și tu ai ajuns la concluzia că nu te doresc. Ești zăpăcită, sau ce ai?

Descumpănită, Helen se gândi să se îndepărteze de el. Dar el o ținea în continuare, cu putere, de mâini.

— Am vrut să fiu corect, continuă el, cu riscul de a-mi pierde mințile, căci te doresc cum n-am dorit nicio femeie. Asta mă omoară, Helen! Mă auzi? Asta mă omoară! Totuși, m-am abținut pentru că nu vreau să-ți pierzi inocența cu un bărbat ca mine, care nu poate să-ți ofere decât o noapte. Iată! Am zis-o!

Helen rămase înmărmurită.

— Și dacă o noapte, o singură noapte, mi-ar fi suficient? Întrebă ea, cu o voce răgușită.

Se apropie de Jack și se lipi de el.

— Nu vorbești serios, zise el.

— Taci din gură, imbecil mare ce ești și îmbrățișează-mă!

După cum se vedea, Jack își epuizase capacitatea de rezistență...

Când ieșise din baie și găsisese apartamentul gol, avusese un atac de panică. Cu toate că știa că plecase, o strigase de mai multe ori. Apoi, se repezise în stradă.

Instinctul îl condusese până la garajul din Clark Street. Instinctul, dar și mașina pe care propriu-zis o furase și demarase în două minute. Constatase cu

satisfacție că, din acest punct de vedere, era încă în mână.

Îl zărise pe Drago, așezat în mașina Helenei și descoperise că dacă era incapabil să acționeze un revolver, putea să arunce un vehicul contra altuia. Violența șocului îl aruncase pe Drago care își pierduse arma. Fără a pierde timpul, Jack ieșise din mașina sa, al cărui motor fumega și nu se oprise din fugă decât după ce o zărise pe Helen așezată pe trotuar, cu câinii în jurul ei.

Cu o lovitură de picior, deschise ușa camerei și o așeză pe tânăra femeie pe patul desfăcut. Apoi, fără a o pierde din ochi, își deznodă cravata și-si scoase pantofii.

Ea nu se mișca.

— Ce ai pățit la mână? întrebă ea deodată, observând bandajul cu care era legat.

— O lovitură în oglinda de la baie, explică Jack.

Haina și cămașa zburară și aterizară cu precizie pe spatele unui scaun.

— Și, acum, zise el, să-ți dovedesc cât de mult te doresc.

El își scoase cureaua.

— Poți încă să te răzgândești, murmură el, întinzându-se alături de ea. Niciodată nu te-aș forța să...

— Nu-mi schimb părerea. Dar tu, mă dorești?

— Iarăși? exclamă el cu exasperare.

Văzând surâsul Helenei, se calmă imediat.

— Da, te doresc. Mă gândeam că se vede, dar se pare că nu...

— Rafferty, zise Helen. Eu te...

El îi acoperi gura cu a sa. Nu voia să mai audă niciun cuvânt pentru că îi era frică. Nu avea dreptul să creadă în dragoste. Și nu voia, pentru că aceasta ar fi făcut mai dificilă dispariția sa iminentă.

Mai avea doar câteva ore până când se va scufunda din nou în neant...

„Mai bine să profităm” își spuse Jack, cu un cinism pe care era departe de a-l simți.

Capitolul 9

Camera lui Mary era plină de flori. Helen și Jack se găseau acolo sub pretextul de a o vizita pe tânăra mamă, dar Helen bănuia că altceva justifica prezența lor aici: Jack intenționa să i se confeseze lui Billy, în timp ce încerca să-l caute pe Drago.

Billy stătea pe un scaun, cu bebelușul în brațe și Mary privea cu emoție această scenă mișcătoare. Auzind ușa deschizându-se, întoarse capul și privirea i se înnegură puțin văzându-l pe Jack. Totuși, reuși să suradă curajos.

— Ne întrebam dacă veți veni astă-seară, murmură ea.

— Pentru nimic în lume n-am fi lipsit de la această vizită! o asigură Helen înaintând spre pat, în timp ce Jack rămăsese lângă ușa.

Tânăra femeie se aplecă asupra noului născut care își sugea degetul ca un filosof.

— Mulțumesc pentru flori, Rafferty, zise Mary cu o voce mică. Sunt foarte frumoase.

Interesată, Helen se întoarse și-i aruncă o privire lui Jack, tot nemișcat și liniștit lângă ușa. Nu avea nicio reacție și ea se întrebă: pentru a comanda florile trebuia bineînțeles să telefoneze și să aibă o carte de credit, obiect pe care pretindea că nu-l posedă. Era o lacună care trebuia cercetată dacă se ivea ocazia... Dar fiecare lucru la timpul său.

— Pot să iau puțin copilul? îl întrebă ea pe Billy.

Fericitul tată îi aruncă o privire soției sale care își dădu acordul cu un semn din cap. Cu gingășie și cu un tact uimitor, Billy îl puse pe fiul său în brațele Helenei. Deoarece aceasta se instalase într-un fotoliu, bebelușul scoase un scâncet ușor, înainte de a-și introduce pumnișorul în gură.

— Este minunat, murmură ea.

Din nou, dar cu o intensitate aproape dureroasă, simți o dorință puternică de a avea un astfel de prunc, un bebeluș frumos, al cărui autor să fie Rafferty. Acesta îi povestise atâtea minuni. Cu un pic de noroc, poate mințise și cu privire la acest subiect și în câteva săptămâni va constata că este însărcinată...

— Billy, trebuie să-ți vorbesc! zise, deodată Jack care stătea în continuare lângă ușă.

— Despre ce să vorbești? întrebă imediat Mary.

Deja i se citea neliniștea în ochi și Jack îi adresă un surâs cu care dorea s-o calmeze. Dacă tânăra mamă reuși să suradă la rândul său, Helen observă că aceasta nu era mai liniștită ca înainte. Cei doi bărbați ieșiră. Când ușa se închise încetitor după ei, Mary suspină, căutând să-și găsească un loc mai bun în pat.

— N-ar trebui, mărturisi ea, dar îmi este teamă când îl văd pe Billy pe marginea prăpastiei.

— Este o manifestare a hormonilor, o asigură Helen, care încerca să-l facă pe bebeluș să râdă, gâdilându-l sub bărbie.

— Spune-mi... mi se pare că mi-ar fi mai bine acasă, dar Billy nu este de acord.

Se gândește că trebuie să stau culcată cel puțin două săptămâni. Pe timpul său așa se făcea, pretinde el.

Helen își ridică atunci capul. Socată de aceste cuvinte, a căror semnificație i se părea neclară, ea observă:

— Billy trebuie să se fi născut prin anii '60. Deja la acea epocă femeile nu petreceau decât câteva zile în maternitate.

Mary roși, apoi păli.

— Bineînțeles, admise ea, cu o voce nesigură. Unde îmi este capul? Nu știu ce vorbesc.

Agitată, începu să întindă cearșaful, vorbind pe nerăsuflăte, căutând să-și mascheze frământarea.

— De altfel, mă întreb de ce mă plâng... Câteva zile de odihnă în plus n-au ce să-mi strice... Cu viața pe care o ducem... Și apoi, este mai bine și pentru bebeluș... Nașterea n-a fost atât de dificilă, dar este obositor când...

— Billy s-a născut în anii '60, nu-i așa? o întrerupse Helen, din ce în ce mai surprinsă.

O tăcere de plumb se așternu în cameră. Tulburată, Mary se uită la Helen, apoi la ușa închisă ca și când ar fi așteptat de acolo o revelație.

— Nu pot să cred că ți-a spus, continuă ea în cele din urmă. Billy afirmă că Rafferty n-a spus niciodată...

— Ce să spună, Mary?

Mary își duse mâna la gură, ca pentru a opri cuvintele ce voiau să iasă.

— Nimic.

— Liniștește-te, Mary, spuse Helen, cu un suspin. Nici tu nu crezi în povestea asta?

— Ce poveste?

— Că Billy ți-a povestit că vine direct din anii '20?

— Doar că...

— Nu poți să crezi aceste basme cu strigoi!

Mary începu să suspine.

— Billy n-a... Vreau să spun... Nu știu...

Ea își trecu mâna peste ochii umezi, se uită din nou la ușa și exclamă cu putere:

— De altfel, nu vreau să vorbesc!

Neîncrezătoare, Helen o privi în timp ce încerca să se afunde în cuverturi ca și cum ar fi vrut să se ascundă. Cum era posibil ca micuța Mary să creadă asemenea minciuni? Minciuni atât de grosolane? Povești pe care nu îndrăznești să le povestești nici măcar copiilor?

În acel moment, se deschise ușa și Billy intră, foarte calm. Se părea că este foarte calm... Helen se aștepta să-l vadă apărând și pe Jack în spatele lui, dar el închise încet ușa. Poate prea încet...

Ce se întâmplase cu Jack Rafferty?

— Îmi dați voie să vă debarasez de această povară, domnișoară Emerson? Întrebă Billy.

Cu autoritate, fără să aștepte un răspuns, îi luă copilul.

— Un astfel de copil te face să-ți dorești o familie. Dacă v-aș spune că...

— Unde este Rafferty? îl chestionă Helen.

— Va reveni. Vrea să verifice ceva. Mi-a povestit că ai avut unele probleme cu Willy Morris. Ar fi trebuit să te previn, dar nu eram sigur cât de periculos putea fi acesta. În plus, îmi făceam griji pentru Mary și pentru copil.

Ca și soția sa mai înainte, vorbea ca să-și ascundă tulburarea.

— Apropo, n-am mulțumit îndeajuns pentru libertatea condiționată.

Aș fi înnebunit dacă aș fi rămas în închisoare în timp ce Mary mergea la maternitate.

El se aplecă peste leagăn unde îl instală pe fiul său. Îl acoperi cu grijă, nu fără a arunca o privire furișă către Helen, care îl observa cu brațele încrucișate.

— De ce nu-mi servești și versiunea ta cu privire la trecutul vostru? îl întrebă ea. O știu deja pe cea a lui Rafferty, și sunt curioasă s-o aflu și pe a ta.

Billy fremăta.

— Da? făcu el, întorcându-se. Rafferty ți-a vorbit?

— Da. Desigur, nu l-am crezut. Nu sunt atât de idioată să-l cred.

— Natural, murmură Billy.

El făcu niște pași în direcția ferestrei. Apoi, reveni,

cu pași înceți.

— Acest Rafferty, spuse el cu vioiciune. Ce farseur! I-am spus întotdeauna că trebuie să fie scriitor, scenarist sau ceva de genul ăsta. Are atâta imaginație! Ar putea inventa un serial cu Buck Rogers¹, este sigur.

— Buck Rogers?

Nervozitatea lui Billy creștea.

— Am zis Buck Rogers! Voiam să spun, bineînțeles, „Războiul stelelor”. Are imaginație, Jack al nostru.

Cu cât Billy vorbea, cu atât își agrava situația. Făcea gesturi largi, se plimba cu pași mari, nu știa unde să se așeze. Foarte calmă, Helen se așeză pe fotoliu și lăsa să treacă un moment până să întrebe:

— Data de naștere a lui Jack Rafferty?

— 4 noiembrie.

— Din ce an?

— 188... Ce vorbesc? Bineînțeles, Rafferty s-a născut în... De fapt, nu mai știu.

Billy schița un biet surâs și concluzionă:

— Întotdeauna m-am înșelat cu cifrele.

— Destinde-te, îi murmură Helen, necruțătoare. În ce an te-ai născut?

— 1967.

— Foarte bine. Iată, cel puțin, o dată de care îți amintești.

— Domnișoară Emerson, vrei să-ți dau un sfat? Întrebă atunci Billy, care părea că-și regăsisese calmul.

— Da, spuse Helen.

— Să nu mai pui întrebări la care nu vrei să cunoști răspunsul. Lasă lucrurile și oamenii în pace și totul va fi bine. Rafferty a luat în mână problemele. Și atâta timp cât

¹ https://en.wikipedia.org/wiki/Buck_Rogers. În pdf numele era transcris greșit.

se ocupă de ele, n-ai să riști nimic.

— Ce vrea să facă? întrebă Helen, un pic descumpănită de schimbarea de situație.

— Ți-am spus, se ocupă de toate. O să revină curând.

— Și dacă nu mai revine?

— În acest caz, trebuie să găsesc un alt mijloc să te scot de aici.

— Foarte bine! spuse Helen, agasată de răspunsul lui.

Pe o măsuță, nu departe de ea, se găsea un jurnal din ziua aceea. Ea se ridică pentru a-l lua.

— Vreau să-l citesc! anunță ea. Și se ridică să-l ia.

— Billy! strigă Mary.

Acest avertisment, cu o voce ascuțită, îl trezi pe bebeluș care începuse să se miște în leagăn. Billy se repezi spre jurnal, dar Helen fu mai rapidă decât el. Ea îl desfăcu satisfăcută și-și aruncă o primă privire asupra titlurilor și a fotografiilor.

— De ce nu vreți să-l citesc? întrebă ea pe un ton ironic. Vă este teamă ca situația economică și cea politică a țării să nu-mi producă prea mari necazuri?

— Veștile nu sunt întotdeauna bune, răspunse Billy. Dă-mi jurnalul, domnișoară Emerson.

— Nici vorbă... Sunt curioasă să descopăr ce vreți să-mi ascundeți. Să vedem...

Helen nu întârzie să afle.

În pagina „Magazin”, un lung articol reda peripețiile de Sfântul Valentin din 1929. Era ilustrat cu mai multe fotografii scoase din arhiva poliției. Se vedeau Al Capone și rivalul său doborât, Bugs Moran. Cadavrele aliniate în garaj te luau cu frig pe spate. Un portret mai mic, în josul unei coloane, era cel al lui Willy Morris.

— Dumnezeuule! făcu Helen.

Ea examinează mai atent rândul de cadavre. Unul dintre

ele avea exact aceeași figură pe care o vedea în fața ei și o privea cu un aer mizerabil.

— Nu poate fi adevărat, șopti ea.

— Nu știu ce să-ți spun, domnișoară Emerson.

— Atunci, spune-mi unde este Rafferty.

— Are de făcut câteva curse.

— Nu! în fotografie! preciză Helen agitând jurnalul.

Nu se vede Rafferty. De ce?

Billy înghiți cu dificultate.

— El n-a murit imediat, explică el. A reușit să iasă din garaj. Poliția l-a găsit pe trotuar.

— Dumnezeuule, repetă Helen.

Își vârî un pumn în gură ca să nu urle.

— Ascultă, zise Billy, nimeni nu știa de ce s-a întâmplat așa. Noi nu merităm și Rafferty mai puțin decât alții. El s-a ținut întotdeauna departe de aspectele neplăcute ale traficului nostru și știa să-i spună nu șefului când noi nu îndrăzneam.

Noi toți am beneficiat de o nouă viață pe pământ... toți, în afară de el.

— Unde este el?

— Îl caută pe Drago.

— Nu! strigă Helen.

Ea alergă spre ușă, dar Billy îi bară trecerea.

— Am promis că te voi reține aici, domnișoară, explică el. Mi-aș ține întotdeauna cuvântul în fața unui om ca Rafferty. El îl va avea pe Drago. Dacă el nu va putea, nimeni nu va putea nimic. Dar Rafferty va face tot ce e posibil pentru a te salva; el n-ar suporta să mori.

— Dar, nu vreau să-l las...

— Rafferty este cel care decide. Întotdeauna.

Cu un gest de curtoazie, dar energic, Billy o conduse pe Helen spre fotoliu și o forță să se așeze.

— Dacă nu va reveni până la ora unsprezece explică el, va trebui să îmbraci uniforma de infirmieră pe care a furat-o. Apoi, te vei ascunde în acest spital, până va veni familia să te ia.

— Bine, zise Helen.

Ea se ridică foarte încet. Și surâse.

Billy era mai înalt cu un cap decât ea și era și mai solid. Și avea și obișnuința luptei pe care ea nu o poseda. Totuși, nu ezită nicio secundă.

Cu toate forțele, trimise un pumn în stomacul tânărului. Chiar dacă nu i-a făcut prea mult rău, efectul surprizei fu suficient pentru a-i lăsa trecerea liberă. În timp ce Billy își recăpăta suflul, ea era la ușă care se închise în urma ei.

O privire rapidă la dreapta, apoi la stânga, o făcu să constate că Rafferty nu se vedea. Se repezi de-a lungul culoarului. Nu întârzie să-l audă pe Billy care o urma, și își grăbi pasul. Voia să-l găsească pe

Jack înainte de dispariția sa iminentă și, mai ales, înainte de sacrificiul pe care voia să-l facă pentru a o salva. Nimic altceva nu mai conta pentru ea.

Culoarele se înșiruiau, unul după altul. Erau pline de o mulțime destul de densă, uimită s-o vadă trecând pe această tânără femeie atât de grăbită. Dar Jack Rafferty nu se vedea.

Scara sau ascensorul? se întreba Helen. Alese scara, pentru că ușa care ducea la aceasta și care rămăsese întredeschisă părea că-i face semn. Urcă scările două câte două, insensibilă la plămânii care îi ardeau picioarele care abia o purtau. Urca totuși, fără să știe că va găsi acolo sus, îngrozită la ideea că va trebui să înfrunte, din nou, moartea.

Sosită pe palierul superior, Helen împinse ușa care dădea în coridor. Era închisă. Un singur bec împrăstia o

lumină lugubră. Gâfâind, tânăra femeie se așază să-și tragă sufletul.

Atunci, auzi niște pași care urcau încet scara.

Înspăimântată, se repezi la ușa care se deschise sub apăsarea sa. Se rostogoli pe coridor. Când încercă să se ridice, două mâini de oțel îi cuprinseseră încheieturile mâinilor. Helen scoase atunci un urlat de frică.

— Taci! îi ordonă Jack ajutând-o să se ridice în picioare. Ce cauți aici?

— Te căutam

— De exasperare, Jack scoase un fluierat.

— Și eu, care încercam să te salvez! I-am recomandat lui Billy să te țină în cameră...

— A încercat. Dar i-am dat un pumn în stomac.

— Helen, trebuie să pleci de aici, și încă repede. Întoarce-te în camera lui Mary și ascunde-te.

— Unde?

— Sub pat. Nu știu când va interveni Drago dar sunt convins că va fi în această noapte.

— Adevărat?

— Nu este un joc, Helen. Trebuie să mă crezi. Îl cunosc de atâta timp pe Drago pentru a privi toate acestea cu ușurință. El mă urăște aproape tot atât ca și tine și a decis să te ucidă sub ochii mei, pentru a vedea care va fi reacția mea.

— Și, atunci? De ce crede că vei reacționa?

— Pentru că mă cunoaște.

Helen surâse.

— Te cunoaște? Cu adevărat? Știe că, sub costumul tău în dungi de gangster strălucește o armură de cavaler care îndreaptă nedreptățile?

— Întotdeauna a descoperit punctele vulnerabile din armura mea, explică Jack pe un ton lugubru. Știe acum că,

dacă te ucide, mă distruge mai sigur decât mi-ar trage o rafală de mitralieră în plin piept.

— Este, deci, adevărat, murmură Helen, tremurând. Tu n-ai inventat nimic. Am văzut fotografia în jurnal...

— Nu te mai gândești la asta, Helen. Este doar un coșmar ca cel pe care-l ai tu, cu împușcături și urlete de câini. Așa cum s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nu trebuie să te mai gândești, nu trebuie să te preocupe. Acum, este important ca...

Și Jack se aplecă încetitor către buzele Helenei, pentru a-i da o sărutare. O sărutare atât de tandră că ea nu-și putu reține lacrimile. Ascunzându-și capul la pieptul lui Jack începu să suspine. Și el nu găsi altceva mai bun ca s-o liniștească decât sărutând-o tandru din nou, pe ochi, pe obraji, pe gât, pe buze.

Când lacrimile Helenei încetară, Jack se ridică și spuse:

— Acum, trebuie să pleci.

Vreau să cobori această scară și să nu te întorci. Apoi, vei încerca să mă uiți. La ce bun să perseverăm dacă nu putem schimba nimic în situația noastră?

— Chiar dacă dorim acest lucru foarte mult? întrebă Helen.

El surâse.

— Chiar... Și, apoi, domnișoară judecător, meriți mai mult decât un vechi gangster, chiar pocăit. Ți trebuie un om pur, nobil, altfel decât sunt eu.

— Ceea ce aș dori, spuse Helen, bine dispusă, ar fi să ți se grefeze un nou creier. Mi se pare că al tău nu mai funcționează. Cum poți să decizi tu ce bărbat mi se potrivește sau nu mi se potrivește? Cel pe care-l vreau ești tu și nimeni altul.

— N-am știut că acum se practică acest fel de chirurgie, remarcă Jack visător.

— De fapt, nu s-a încercat încă, dar te voi propune drept cobai când lumea medicală va vrea să facă o primă tentativă... Te iubesc, Jack. Înțelegi ce ți-am spus? Te iubesc, te iubesc, te iubesc...

Cu o sărutare plină de pasiune, Jack o obligă să tacă. Apoi o lipi de zid și o îmbrățișă ca și când viața lui ar fi depins de asta. O îmbrățișă ca și când trebuia să plece într-o călătorie din care nu era sigur că se va întoarce. O sărută din toată inima, din tot sufletul, descoperind, cu această ocazie, contrar a ceea ce crezuse până atunci, că are o inimă și un suflet.

— Pleacă imediat! îi șopti el Helenei, încercând să se desprindă de ea.

— Nu pot.

— Este un ordin!

— Tu nu poți să-mi dai ordin.

— Pentru ultima oară, Helen, coboară scara!

— Imposibil.

— De ce?

— Pentru că mai înainte, cineva mă urmărea și sunt sigură că era Drago. Cred că este ascuns în umbră, așteptându-mă.

În același timp, auziră un zgomot pe scară. Era, în sine, un zgomot insuficient - șocul unui obiect pe rampa metalică. Totuși, Helen simțea o panică teribilă. Instinctiv, se întoarseră către ușa palierului și văzură cum se răsucea mânerul, luminat de razele lunii.

— Pleacă! ordonă Jack, lăsând-o pe Helen să treacă în spatele lui. Și aleargă cât de repede poți.

El își scoase din buzunar pistolul pe care-l subtilizase de la tânăra femeie și-l îndreptă încet spre ușă. Helen nu se mișca. Era paralizată de frică.

— Ai ucis pe cineva? întrebă ea.

— Da, dar du-te, te rog. Pleacă repede.

— Jack...

— Fugi, ți-am spus!

În momentul în care ea încerca să-l asculte, ușa se deschise și apărură Drago. Silueta sa se distingea vag în obscuritate, dar i se vedeau clar ochii, mai nebuni ca niciodată.

Ceea ce se petrecu în continuare, dură abia câteva secunde. Totuși, Helen avu impresia că totul se desfășura cu o încetineală extremă, așa cum văzuse adesea la cinema, în filmele de acțiune.

Ea țipă. Mult timp. Auzea vocea lui Billy de cealaltă parte a ușii pe care Drago o închisese în spatele său. Îl văzu pe Jack ridicând arma în direcția dușmanului, deplasându-se ca să-l protejeze împotriva împușcăturii lui Drago.

— Nicio șansă, Rafferty! strigă Drago.

El rânjea înspăimântător.

— Nicio șansă, repetă el. Nu așa voiam să joc scena finală. În scenariul meu, tu nu trebuia să fii aici... Nicio șansă... Dar trebuie să știi să rezolvi neprevăzutul. Poate, datorită mie, vei obține pacea eternă pe care o meriți mai mult decât altul.

Brațul lui Jack se ridică încet. Cel al lui Drago era deja ridicat la orizontală.

Drago trase primul.

Capitolul 10

Jack murise.

Cum ar fi putut să fie altfel? Drago trăsesese primul, foarte de aproape. Minteia Helenei îi comanda să admită acest fapt care era absolut convingător, dar inima ei părea să-l combată. Începu să țipe, se repezi la Drago pe care-l copleși cu lovituri de picioare și-l zgârie pe față. Voia să rămână singură și să plângă moartea celui pe care-l iubea.

Se aștepta să-l vadă pe Drago îndreptând arma spre ea, această armă care împrăstia pulbere arsă și moarte. Dar ea își bătea joc de moarte pentru că-l pierduse pe cel cu care voia să-și trăiască restul zilelor.

Îngenunche lângă cadavru, care zăcea cu fața întoarsă către linoleumul verzui. În spatele ușii, Billy se agita, striga, bătea cu pumnul. Helen voia să-l avertizeze de pericol, deschise gura pentru a striga...

Patul revolverului se abătu asupra cefei sale și ea se scufundă în neant.

Avea impresia că plutește într-o mare haotică, foarte agitată.

I se făcea greață. I se părea că cineva o purta și acest cineva nu simțea decât ură față de ea. Simțea sub ea duritatea unui umăr, auzea un mormăit de nemulțumire care nu avea nimic plăcut. De mai multe ori se întrebă dacă murise pentru a-l întâlni pe Jack Rafferty. Poate se vor întoarce, amândoi, în fiecare an să facă un mic tur pe la Chicago, de Sfântul Valentin...

Helen nu se mai îndoia de faptul că Jack i-a spus adevărul. De ce nu l-a crezut mai înainte? Acum, totul i se părea atât de logic, atât de rațional. Totuși își punea o mulțime de întrebări. Cea mai neliniștitoare: o să-l întâlnească pe Jack sau va fi condamnată să rătăcească mult timp, departe unul de celălalt, înainte de a se întâlni?

O durea peste tot. Capul. Inima. Sufletul. Din când în când vedea raze de lumină care îi străbăteau ochii, iar ea primea cu nemulțumire obscuritatea binefăcătoare.

Drago ducea cadavrul său. Ce voia să facă?

* * *

Billy deschise în sfârșit ușa și se repezi în coridor, aplecat pentru a evita împușcăturile. Nimeni nu mai trăgea. Drago dispăruse. Atunci, Billy se ridică și, în penumbra culoarului pustiu, zări imediat corpul inert al lui Jack.

— O, nu! strigă el.

Se confirmaseră cele mai rele temeri ale sale. Auzise împușcăturile și știa că Drago nu ratează ținta.

Îngenunchind, întoarce cadavrul prietenului său și-l examinează îndeaproape. Nu se vedea nicio urmă de glonț, nicio rană, nicio pată de sânge. Jack nu părea că suferise; era calm și destins. Părea că doarme. Mirat, Billy își apropie urechea pentru a asculta bătăile inimii.

Și le auzi. Slabe, dar distincte. Atunci, îi reveni speranța.

— Ce faci aici? îl întrebă Jack bine dispus.

Billy făcu un salt înapoi și reveni puțin mai departe, împărțit între spaimă și bucurie.

— Tu... n-ai murit? întrebă el, puțin zăpăcit.

— Nu știu nimic, îi răspunse Jack ridicându-se la rândul său. De fapt, ce s-a întâmplat?

— N-am văzut nimic, răspunse Billy pentru că eram de cealaltă parte a ușii. Am auzit strigăte, o împușcătură.

El aruncă o privire în jur.

— De fapt, unde este Helen? A ucis-o Drago?

— El a tras asupra ei, dar eu am primit glonțul. În cap.

— Hei, făcu Billy aiurit. Atunci, cum... Scuză-mă că-ți spun așa ceva dar cum se face că ești în plină formă?

Jack clătină din cap. Nici el nu mai înțelegea nimic.

— De fapt, recunosc el, mă simt bine. Drago mi-a trimis glonțul drept între ochi.

— Nu se vede nimic.

— Știu. Am auzit zgomotul detonării, am simțit șocul și arsura. Dar n-am nimic. Doar puțină migrenă.

— Atunci, întrebă Billy, asta înseamnă că Drago nu-i poate face rău nici Helenei.

— Știu eu? în loc să discutăm, am face mai bine să pornim în urmărirea lui.

— Crezi că a luat-o? Deoarece n-am auzit decât o singură împușcătură. Cred că mai este în viață. Cine știe ce vrea Drago să-i facă...

— Va fi bine, răspunse Jack, cu o voce ciudat de calmă. Îi este frică, desigur, dar ea este bine.

— De unde știi? întrebă Billy, plin de admirație pentru acest om pe care-l cunoștea de o jumătate de secol, dar al cărui calm imperturbabil îl uimea întotdeauna.

— N-am idee, recunosc Jack. Dar cred în asta.

Billy îl întrebă:

— După părerea ta, unde a dus-o? Am putea încerca ceva.

Jack dădu cu pumnul în zid, ceea ce demonstra furia și neputința sa. Billy văzu, abia atunci, că prietenul său avea un pistol.

— Nu mă gândesc că ar fi dus-o spre Clark Street, continuă Jack. A încercat deja s-o ucidă acolo și n-a reușit. Nu va mai încerca, mai ales că garajul a fost demolat.

El își strecură pistolul în centură.

— Vii cu mine?

— Întreabă-l pe bolnav dacă vrea să se facă bine.

— Tu ești bolnavul?

— Nu, este un mod de a vorbi. Să mergem. Cel puțin,

pistolul tău funcționează?

— Nu când am avut nevoie. Nici n-am apucat să apăs pe trăgaci. Îl vrei tu?

— Prefer să nu... Nu uita că sunt în libertate condiționată și dacă mă prind cu o armă în mână...

Jack îi aruncă o privire consternată.

— Atunci, o lași pe Helen în pericol, fără să ridici un deget s-o ajuți?

— Sigur că nu. Dar voi găsi o soluție pentru viitor. Mai cu seamă, viitorul meu.

— Viitorul tău... repetă Jack cu un surâs fără bucurie. Eu, nu am viitor

Trebuie s-o găsesc pe Helen înainte de a dispărea în neant, altfel o pierd pentru totdeauna.

— Ea te va aștepta, obiectă Billy. Nu va crede că...

— Nu, nu vreau să mă aștepte! Nu sunt bărbatul pentru ea, m-am străduit să-i spun. Nu crezi că merită ceva mai bun? De altfel, dacă aș fi putut, aș fi plecat ca să n-o încurc.

— O iubești, nu-i așa? Întrebă Billy, pe care această descoperire îl umplea de satisfacție.

— Se vede atât de bine?

— Ca un nas în mijlocul figurii. I-ai spus?

— Helenei? Bineînțeles că nu. Este inutil să-i complic viața. Când voi fi plecat, va sfârși prin a înțelege că aventura noastră nu avea un sfârșit posibil și cred că în șase luni se va îndrăgosti de alt bărbat.

— De necrezut, zise Billy, cum bărbații cei mai inteligenți pot să fie atât de proști.

Jack ridică din umeri.

— Ajută-mă mai bine să mă gândesc. De unde să începem căutările noastre?

— N-am nici cea mai mică idee. Tu ești îndrăgostitul.

Lasă-ți inima să vorbească.

— Nu am.

— Atunci, încrede-te în instinctul tău. Acum șaiszeci de ani aveai instinctul cel mai sigur din Chicago. Bugs Moran nu ieșea atâta timp cât tu nu-i spuneai că totul va fi bine și Al Capone transpira când se gândea la tine.

Cu ochii închiși, Jack se sprijini de perete.

— Instinctul nu funcționează dacă se referă la... Eu...

Deschise brusc ochii.

— Știu unde a dus-o Drago pe Helen!

Helenei îi era frig. Din ce în ce mai frig. Nu îndrăznea să deschidă ochii. De altfel, se gândea că nu poate să-i deschidă. Îi era atât de frig. Pleoapele îi erau lipite, picioarele aveau consistența unui bloc de gheață, degetele încordate nu se mișcau. Ea se gândea dacă gheața care-i acoperea fața era formată din lacrimi...

Deodată, înțelese că era vorba de zăpadă și că această zăpadă continua să se așternă peste ea.

— Micuța doamnă s-a trezit? se interesă Drago.

Ea părea că nu-l aude.

— Hei! Ție-ți vorbesc!

El o prinse de bărbie și o strânse cu forță. Helen încercă să nu strige, dar ridică pleoapele pentru a-l înfrunta.

— Ah! Iată că este mai bine! exclamă acesta. Ascultă-mă bine, micuța mea doamnă, am unele proiecte în ceea ce te privește. Frumoase proiecte. O să-ți placă, sunt sigur.

El rânji și Helen îl sfidă din priviri. Nimic nu mai putea s-o atingă, acum când Jack era mort. Acest om îl ucisese și cel mai mare serviciu pe care putea să i-l facă era s-o omoare și pe ea.

Lui Drago nu-i plăcea tăcerea. El reluă micile sale torturi, ciupind-o de obraji pe Helen care, de data aceasta, nu-și putu reține un geamăt.

— Bine, zise bărbatul. Nu-ți place durerea, domnișoară Emerson. Nu tuturor oamenilor le place. Mie, da; îmi place. Îmi place să-i văd pe alții suferind. Întotdeauna mi-a plăcut. Mama îmi reproșa adesea acest defect. Vezi că asta nu este de ieri, de alaltăieri. Ea a încercat să mă plictisească pentru a scăpa de această manie, dar n-a reușit. De altfel, pedepsele nu servesc niciodată la nimic. Tu nu crezi la fel?

Helen nu dorea să-i răspundă. Dar, cum Drago începea din nou s-o ciupească, reuși să-i răspundă.:

— Ai dreptate.

El începu să râdă și râsul său suna straniu în noaptea plină de fulgi albi.

— Am dreptate? Dar ce știi tu despre viață? Nimic. Îți petreci zilele așezată la birou și pui întrebări la care nu aștepți răspunsuri. Și din cauza întrebărilor tale mi-am pierdut capul și am... Este numai vina ta!

Cu toată tulburarea sa, cu tot frigul, cu toată durerea, Helen nu avu nicio greutate să înțeleagă la ce eveniment făcea aluzie.

— Sunt dezolată pentru soția ta, zise ea.

El o palmui atât de violent, încât îi dădură lacrimile.

— Ești dezolată! repetă el cu o voce șuierătoare. Nici nu știi ce înseamnă să fii dezolat. Am să-ți creez eu dezolare. Crede-mă, eu o cunosc. Eram unul dintre cei mai buni specialiști în domeniu într-o perioadă când nu lipseau expertii. Și nu mi-am pierdut îndemânarea. Știi cel puțin la ce fac aluzie? Nu, bineînțeles... Rafferty nu povestește niciodată. Prin forța împrejurărilor, nu poate. Nimeni nu poate, de altfel. Doar după ce am găsit-o pe Lizzie, ea mi-a arătat cum s-ar putea face că eu...

Vocea i se stinse și își roti niște ochi rătăciți pe o figură care reflecta nebunia și disperarea.

— Ce vrei să-mi faci? întrebă Helen.

Dinții îi clănțăneau, dar voia să creadă că din cauza frigului și nu de frică.

— Ce am să-ți fac? strigă Drago rânjind. Mi se părea evident, dar se pare că nu. Ciudat... Am să te omor. Ești responsabilă de moartea soției mele și trebuie să plătești. Sunt obligat să te fac să plătești. Eu însumi am plătit, altă dată. Dar astăzi este rândul tău, domnișoară Emerson.

Zăpada cădea din ce în ce mai des.

Ea estompa pentru moment silueta lui Drago, care se agita ca un dement.

— Ce aștepti? îl întrebă Helen, care nu mai putea suporta reprezentatia sinistră a lui Drago. Debarasează-te de mine și să nu mai vorbim!

— Ți-ar conveni, nu? Dar ar fi prea ușor! Vezi că eu sunt un artist și vreau să savurez fiecare moment. Și, apoi, trebuie să-i las timp să sosească... Pentru că are curaj.

— Cine?

— Evident, Rafferty.

— Dar este mort! exclamă Helen cu o voce spartă. I-ai tras un glonț drept în frunte.

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș anticipa. Rafferty este un bărbat plin de resurse. Mă gândesc să-i mai dau puțin timp. O să vedem dacă va fi capabil să se resusciteze dintre morți. Pariurile sunt deschise.

Din nou, râsul de nebun al lui Ricky Drago răsună în noapte.

Helen se uită în jurul său, fără să vadă altceva decât un deșert alb în care se mișcau încet figuri ciudate. Nu reușea să identifice locul, dar era sigură că a mai fost acolo.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Nu recunoști nimic? Este uimitor. Pe acoperișul propriului tău imobil. Aici veneai să te bronzezi vara trecută. Aici sus, îți scoteai costumul de baie. Te credeai

singură, dar eu eram acolo. Vedeam tot. Îmi așteptam ora. Știi că eram acolo nu numai ca să-ți admir sânii?

La ideea că acest nebun fusese acolo și pândeau, Helen simți c-o apucă greața.

— De ce nu m-ai ucis atunci? îl întrebă ea.

Drago ridică din umeri.

— După cum ți-am spus, am așteptat momentul prielnic.

Sfântul Valentin mi se părea cel mai indicat. În amintirea vechilor timpuri, de la întoarcerea mea pe pământ n-am mai ucis pe nimeni și mă gândeam că ai fi prima victimă perfectă.

— Cine, eu sau Rafferty? De fapt, de ce voiai să-l ucizi?

— Bună întrebare... murmură Drago cu un surâs răutăcios. Este cum aș escalada Everestul. De ce aș face asta? Pentru că muntele este acolo și este tentant. Rafferty m-a enervat întotdeauna. Totul era prea simplu pentru el. Se uita la o fată și hop! ea îi cădea în brațe. Pentru mine, era mai dificil. Trebuia să folosesc forța.

— Și asta îți plăcea, nu?

Drago rânji.

— Excelentă remarcă. Nu este chiar așa de stupidă cum pare, domnișoara Emerson!

Helen se întreba cât va mai dura discuția cu acest nebun. Acum, voia să se termine.

— Ești sigur că vrei să mai aștepți, Ricky? întrebă ea. Ce vei face dacă Rafferty vine cu întăriri? În acest caz, riști.

Drago tresări, apoi răcni:

— Cum mi-ai spus?

— Ricky. După cum mi-a spus Rafferty, adevăratul tău nume de Ricky Drago.

El se apropie cu un aer răutăcios, gata s-o lovească.

Dar mâna îi căzu de-a lungul corpului. Deodată, părea înfrânt.

— N-ar fi trebuit, murmură el. Nu așa trebuia să se petreacă lucrurile.

Helen, care sesizase lacuna, încercă imediat s-o exploateze.

— De ce îți pierzi timpul cu mine și cu Rafferty? N-ai face mai bine să-i urmărești pe oamenii care te-au ucis, acum șaiszeci și patru de ani?

— Ești stupidă? Toți sunt morți. Dar ei n-au mai revenit pe pământ.

În plus, îmi este imposibil să-i ucid. Nu mă întreba de ce Rafferty nu mă poate ucide, eu nu-l pot ucide pe Rafferty. El nu poate nimic împotriva mea. Dar va vedea cum mă voi purta cu tine. O adevărată artă...

— El a murit.

— Poate că da, poate că nu. Sunt posibile toate soluțiile...

— Mi-e frig, murmură Helen.

— Ce păcat că n-ai mantoul lui Crystal Latour... Ea era foarte drăguță cu mine. Dar era și mai drăguță cu Rafferty.

— Înțeleg, zise Helen. Pentru asta vrei să-l omori?

Această întrebare păru că-i trezește lui Drago buna dispoziție. Începu să râdă.

— Ba nu! Trebuie s-o fac, asta-i tot. Ca și cu Everestul. Ți-am spus. Apoi, mă întreb dacă nu voi încheia conturile și cu Moretti. Niciodată nu l-am putut suporta. Și cum lui îi datorez toate necazurile mele...

— Deloc! El nu te-a denunțat. Când a fost arestat, a refuzat să coopereze cu justiția.

— Atunci, de ce a fost pus în libertate?

— Din cauza lui Rafferty.

— Asta nu schimbă nimic. Dacă vreau, îl voi lichida

pe Moretti.

— Nu-l vei lichida nici pe Moretti, nicio altă persoană, Drago.

Vocea lui Billy răsună clară și tare în noapte. Helen tresări și făcu ochii mari. Dar nu văzu pe nimeni.

Lui Drago nu-i trebui mult timp să reacționeze. Se lăsă în genunchi alături de ea și-i puse revolverul sub bărbie.

— Nu poți nimic împotriva mea! urlă el cu o voce isterică. N-ai fost niciodată un asasin. Nu ca mine... Și apoi, ai face poate un efort ca să-ți salvezi soția și copilul de un judecător de instrucție? Nu uita că ea te-a trimis la închisoare și ar putea s-o facă din nou.

Această femeie este dușmanul tău.

— Dă-i drumul, Ricky.

Încordată, Helen întoarse privirea de unde venea vocea. În sfârșit, zări o siluetă care se detașa slab în obscuritatea împestrițată cu puncte albe.

Drago o văzu la rândul său.

— Încearcă-ți norocul, Billy, strigă el.

Atunci, Helen îl recunoscuse. Jack Rafferty! Se ținea deoparte liniștit, perfect calm, ca de obicei. Ea nu-și putu stăpâni o tresărire de bucurie.

Nu-i trebui prea mult pentru a-l alerta pe Drago. El trase un foc în direcția lui Billy apoi, întorcându-se rapid, pe genunchi, trase asupra siluetei care se apropia înainte de a reveni cu arma sub bărbia Helenei.

— Am să te omor, Rafferty! amenință el. Datorită ție, visul meu cel mai scump a devenit realitate. Nu vei putea să faci nimic pentru a mă împiedica și, peste câteva ore, vei dispărea. Dar, nu te neliniști: te voi aștepta. Și la viitorul Sfântul Valentin îți voi aplica un mic tratament pe care l-am pus la punct. Ceva foarte amuzant, ai încredere!

Jack înainta încă. Helen constată, ca și la spital, că

glonțul nu-l atinsese.

— Vrei să mori, Drago? întrebă el.

Cum celălalt nu răspundea, își dădu el însuși răspunsul.

— Bineînțeles că vrei să mori. Vrei s-o întâlnești pe Lizzie. Dar las-o liberă pe Helen. Poliția cercetează acest imobil. Toată familia Emerson este prezentă la întâlnire.

— Ce poate să-mi facă? strigă Drago.

El apăsă arma în tâmpla Helenei, ca și cum ar fi vrut s-o înfunde. Ei i se făcu frică și începu să urle.

Jack înaintă încă un pas.

— Fii atent, Drago. Nu ești invulnerabil și aș putea, de data asta, să-ți fac rău... încetează să te ascunzi în spatele victimei tale! Ți-e frică de mine?

Iritat, Drago o lăsă pe Helen și se ridică.

— Nu mi-e frică de tine, Rafferty. Nu mi-e frică de nimic și de nimeni. Credeai că-l aveai pe Moran în buzunar, dar el râdea de tine, când nu erai acolo. Toată lumea râdea în spatele tău. Știam bine că nu se putea conta pe tine pentru că lucrurile ar fi ieșit prost. Nu scrupulele te împiedică să acționezi, ci frica. Sărman tip, incapabil să tragă pentru a se apăra!

Încetșor, Jack ridică arma. În liniștea nopții, se auzea declicul pistolului pe care îl arma.

— Să vedem dacă am făcut progrese, zise el. Acum, sunt capabil să trag?

Drago își pierdu imediat aroganța.

— Nu poți nimic, zise el, bâlbâindu-se. După atâția ani...

El se dădu înapoi, uitând de Helen. Jack avansă din nou către el.

— După atâția ani, m-am schimbat. Acum, pot.

— Nu, nu poți. N-ai putea să mă dobori. Chiar dacă ai ști că o merit de mii de ori.

Drago se dădu iarăși înapoi și-i aruncă o provocare.

— Haide! Arată-ne că poți juca rolul justițiarului intersideral.

Jack era incapabil să tragă. Helen o simțea. Drago știa. Jack nu putea să doboare un om cu sânge-rece.

— Du-te dracului! zise el, lăsând în jos brațul.

— Nicio problemă!

Drago sări în direcția Helenei, cu o armă ațintită asupra ei, gata să-și desăvârșească răzbunarea. Dar răsună o salvă care-l opri din cursă. El recăzu pe sol, ca o marionetă dezarticulată.

Apoi, tăcerea învăluî scena. Zăpada cădea în continuare.

Helen și Jack se apropiară încet de corpul dușmanului lor. Nu murise încă.

— Nimic nu se desfășoară cum am prevăzut, avu forța să murmure. A trebuit ca polițiștii să se amestece în ceva ce nu-i privea. Cu bine, Raff...

Se scufundă în liniștea eternă și Helen înțelese că pentru el nu va mai fi niciodată Sfântul Valentin.

Deja polițiștii se apropiau ca să facă o constatare obișnuită. Ea îi cunoștea pe toți, dar printre ei nu găsea niciunul din membrii familiei Emerson.

— Cum te simți? o întreabă Jack.

— Bine. Dar îmi este frig. Și Billy?

— O zgârietură superficială. A fost dus la spital. I s-a dat o cameră alături de cea a soției sale.

Indiferentă față de polițiștii care-i observau, Helen se ghemui la pieptul lui Jack, care o înconjură cu brațele sale.

Undeva, în liniștea pufoasă, un câine începu să urle.

Epilog

Jack închise ușa apartamentului și nu se gândi să aprindă lumina. Epuizată, Helen se lipi de el, fericită să audă bătăile unei inimi reale, vii. Dar, pentru cât timp?

— Aș vrea să-ți pun o întrebare, murmură ea.

— N-o mai pune, zise Jack, mângâindu-i părul. Întrebările nu servesc decât să complice situația. Ai simți dacă ți-aș răspunde cu o minciună. Dacă ți-aș spune adevărul, tot n-ai accepta.

Dar Helen nu-l lăasă să-i înșire povești. Trecându-și brațele după gâtul lui Jack, îi răspunse:

— Nu vreau să te întreb dacă mă iubești, pentru că-ți cunosc răspunsul mai bine decât tine. Nu. Vreau să știu ce-ai face dacă ai putea să alegi: ai rămâne cu mine?

— Încă o întrebare la care prefer să nu răspund.

Cu un surâs poznaș pe buze, Helen îl bătu pe umeri.

— Trebuie să răspunzi, căci nu-ți permit să te eschivezi. Atunci? Rămâi sau pleci?

Jack reflectă mult timp. Apoi închise ochii, și toate emoțiile pe care le încerca se vedeau pe fața lui, de obicei impasibilă.

— Voi rămâne, zise el în sfârșit.

În acel moment, se auzi din cameră ceasul lui Crystal Latour, care suna miezul nopții. Helen tresări, îngrozită. Totuși, reuși să suradă și întrebă, pe un ton glumeț:

— Ce se întâmplă? O să te transformi în dovie?

— Acum nu, răspunse Jack cu o voce albă. În zori voi dispărea.

— Deci, mai avem timp. Câteva ore, cel puțin?

— Câteva ore?

— Mai mult decât ne trebuie! exclamă Helen veselă.

Ea îl dezbracă pe Jack de haină, îi smulse cămașa și-l conduse către marele pat al lui Crystal Latour.

— Când vei reveni? îl întrebă Helen. Anul viitor, de Sfântul Valentin?

— Nu te pot obliga să aștepti trei sute șaiszeci și cinci de zile! protestă Jack.

— Trei sute șazeci și trei. Nu vreau pe nimeni altul decât pe tine, Jack. Sunt douăzeci și nouă de ani de când te aștept, ce mai contează un an în plus sau în minus?

— Helen, nu trebuie...

Cu o sărutare, ea îl făcu să tacă.

— Nu spune prostii. Fă-mi un semn când vei reveni. Te voi aștepta.

— Nu vreau ca...

— Voi aștepta, repetă ea, încăpățânată.

Jack înțelese că nu va servi la nimic să contrazică această voință tot atât de puternică precum era a sa.

— Voi reveni, concluzionă el simplu.

— Știam, murmură Helen.

Închise ochii, ca să nu lase să-i curgă pe obraji lacrimile care-i ardeau pleoapele.

Și adormi imediat.

Ninsoarea încetase. Timpul părea că se oprise în loc. Cu un surâs pe buze, Jack o privea pe Helen care dormea. El știa că n-ar fi trebuit să se găsească acolo, în acest pat, emoționându-se de urmele de lacrimi pe care le vedea pe obrajii tovarășei sale. Știa că ar fi trebuit să regrete că nu mai era liber ca înainte, să plece și să vină după bunul plac timp de patruzeci și opt de ore de viață, pe care ciudatul său destin i-l atribuia în fiecare an. Atâtea schimbări interveniseră în cursul ultimelor zile...

Dar Jack nu regreta nimic. Emoționat de această tânără femeie adormită care făcuse legământ să-l aștepte în fiecare an, timp de trei sute șazeci și trei de zile, se aplecă și-o sărută pe buzele întredeschise.

Apoi se culcă lângă ea, îi luă mâna și așteaptă ca neantul să-l înghită.

Lumina îl supăra. Agasat, Jack se întoarse brusc pentru a evita razele orbitoare. Făcând asta, el lovi pe cineva care dormea alături de el și determină un protest

slab.

Se ridică dintr-un salt și privi în jurul său. Se găsea în patul Helenei. Tânăra femeie dormea lângă el, acoperită cu o cuvertură până la bărbie. Radioul-deșteptător marca ora nouă și cinci și făcea să se audă glumele unui animator, însărcinat să răspândească voia bună:

— Este încă frig astăzi și, dacă nu aveți nimic special de făcut, rămâneți în pat. Astăzi este duminică, 15 februarie. Vă amintesc că ieri a fost Sfântul Valentin. Cei care au uitat, să nu fie prea dezolați: vreau să spun că va mai fi un alt Sfânt Valentin – probabil pe 14 februarie, anul viitor. Notați imediat data pe agenda voastră și pregătiți-vă de pe acum. Eu voi fi cu voi până la ora unsprezece și vom încerca să petrecem împreună câteva momente bune. Puțină muzică acum, Marvin Gaye...

Cântărețul o trezi pe Helen. Ea se frecă la ochi și exclamă:

— Ești încă aici?

— Te iubesc, îi răspunse simplu Jack.

— Știu. Și cred. Cred tot ce mi-ai spus, în afară de povești de ieri și de alaltăieri. Erau amuzate, dar de necrezut.

— Ai dreptate. Ne trebuie un nou început. Mai întâi, trebuie să ne căsătorim.

— Da, și să avem copii! exclamă Helen.

— Trebuie să găsesc de lucru...

— Amintește-ți că Mel Amberson ți-a propus ceva.

— Te iubesc.

Jack se aplecă spre Helen și-o sărută.

— Te iubesc, îi răspunse ea. Fiindcă veni vorba... Trebuie să te prezint familiei mele. Sunt sigură că o să-ți placă...

— Toți acești... ști... vreau să spun toți acești polițiști.

— Da. Sunt foarte drăguți.

— La urma urmei, de ce nu? Totul este posibil de Sfântul Valentin.

Sfârșit